roşu şi negru

nici o orhidee pentru Miss Blandish

james hadley chase

James Hadley Chase[1]
NO ORCHIDS FOR MISS BLANDISH

Coperta colecţiei: Silvia Colfescu

[1] *James Hadley Chase* este cel mai cunoscut pseudonim al scriitorului britanic René Brabazon Raymond (24 decembrie 1906 – 6 februarie 1985) care a mai publicat şi sub alte nume (*James L. Docherty, Ambrose Grant*, şi *Raymond Marshall*).

James Hadley Chase

NICI O ORHIDEE PENTRU MISS BLANDISH

Traducere de
Aristiţa Avramescu

EDITURA VREMEA
BUCUREŞTI
2006

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CHASE, JAMES HADLEY
Nici o orhidee pentru Miss Blandish /
James Hadley Chase; trad.: Aristiţa Avramescu.
- Ed. a 2-a. - Bucureşti: Vremea, 2006
ISBN (10) 973-645-216-6;
ISBN (13) 978-973-645-216-1

I. Avramescu, Aristiţa (trad.)

821.111- 31=135.1
821.111- 312.4=135.1

CAPITOLUL I

1

Totul a început într-o după-amiază de vară, în iulie, lună de caniculă, cu cerul fără pic de nor şi cu un vânt uscat, încărcat de praf.

La intersecţia drumului dintre Fort Scott şi Nevada, care taie Autostrada 54, şoseaua principală de la Pittsburg la Kansas City, se afla o benzinărie şi un *lunchroom*[1]: o şandrama de lemn care avea doar o pompă de benzină, ţinută de un bătrân văduv şi de fiica lui, o blondă plinuţă.

La ora unu şi câteva minute, un Packard prăfuit opri în faţa *lunchroom*-ului. În maşină se aflau doi bărbaţi: unul dintre ei dormea.

Şoferul, Bailey, un bărbat scund şi îndesat, cu o faţă plină, dură, agitată, brăzdată într-o parte de o cicatrice albă subţire şi cu nişte ochi negri neliniştiţi, coborî. Purta un costum uzat şi cam soios, prăfuit. Manşetele cămăşii murdare erau roase. Nu se simţea prea bine. Cu o seară înainte băuse vârtos şi arşiţa îl chinuia.

Îi aruncă o privire tovarăşului său, Bătrânul Sam, care adormise în maşină şi apoi, ridicând din umeri, intră în *lunchroom,* lăsându-l să sforăie mai departe.

Blondina, aplecându-se peste tejghea, îi zâmbi. Avea dinţi mari şi albi, care-i amintiră lui Bailey de clapele unui pian. Era prea grasă ca să-l intereseze şi nu-i răspunse la zâmbet.

---

[1] *Lunchroom* – mic restaurant, specializat în mâncăruri gata preparate sau care pot fi pregătite imediat (n. t.).

— Bună, şefule, îl salută ea veselă. Uf! E o căldură infernală, nu? N-am dormit o clipă azi-noapte.

— Scotch! comandă scurt Bailey.

Îşi împinse pălăria pe ceafă şi-şi şterse faţa cu o batistă murdară.

Fata puse pe tejghea o sticlă de whisky şi un pahar.

— Ar trebui să bei bere, zise ea, scuturându-şi buclele blonde. Pe o căldură ca asta, whisky-ul nu e bun.

— Tacă-ţi fleanca!

Bailey înhăţă sticla şi paharul, se duse într-un colţ la o masă şi se aşeză. Blondina se strâmbă, ridică din umeri, luă o carte şi începu să citească.

Bailey trase o duşcă zdravănă şi apoi se lăsă pe speteaza scaunului. Era îngrijorat din pricina banilor. „Dacă Riley nu coace repede ceva, se gândi el, va trebui să dăm o lovitură la vreo bancă!” Se încruntă neliniştit. Nu-i prea surâdea treaba asta. Erau prea mulţi sticleţi în jurul lor ca să le reuşească ceva. Se uită pe geam la Bătrânul Sam, care dormea în maşină. Bailey rânji spre omul adormit. „În afară că ştie să conducă o maşină, Sam e inutil. E prea bătrân pentru treburile astea. Nu se gândeşte decât la haleală şi la soilit. Doar Riley sau eu am putea face rost de ceva parale, dar cum?”

Whisky-ul îi stârnise foamea.

— Ouă cu şuncă, da' repede, i se adresă el blondei.

— Ăla nu vrea nimic? întrebă blondina, arătându-l pe Bătrânul Sam, rămas în maşină.

— Ţi se pare că ar vrea ceva? zise Bailey. Mişcă, mi-e foame!

Pe geam, văzu oprindu-se un Ford prăfuit şi din el coborând un bărbat gras, mai în vârstă.

„Heinie! Ce face oare aici?” se miră Bailey.

Grăsanul intră legănându-se în *lunchroom* şi-i făcu semn cu mâna lui Bailey:

— Salut, băiete! Nu te-am văzut demult. Ce mai faci?

— Prost, mormăi Bailey. Căldura asta mă omoară.

Heinie veni la masa lui. Trase un scaun şi se aşeză. El era un om de bază pentru scursurile societăţii care se ocupau şi cu şantajul. Aduna întruna informaţii şi adesea, în schimbul banilor, furniza ponturi utile bandelor mici care operau în jurul Kansas-lui, ajutându-le să dea diverse lovituri.

— Poţi să repeţi chestia asta, zise Heinie, adulmecând mirosul şuncii prăjite. Azi-noapte am stat de pază la Joplin, la o păcătoasă de nuntă. Cât pe ce să mor de căldură. Închipuie-ţi o nuntă pe o arşiţă ca asta!

Văzând că Bailey nu-l ascultă, îl întrebă:

— Cum merg învârtelile? Pari cam dărâmat.

— N-am mai avut o zi bună de săptămâni întregi, răspunse Bailey, aruncând mucul de ţigară pe podea. Până şi caii, mama lor, sunt împotriva mea!

— Vrei un pont pe cinste?! îl întrebă Heinie. Se aplecă spre el şi, coborând glasul, şopti: Pontiac e „sigur”.

Bailey rânji:

— Pontiac? Mârţoaga aia e bună pentru căluşei.

— Greşeşti, zise Heinie. Au băgat zece mii de dolari în el şi acum arată bine.

— Şi eu aş arăta bine dacă s-ar cheltui atâta bănet pe mine, mârâi Bailey.

Blondina îi aduse o farfurie cu ouă cu şuncă. În timp ce punea farfuria pe masă, Heinie adulmecă mâncarea.

— Frumoaso, adu-mi şi mie la fel şi o bere, comandă el.

Zâmbindu-i, ea îl plesni peste mâna ce o pipăia şi se întoarse la tejghea.

— Ăsta-i genul de femeie care-mi place; am cântărit-o, spuse Heinie, privind-o. Face cât două.

— Heinie, trebuie neapărat să fac rost de bani, spuse Bailey cu gura plină. Ai vreo idee?

— Nici una. Dacă aud ceva, îţi dau de veste, dar acum n-am nimic de calibrul tău. Astă-seară am o treabă importantă. Trebuie să păzesc tămbălăul de la Blandish. Îmi ies doar douăzeci de dolari, în schimb e băutură câtă vrei.

— Blandish? Cine mai e şi ăsta?

— Pe ce lume trăieşti? îl întrebă dezgustat Heinie. Blandish e unul dintre cei mai bogaţi indivizi din America. Se spune că are peste o sută de milioane.

Bailey sparse gălbenuşul cu furculiţa.

— Iar eu am cinci dolari, mormăi el cu furie. Asta-i viaţa! Care-i treaba cu el?

— Nu cu el, ci cu fii-sa. Ai văzut-o vreodată? Ce bucăţică! Aş da zece ani din viaţă pentru o noapte cu ea.

Bailey rămase indiferent.

— Le cunosc eu pe fetele astea bogate. Niciodată nu ştiu ce vor.

— Pariez că asta ştie, zise Heinie şi oftă. Tat-su organizează o petrecere în cinstea ei - împlineşte 24 de ani - cea mai frumoasă vârstă. Îi dăruieşte diamantele familiei, continuă Heinie, dându-şi ochii peste cap. Ce colier! Cică valorează cincizeci de mii de dolari!

Blondina se întoarse cu mâncarea lui, având grijă să se ţină cât mai departe de el. După ce plecă, Heinie îşi trase scaunul mai aproape şi se apucă să înfulece zgomotos.

Bailey terminase. Stătea răsturnat pe scaun şi începu să se scobească în dinţi cu un chibrit.

„Cincizeci de mii! S-ar putea oare şterpeli colierul ăsta? O avea Riley curajul să încerce aşa ceva?” se gândea el.

— Unde e petrecerea? La ea acasă?

— Da, răspunse Heinie, îndesându-şi mâncare în gură. După care, ea şi tipul ei, Jerry MacGowan, merg la restaurantul *Golden Slipper* [1].

— Cu colierul? întrebă Bailey ca din întâmplare.

— Pariez că odată ce şi-l pune nu-l mai dă jos.

— Eşti sigur?

— Precis c-o să-l aibă la gât. Ziariştii vor fi acolo.

— La ce oră o să ajungă la restaurant?

— Pe la miezul nopţii.

Heinie rămase cu furculiţa în aer:

— La ce te gândeşti?

---

[1] *Golden Slipper* - Papucul de aur (n. t.).

— La nimic.
Bailey îl privea cu faţa lui cărnoasă, inexpresivă.
— Numai ea şi tipul ăsta, MacGowan? Nimeni altcineva?
— Nimeni.
Heinie puse brusc furculiţa jos. Mutra lui trăda îngrijorare.
— Ascultă! Nu-ţi fă planuri în legătură cu colierul! Ai începe ceva ce nu ţi-ar reuşi. Îţi spun eu, tu şi cu Riley nu sunteţi destul de barosani ca să învârtiţi o treabă ca asta. Potoleşte-te! Am să găsesc eu ceva şi pentru tine, dar nu colierul lui Blandish!
Bailey rânji spre Heinie, care se gândi că semăna cu un lup.
— Nu te agita! Ştiu ce pot şi ce nu pot învârti! Bailey se ridică: Cred c-o şterg. Nu uita: dacă se iveşte ceva, anunţă-mă! Salut, băiete!
— Ce te-a apucat graba aşa deodată? îl întrebă Heinie, încruntându-se.
— Vreau să plec înainte să se trezească Bătrânul Sam. Cât oi trăi nu-i mai plătesc nici o masă. Salutare!
Se duse la blondină, achită consumaţia şi apoi se îndreptă spre Packard. Căldura-l izbi ca un pumn.
După paharul ăla de whisky se simţea puţin ameţit. Se urcă în maşină şi îşi aprinse o ţigară, în timp ce în cap i se învârteau o grămadă de idei.
„Cum o să se audă de colier, se gândea el, toţi manglitorii din zonă or să se agite şi or să se întrebe cum să pună mâna pe el. Va avea oare Riley curajul să pună laba pe el?”
Îl zgâlţâi pe Bătrânul Sam ca să-l trezească.
— Hai! porunci el aspru. Ce dracu' e cu tine? Dormi toată ziua?
Înalt şi slab, Bătrânul Sam, care avea ca la vreo şaizeci de ani, se îndreptă alene de şale, clipind.
— Mergem să mâncăm? întrebă el, plin de speranţă.
— Am mâncat, îi răspunse Bailey pornind maşina.
— Şi eu?
— Du-te şi ia-ţi ceva dacă ai bani. Eu n-am, mârâi Bailey.

Bătrânul Sam oftă. Îşi strânse cureaua şi-şi trase pălăria veche şi soioasă peste nasu-i lung şi roşu.

— De ce ne merg aşa prost treburile? întrebă el jalnic. Nu mai avem un sfanţ. Altădată toate mergeau bine, acum - ioc. Ştii ce cred eu? Cred că Riley petrece prea mult timp în pat cu tipesa lui şi nu se mai ocupă de afaceri.

Bailey încetini şi opri în faţa unui *drugstore*[1].

— Tacă-ţi fleanca! zise el, coborî şi intră într-o cabină telefonică. Formă un număr şi, după o lungă aşteptare, Riley răspunse.

Bailey auzea hârâitul radioului şi pe Anna cântând cât o ţineau puterile. Începu să-i spună lui Riley ce aflase de la Heinie, dar renunţă.

— N-auzi ce-ţi spun, nu-i aşa? zbieră el. Nu poţi închide blestematul ăla de aparat, mama lui?

Riley părea pe jumătate mort. Bailey îl lăsase în pat cu Anna. Se şi mira că Riley catadicsise să răspundă la telefon.

— Aşteaptă! zise Riley.

Muzica se opri, iar Anna începu să ţipe furioasă. Bailey îl auzi pe Riley zbierând şi apoi zgomotul unei palme zdravene. Bailey clătină din cap, oftând. Riley şi Anna se băteau toată ziua. Îl scoteau din sărite când era şi el de faţă.

Riley se întoarse la telefon.

— Ascultă, Frankie, îl imploră Bailey. Mă prăjesc de viu în nenorocita asta de cabină. Vrei să asculţi? Chiar e important.

Riley începu la rândul lui să se vaite de căldură.

— Ştiu, ştiu, mormăi Bailey. Ai de gând să mă asculţi? Putem să punem mâna pe un colier de cincizeci de mii de dolari. Fata lui Blandish va purta colierul astă-seară. O să meargă la *Golden Slipper* cu tipul ei, numai ei doi. Am aflat pontul de la Heinie. Ce zici de asta?

— Cât ai zis?

— Cincizeci de mii. Blandish, milionarul. Ce părere ai?

Deodată Riley păru că revine la viaţă:

---

[1] *Drugstore* - magazin în care se vând articole de drogherie, cosmetică, discuri, ziare, cărţi, precum şi mâncăruri, prăjituri şi băuturi nealcoolice. (n. t.)

— Ce aşteptaţi acolo? Veniţi înapoi! zbieră el agitat. Avem de discutat! Întoarceţi-vă!

— Suntem deja în drum spre tine, răspunse Bailey, punând receptorul în furcă.

Se opri să-şi aprindă o ţigară. Mâna-i tremura nervos. „Riley nu e aşa laş cum îl credeam. Dacă izbutim să învârtim ca lumea trebuşoara asta, o să avem bani!” îşi zise el.

Se îndreptă cu paşi repezi spre Packard.

Bătrânul Sam îl privi somnoros.

— Deşteptarea, jigodie! Lucrurile se precipită!

2

Bailey păşea cam stingher printre mesele din sala principală a restaurantului *Golden Slipper.* Se bucura că totul era cufundat în semiîntuneric. Deşi Anna îi spălase cămaşa şi-i curăţase costumul, ştia totuşi că arată ca un vagabond şi era îngrijorat ca nu cumva cineva să-l găsească şi să-l dea afară.

Restaurantul gemea de lume şi treaba mergea ca pe roate. Personalul restaurantului era prea ocupat ca să-l observe.

Se retrase într-un colţ întunecat de unde putea să vadă toată sala şi se rezemă de perete.

Îl asurzea zgomotul vocilor care se străduiau să-l depăşească pe cel făcut de orchestră. Se uita întruna la ceas. Era douăsprezece fără zece. Îşi roti privirea prin sală. La intrare, trei sau patru fotografi stăteau cu aparatele de fotografiat pregătite. Presupuse că o aşteptau pe Miss Blandish. N-o văzuse niciodată şi ştia că n-ar fi în stare s-o recunoască, aşa că îi pândea pe fotografi.

Era genul lui Riley să facă pe marele şef şi să-l trimită pe Bailey în restaurant, în timp ce el, împreună cu Bătrânul Sam, rămăseseră în Packard. Lui îi revenea întotdeauna cea mai scârboasă parte a afacerii.

„Lasă, lasă, după ce vom împărţi banii o să părăsesc banda”, se gândea el.

Se săturase până peste cap de Riley şi Anna. Cu banii ce-i va primi pe diamante o să-şi cumpere o fermă de păsări. Se trăgea dintr-o familie de fermieri şi, dacă n-ar fi dat de bucluc şi n-ar fi stat la închisoare trei ani, nu s-ar fi înhăitat niciodată cu Riley.

Gândurile-i fură întrerupte brusc când orchestra se opri şi se auzi un zgomotos „La mulţi ani!”.

„A venit” îşi zise Bailey şi se ridică în vârful picioarelor ca să privească peste mulţime.

Dansul se întrerupse şi toţi priveau către intrare. Fotografii se îmbrânceau, luptându-se pentru un loc mai bun.

Sala se lumină puternic îndată ce Miss Blandish îşi făcu apariţia, însoţită de un bărbat frumos, înalt, îmbrăcat în smoching.

Bailey n-avea ochi decât pentru Miss Blandish. I se tăie respiraţia când o văzu. Sub lumina puternică, părul ei de un roşu-auriu arunca reflexe pe pielea-i albă. Se gândi că nu văzuse niciodată o fată atât de frumoasă. Nu semăna cu nici una din fetele pe care le cunoscuse el. Avea calităţile lor şi multe altele pe deasupra. O privea cum salută veselă mulţimea care bătea din picioare şi striga în jurul ei. Se holba la ea încordat şi se destinse numai când zarva se mai potoli şi ea se aşeză împreună cu MacGowan la o masă mai îndepărtată.

Fusese atât de impresionat de frumuseţea fetei, încât uitase de colier, dar acum, depăşind şocul produs de înfăţişarea ei, văzu colierul şi respiraţia îi şuiera din nou printre dinţii încleştaţi.

Superbul colier de diamante strălucitoare îl făcu să transpire. Privindu-le, îşi dădu seama dintr-o dată ce tărăboi o să iasă când or să dispară.

„Vor fi cea mai mare pradă. Toţi sticleţii vor alerga după ele. Poate că am fost nebun că l-am încurajat pe Riley să le fure, se frământa el, ştergându-şi mâinile de transpiraţie.

Blandish e milionar şi o să întoarcă lumea pe dos. După ce vom pune mâna pe colier, tevatura o să fie cumplită.”

Bailey se uită la masa lui Miss Blandish. Băgă de seamă că MacGowan era cam aprins la faţă. Se părea că băuse zdravăn şi, la un moment dat, când îşi umplu paharul, îi atinse braţul ca şi când ar fi încercat să-l convingă să nu mai bea. MacGowan îi zâmbi şi goli paharul, apoi o luă pe fată pe ringul de dans.

„Tipul se cam matoleşte, se gândi Bailey. Dacă mai suge aşa, curând n-o să se mai ţină pe picioare.”

Mulţimea se dezlănţuise. Toţi păreau pe jumătate beţi. Bailey rânji:

„Să ai o groază de biştari, îşi zise el amar, şi să te porţi ca un porc.”

O văzu pe Miss Blandish îmbrâncită de mulţime. Se îndepărtase brusc de MacGowan şi-şi făcea loc să ajungă la masă. MacGowan o urma protestând. Se aşezară. El începu iar să bea.

La masa de lângă Bailey, o tânără blondă se certa cu partenerul ei, un grăsan în vârstă ce părea să fie beat de-a binelea. Blonda se ridică deodată şi, luând din frapieră o sticlă de şampanie, i-o turnă în cap. El, îndobitocit, se holba la ea, în timp ce şampania care i se scurgea de pe părul năclăit îi uda smochingul alb.

Blonda puse sticla la loc în frapieră şi se aşeză. Îi făcu o bezea. Oamenii de lângă el se întoarseră să-l privească. Câţiva bărbaţi râdeau. Grăsanul se ridică încet. Roşu la faţă şi furios, aruncă farfuria cu mâncare în obrazul fetei, care începu să ţipe îngrozitor. Un tânăr sări şi-l izbi cu pumnul. Grăsanul se clătină şi se prăbuşi peste masa din spatele lui, răsturnând-o cu zgomot de pahare şi porţelanuri sparte. Cele două femei aflate la masa aceea săriră în sus ţipând.

„Porci!” îşi zise Bailey.

Se uită la Miss Blandish. Era în picioare, trăgându-l nerăbdătoare de braţ pe MacGowan, care se ridică nesigur şi o urmă spre ieşire.

Fata căreia i se aruncase mâncarea în faţă încă zbiera. Se încinse o bătaie între doi beţivani şi tânăr. Bătăuşii se aflau chiar în calea lui Bailey, împiedicându-l s-o urmărească pe Miss Blandish.

Îşi croi drum împărţind câţiva pumni, ce-i făcură pe cei doi bărbaţi să se împleticească, apoi se îndreptă iute spre ieşire.

În hol trecu pe lângă MacGowan care, rezemat de perete, o aştepta pe Miss Blandish. Coborî şi parcurse în fugă aleea spre Packard-ul care-l aştepta. La volan se afla Bătrânul Sam, iar Riley stătea lângă el.

— Or să iasă într-un minut, zise Bailey, trântindu-se pe banchetă în spatele lui Riley. O să conducă ea. Prietenul ei e beat mort.

— Să pornim, îi spuse Riley Bătrânului Sam. O să ne oprim la ferma pe lângă care am trecut când am venit. Ne luăm după ea imediat ce ne depăşeşte şi-i tăiem drumul.

Bătrânul Sam călcă ambreiajul şi Packard-ul porni încet. Bailey îşi aprinse o ţigară şi-şi scoase revolverul din tocul pe care îl purta la subsuoară. Îl puse pe banchetă, alături de el.

— Are colierul? întrebă Riley.

— Da.

Riley era mai înalt şi mai slab decât Bailey şi cu vreo cinci sau şase ani mai tânăr. N-ar fi arătat rău dacă ochiul drept n-ar fi fost de sticlă, însă aşa avea un aer şiret, viclean.

Bătrânul Sam merse cu viteză peste o jumătate de kilometru, apoi, când se zări ferma, încetini, trase maşina pe iarbă şi opri motorul.

— Coboară şi pândeşte-o, porunci Riley.

Bailey aruncă ţigara, îşi luă pistolul şi coborî din maşină, postându-se la marginea drumului. În depărtare se vedeau luminile restaurantului şi se auzea zgomotul îndepărtat al orchestrei.

Aşteptă vreo câteva minute şi apoi zări farurile unui automobil care se apropia.

Fugi înapoi la Packard.

— Vin!

Cum se urcă în maşină, Bătrânul Sam porni motorul. Un Jaguar de două locuri, decapotabil, îi depăşi. Miss Blandish conducea cu viteză. MacGowan părea că nu mai e în stare de nimic.

— Hai! comandă Riley. Asta-i o treabă rapidă. Nu-i lăsa să se îndepărteze!

Packard-ul ţâşni după Jaguar.

Era o noapte întunecoasă, fără lună. Bătrânul Sam aprinse farurile, care luminară Jaguar-ul. Îl vedeau pe MacGowan, al cărui cap se zgâlţâia din pricina vitezei maşinii.

— El n-o să ne dea bătaie de cap, murmură Bailey. E matol.

Riley mormăi ceva.

După următoarea curbă ajunseră într-o zonă împădurită. La ora aceea, drumul era pustiu.

— Bine! Acum, după ea! zise Riley.

Acul vitezometrului sări de la 105 la 110 km/oră. Packard-ul gonea fără zgomot. Vântul începu să şuiere şi copacii se vedeau doar ca nişte pete. Distanţa dintre cele două maşini rămase însă aceeaşi.

— Ce păzeşti? urlă Riley, holbându-se la Bătrânul Sam. Ţi-am spus să-i ajungi!

Bătrânul Sam apăsă puternic pe acceleraţie. Packard-ul mai înaintă vreo câteva sute de metri, dar Jaguar-ul parcă zbura şi distanţa dintre maşini se mări.

— Are viteză prea mare faţă de rabla noastră. N-o să-i putem prinde, murmură Bătrânul Sam.

Maşinile goneau acum cu peste 110 km/oră. Jaguar-ul îşi păstra avansul.

Când apăru o bifurcaţie a drumului, Bătrânul Sam întrezări brusc un moment favorabil.

— Ţineţi-vă bine! strigă el, apăsând cu toată forţa pe frână şi întorcând brusc de volan. Cauciucurile scrâşniră pe asfalt şi Packard-ul se răsuci şi se îndreptă spre tufişuri. În spate, Bailey fu aruncat de pe locul lui. El simţi cum maşina se lasă pe o parte, roţile din stânga ridicându-se în aer şi revenind apoi pe şosea. Maşina se zgâlţâi puternic atunci când

Bătrânul Sam luă piciorul de pe frână şi apăsă acceleraţia. Trecu vâjâind peste iarbă şi porni nebuneşte pe câmp, apoi ţâşni iarăşi pe şosea.

Pentru că o luaseră pe scurtătură, se aflau acum în faţa Jaguar-ului.

Bailey se întinse pe banchetă înjurând şi căutându-şi revolverul.

— Bine lucrat, zise Riley, aplecându-se ca să poată privi înapoi.

Bătrânul Sam, observând Jaguar-ul în oglinda retrovizoare, începu să meargă în zig-zag pe şosea, reducând viteza şi silind Jaguar-ul să încetinească. Până la urmă, cele două maşini se opriră. Bailey coborî din Packard. Miss Blandish încerca să întoarcă Jaguar-ul. Ajunse lângă ea la ţanc. Se aplecă peste portieră, scoase cheile din contact şi o ameninţă cu pistolul:

— Coborâţi! zbieră el. Sus mâinile!

Miss Blandish îl privea lung. Din cauza şocului, ochii ei mari păreau şi mai mari. MacGowan deschise ochii şi se ridică încet.

Riley rămăsese la pândă în Packard. Ieşise pe geam, cu revolverul în mâna transpirată. Bătrânul Sam deschise nervos portiera, gata să sară afară.

— Haide! Haide! mârâi Bailey. Ieşiţi odată!

Miss Blandish coborî. Nu părea speriată, ci doar surprinsă.

— Ce înseamnă toate astea? bolborosi MacGowan, coborând din automobil, strâmbându-se şi ţinându-se de cap.

— Uşurel! îi zise Bailey ameninţându-l cu revolverul. Ăsta-i un jaf!

MacGowan începea să se trezească din beţie. Se dădu mai aproape de Miss Blandish.

— Surioară, dă-mi colierul! zise Bailey. Repede!

Miss Blandish îşi duse mâinile la gât şi începu să se retragă. Bailey înjură. Îl cam lăsau nervii. În orice clipă putea să treacă vreo maşină şi atunci ar fi dat de bucluc.

— Dă-mi-l sau dai de dracu'! mârâi.

În timp ce fata se îndepărta, Bailey înainta spre ea cu paşi mari şi repezi şi trecu pe lângă MacGowan care, revenindu-şi brusc din beţie, îl lovi în cap cu putere. Bailey se clătină, îşi pierdu echilibrul şi căzu. Revolverul îi zbură din mână.

Miss Blandish îşi înăbuşi un ţipăt. Riley nu se mişcă. Se gândea că Bailey poate să se descurce singur. Nu voia să fie identificat nici de Miss Blandish, nici de MacGowan dacă lucrurile s-ar fi terminat prost. Îi zise Bătrânului Sam să stea cu ochii pe fată.

Bătrânul Sam se apropie tiptil de Miss Blandish. Ea parcă nici nu-l observase. Se uita fix la Bailey, care se ridicase într-un genunchi înjurând şi scuturându-şi capul. Bătrânul Sam stătea timid lângă ea, dar era oricând gata să o prindă dacă ar fi încercat s-o ştează. Bailey îl privea pe MacGowan înaintând cam nesigur, încă beat, dar gata de bătaie.

Bailey se ridică să-l înfrunte. Îl apucă pe MacGowan de gât. Nu era o mişcare prea bună şi nu putu să oprească pumnul lui MacGowan, care-l lovi în stomac. Bailey gemu şi căzu în genunchi.

„Puşlamaua ştie bătaie. De ce nu intervine Riley?” se gândi el.

Înainte de a reuşi să se ridice, MacGowan îl izbi în cap şi Bailey se rostogoli pe iarbă.

Înjurând, Riley coborî din maşină.

Mâna lui Bailey atinse revolverul. Îl apucă şi, când MacGowan se îndreptă spre el, ridică revolverul şi apăsă pe trăgaci.

Împuşcătura o făcu pe Miss Blandish să ţipe şi să-şi acopere faţa.

MacGowan îşi duse mâna la piept şi căzu pe şosea. Cămaşa-i albă se pătă de sânge.

Bailey se ridică, iar Riley se apropie în fugă.

— Smintitule! Idiotule! îl înjură Riley.

Se aplecă spre MacGowan, apoi privi în sus către Bailey, care venise mai aproape, şi se uită din nou în jos la MacGowan. Avea o faţă îngrozită.

— E mort! Lepădătură! De ce l-ai omorât? O să dăm de dracu'!

Bailey îşi duse mâna la guler şi-şi desfăcu nervos nodul cravatei.

— De ce nu m-ai ajutat? bâigui el. Ce puteam să fac? N-a fost vina mea.

— Spune asta la proces, nu mie, mârâi Riley.

Era teribil de speriat.

„Asta e crimă, se gândi el. Ne-am ars, dacă pun mâna pe noi...”

Bailey o privi pe Miss Blandish, care se holba la corpul lui MacGowan.

El îi zise lui Riley:

— Trebuie să scăpăm de ea! Ştie prea multe.

— Gura! urlă Riley.

O privi pe Miss Blandish şi deodată îi veni o idee. Aveau o şansă să facă într-adevăr rost de bani. Tatăl acestei fete era milionar. Ar fi plătit oricât ca ea să se întoarcă acasă teafără.

— Merge cu noi!

Miss Blandish se îndepărtă de Bătrânul Sam. Se răsuci şi începu să alerge pe şosea. Înjurând, Riley alergă după ea. Fata îl auzi apropiindu-se şi începu să ţipe, dar Riley o ajunse, puse mâna pe ea, o smuci de braţ şi, când se întoarse, o lovi puternic în maxilar. O prinse în timp ce cădea. O ridică şi o duse la Packard, aruncând-o pe bancheta din spate.

Bailey se apropie.

— Aşteaptă un minut...

Riley se întoarse spre el rânjind. Îl înşfăcă pe Bailey de cămaşă:

— Nu te mai amesteca! şuieră el. Ne-ai băgat într-o crimă. Dacă ne prinde poliţia, ne-am ars! De acum încolo o să faci numai ce-ţi spun eu. Mută cadavrul de pe şosea şi ascunde maşina! M-auzi?

Răutatea din vocea lui îl făcu pe Bailey să tresară.

El şovăi, apoi, când Riley îi dădu drumul, se întoarse lângă Bătrânul Sam, care încremenise ca o statuie.

Îl puse pe Bătrânul Sam să-l ajute să care cadavrul lui MacGowan în Jaguar şi trase maşina de pe şosea în pădure.

Cei doi bărbaţi se întoarseră în fugă la Packard.

— Eşti nebun dacă răpeşti fata, zise Bailey, aşezându-se lângă Bătrânul Sam. Copoii ne vor căuta. Cât timp crezi c-o să rezistăm?

— Gura! porunci violent Riley. Acum, că l-ai omorât pe tip, nu putem spera să vindem colierul. De unde-ţi închipui c-o să luăm bani dacă nu de la Blandish? E milionar şi ar plăti oricât pentru fată. E singura noastră şansă. Şi-acum, gura!

Se întoarse către Sam:

— Dă-i drumul! O să mergem la Johnny. El o să ne ascundă.

— Eşti sigur că ştii ce faci? îl întrebă Bătrânul Sam, pornind maşina.

— Nu mai avem nimic de pierdut din cauza lepădăturii ăsteia! Mama lui! Ştiu eu ce fac! Să mergem! răspunse Riley.

Maşina prindea viteză şi Riley se întoarse spre colţul unde o aruncase pe Miss Blandish. Îi luă colierul de la gât.

— Ai o lanternă? îl întrebă pe Bailey.

Bailey scoase din buzunar o lanternă şi o aprinse. Riley cercetă diamantele în razele de lumină.

— Într-adevăr, sunt ceva, spuse el cu o voce plină de admiraţie. Dar n-o să încercăm să le vindem. Dacă Blandish le vrea înapoi, o să plătească. Aşa e mai sigur.

Bailey mişcă lanterna astfel încât lumina căzu pe Miss Blandish. Era încă leşinată. În ciuda vânătăii de pe faţă, unde o lovise Riley, Bailey îşi zise că era cea mai frumoasă femeie din câte văzuse vreodată.

— O fetişcană! zise el, gândind cu voce tare. E teafără?

Riley se uită la Miss Blandish. Privirea lui era aspră.

— Fără-ndoială! Apoi, fixându-l pe Bailey, Riley continuă: Şi, ca să n-avem vorbe, n-ai să te legi de ea, aşa că nu-ţi face planuri!

Bailey stinse lanterna. Maşina gonea în noapte.

3

Cam la un kilometru şi ceva de La Cygne, Bătrânul Sam zise:

— Avem nevoie de benzină.

— De ce dracu' n-ai umplut rezervorul înainte să începem treaba? răbufni violent Riley.

— De unde era să ştiu eu că o să mergem la Johnny? se văită Bătrânul Sam.

Bailey aprinse iar lanterna şi o privi pe Miss Blandish. Nu-şi revenise.

— E-n regulă, spuse el. E o benzinărie drept înainte.

La următoarea cotitură zăriră luminile benzinăriei. Bătrânul Sam opri lângă pompă. Din birou ieşi un băiat, frecându-şi ochii şi căscând. Începu să umple rezervorul. Riley se aplecă, ascunzând-o cu spatele lui pe Miss Blandish. Nu avea motive de îngrijorare. Băiatul era pe jumătate adormit şi nu aruncă nici o privire spre maşină.

Pe neaşteptate, apărură la cotitură farurile unui automobil. Un Buick mare, negru opri aproape de Packard. Această maşină îi îngrijoră teribil pe cei trei bărbaţi. Bailey puse repede mâna pe revolver.

În Buick se aflau doi bărbaţi. Unul dintre ei coborî. Era înalt, masiv, cu o pălărie neagră cu boruri înguste, trasă pe ochi. Aruncă o privire pătrunzătoare către Packard. Observase mişcarea rapidă a lui Bailey şi se apropie.

— Eşti nervos sau ce se-ntâmplă? întrebă cu o voce groasă, agresivă, privindu-l atent pe Bailey.

Nici unul dintre cei doi bărbaţi nu se distingeau clar din cauza întunericului.

Riley spuse:

— Şterge-o, nu-i nici o sfârâială!

Vlăjganul privi spre el:

— Ăsta pare să fie Frankie, zise el şi râse. Am crezut o clipă că e un mare grangur care vrea să „împuşte” ceva.

Cei trei bărbaţi din Packard înlemniră. Priviră Buick-ul. Şoferul aprinse plafoniera maşinii, aşa că puteau să-i vadă. Îi ameninţa cu o mitralieră.

— Tu eşti, Eddie? întrebă Riley, simţind cum i se usucă gura.

— Da! mormăi bărbatul înalt. Flynn are o mitralieră, aşa că vă sfătuiesc să nu încercaţi nimic, pentru că veţi regreta.

— Nu încercăm nimic, răspunse grăbit Riley. Blestemă ghinionul de a fi dat peste una din bandele lui Grisson: Nu te-am recunoscut!

Eddie scoase o ţigară din pachet şi scăpără un chibrit. Riley se mişcă repede ca s-o ascundă pe Miss Blandish, dar Eddie o văzuse.

— O pipiţă! spuse el, aprinzându-şi ţigara.

— Noi trebuie s-o ştergem, spuse Riley precipitat. Ne vedem altădată. Sam, dă-i drumul!

Eddie ţinea mâna pe portieră.

— Cine e fata, Riley?

— Nici una dintre cele pe care le cunoşti tu! E o prietenă de-a mea.

— Aşa deci? Pare cam prea liniştită.

— E beată, mormăi Riley, în timp ce transpiraţia îi şiroia pe faţă.

— Nu mai spune! Eddie se prefăcu a fi şocat. Pariez că sunt în stare să ghicesc cine a îmbătat-o. Ia să mă uit la ea mai de-aproape!

Riley ezită. Cu coada ochiului îl văzu pe Flynn ieşind din Buick; mitraliera era îndreptată chiar spre el.

Riley se lăsă pe spate fără nici un chef. Eddie aprinse o lanternă puternică şi o îndreptă asupra fetei leşinate.

— Foarte drăguţă, aprecie el. Ar trebui să-ţi fie ruşine, Riley, că ai îmbătat o fată atât de faină. Mă-sa ştie unde e? Făcu un pas înapoi, suflându-i în faţă fumul ţigării: Unde o duci?

— Acasă, răspunse Riley. Eddie, lasă prostiile! Trebuie să plecăm.

— Sigur, aprobă Eddie, îndepărtându-se puţin. N-aş vrea să fiu în pielea ei când s-o trezi într-o maşină cu trei maimuţe ca voi! Dă-i bătaie!

Bătrânul Sam acceleră şi Packard-ul ţâşni pe autostradă. Gonea pe şosea cu toată viteza.

Eddie îi urmări îndelung cu privirea. Îşi scoase pălăria şi se scărpină în cap. Flynn duse mitraliera în maşină şi apoi se apropie. Era un bărbat scund, cu o faţă mică şi ascuţită care-l făcea să semene cu un şobolan fioros.

— Ce facem? întrebă Eddie, neştiind ce să creadă. Parcă pluteşte ceva în aer.

Flynn dădu din umeri:

— Ar trebui să aflăm mai multe despre treaba asta.

— Vrei să spui că tu ar trebui să te interesezi, bombăni Eddie, dar tu n-ai creierul meu. Ce fac fraierii ăia cu o fetişcană ca aia? Cine o fi?

Flynn îşi aprinse o ţigară. Nu-l interesa. Veneau de la Pittsburg şi era obosit. Voia să ajungă acasă şi să se culce. Eddie continuă:

— Era lovită în falcă. Să nu-mi spui că un rahat ca Riley a răpit-o. Nu cred că are curaj. Mă duc să schimb o vorbă cu Ma.

— Oh! Pentru Dumnezeu! se plânse Flynn. În noaptea asta vreau să dorm puţin, chiar dacă tu nu vrei.

Eddie nu-i dădu nici o atenţie. Se apropie de băiat, care îi fixa cu ochii rotunzi, înfricoşat.

— Frăţioare, caută-mă pe afară! îi porunci Eddie, aşezându-se la birou.

Când băiatul ieşi, formă un număr şi aşteptă. Puţin după aceea vocea lui Doc bubui în receptor.

— Vă sun de la benzinăria de dinainte de La Cygne, spuse repede şi cu voce joasă Eddie. Riley şi banda lui tocmai au şters-o. Aveau o fată cu ei - clasa întâi şi ştii că eu mă pricep! Nu era de teapa lor. Riley a zis că e beată, dar arăta ca şi cum fusese lovită zdravăn în falcă. Bănuiesc că Riley a răpit-o. Vrei să-i spui lui Ma?

Doc răspunse:

— Aşteaptă!

După o lungă întârziere, reveni la telefon:

— Ma vrea să ştie cum arăta şi cum era îmbrăcată.

— E roşcată, mai mult decât drăguţă; arată mai bine decât cele mai multe actriţe de cinema. N-am mai văzut aşa o frumuseţe. Are un nas din acela lung, fin, aristocratic şi o frunte înaltă. E într-o rochie de seară albă şi cu şal negru, foarte scumpe.

Îl auzea pe Doc transmiţându-i lui Ma cele spuse de el şi aştepta nerăbdător.

— Ma crede că s-ar putea să fie fata lui Blandish, zise Doc revenind la telefon. Astă-seară a ieşit la restaurantul *Golden Slipper* din Pine Valley şi a purtat colierul familiei Blandish. Nu-mi închipui însă că Riley a dat o lovitură aşa barosană, nu-i aşa?

Eddie gândea rapid:

— Se poate ca Ma să aibă dreptate. M-am gândit eu că pare o figură cunoscută. Am văzut fotografii cu fiica lui Blandish şi, dacă-mi amintesc bine, fata asta arăta întocmai. Dacă Riley a pus mâna pe ea şi pe diamante, a dat lovitura!

Brusc vocea ascuţită şi aspră a lui Ma izbucni în receptor:

— Tu eşti, Eddie? Chiar acum am trimis băieţii într-acolo. Vă întâlniţi la intersecţia Lone Tree. Dacă Riley a înhăţat-o pe fata lui Blandish, o duce la Johnny. N-are unde s-o ascundă decât acolo. Dacă e într-adevăr ea, adu-o aici.

— Cum zici tu, Ma. Şi banda lui Riley? întrebă Eddie.

— Chiar trebuie să-ţi spun eu tot ce să faci? urlă Ma. Pune-ţi bila la treabă şi întinde-o!

Telefonul amuţi.

Eddie se întoarse în grabă la Buick. Îi dădu băiatului un dolar şi apoi se urcă în maşină lângă Flynn.

— S-o ştergem! vorbi el cu o voce tulburată. Ma a trimis băieţii încoace. Crede că Riley a răpit-o pe fata lui Blandish.

Flynn mormăi:

— E nebună! Pe nişte tolomaci ca ăştia nu-i ţin nervii să salte un pachet, darmite pe fata lui Blandish. Oricum, unde mergem?

— La intersecţia Lone Tree, apoi la Johnny.

— Adio somn! zise Flynn sălbatic. Asta înseamnă că am condus peste o sută de blestemaţi de kilometri.

Ieşiră în autostradă. Eddie zise râzând:

— Poţi să dormi şi altădată. Vreau să mă mai uit o data la tipă! Să mergem!

Flynn apăsă pe acceleraţie.

— Numai la femei te gândeşti.

— La ce altceva ar trebui să mă gândesc? întrebă Eddie. Femeile şi banii pun totul în mişcare.

4

Se crăpa de ziuă când Packard-ul urca dealurile abrupte care duceau la ascunzătoarea lui Johnny.

Bătrânul Sam conducea cu atenţie. Era obosit, dar nu voia să recunoască. Zilele astea îi fusese mereu teamă că Bailey va încerca să se descotorosească de el, socotindu-l prea bătrân. Bailey şi Riley priveau cu atenţie în oglinda retrovizoare, să vadă dacă nu-i urmărea nimeni. Amândoi erau nervoşi şi nu se puteau stăpâni.

Miss Blandish căuta să stea cât mai departe de Riley. N-avea nici cea mai mică idee unde o duceau. De când îşi revenise din leşin, nici unul dintre cei trei bărbaţi nu-i adresase vreun cuvânt. Se temea să întrebe ceva, ca să nu atragă atenţia asupra ei. Era sigură că de-acum tatăl ei anunţase deja poliţia şi o căutau: s-ar putea să fie doar o chestiune de timp până ce va fi găsită - încerca ea să se liniştească, dar ce se va întâmpla totuşi cu ea în acest timp? Şi gândul ăsta o obseda, umplând-o de groază. Nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa bărbaţilor de lângă ea. Vedea cât de înfricoşaţi arătau.

„Trebuie să mă feresc de cei doi bărbaţi mai tineri”, se gândea ea.

În timpul acestei curse, Riley nu s-a gândit decât la ameninţarea pe care o reprezenta pentru ei banda Grisson. Era sigur că Eddie îi va povesti lui Ma Grisson despre fată. Ma era cea mai inteligentă şi cea mai periculoasă dintre membrii bandei. Putea să parieze că Ma va bănui cine e fata. Va afla şi de diamante. Ce va face? E posibil să trimită banda după ei. Oare va ghici că mergeau la Johnny? Se îndoia. Johnny lucra numai cu borfaşi mai mici. O bandă mare ca cea a lui Ma Grisson n-avea legături cu o „podoabă" ca Johnny.

„E cazul să acţionăm rapid, îşi zise el. Îndată ce vom ascunde fata, trebuie să luăm legătura cu Blandish. Cu cât mai iute vom pune laba pe bani şi fata se va înapoia la Blandish, cu atât vom fi mai în siguranţă."

Bătrânul Sam o luă brusc spre un drum îngust şi murdar care ducea direct spre bârlogul lui Johnny. Reduse viteza şi, după un kilometru şi ceva, ajunseră la cabana lui Johnny, o clădire din lemn cu două etaje, ascunsă de copaci. La ea ducea o cărare plină de gropi, ce tăia drept printre tufişuri.

Bătrânul Sam opri şi Bailey coborî.

— Vezi dacă e acasă, zise Riley, rămânând pe loc.

Îşi pipăi revolverul, privind neliniştit tufişurile.

Bailey se apropie de cabană şi bătu la uşă.

— Hei, Johnny! strigă el.

După un timp, Johnny deschise uşa. Îi privea bănuitor - Johnny trecuse de şaptezeci de ani. Era un bătrân înalt şi slab, cu faţa abrutizată de băutură şi cu nişte ochi spălăciţi, apoşi. Într-un timp, cu ani în urmă, fusese unul dintre oamenii în care aveau cea mai mare încredere din banda lor, dar băutura îl dăduse gata.

Johnny îl privi pe Bailey şi apoi se uită la maşină. O zări pe Miss Blandish.

— Ce e? întrebă el. Sunteţi la ananghie, băieţi? Eşti tu, Bailey, nu-i aşa?

Bailey încercă să intre în cabană, dar Johnny rămase pe loc.

— Johnny, vrem să rămânem aici câteva zile, zise Bailey. Dă-ne drumul înăuntru!

— Cine-i fata? întrebă Johnny fără să se mişte.

Riley o împinse pe Miss Blandish afară din maşină şi se apropie, urmat de Bătrânul Sam.

— Hai, nu sta aşa! Lasă-ne să intrăm. O să-ţi dăm o groază de bani dacă ne ajuţi. Haide, nu ne mai ţine afară! spuse Riley.

Johnny se îndepărtă din cadrul uşii şi Riley o îmbrânci pe Miss Blandish în cabana care avea o cameră mare la parter de unde, pe o scară, se ajungea la etaj, unde era un fel de balcon de lemn; de aici se intra în alte două camere. Încăperea era groaznic de murdară. Mobilierul consta dintr-o masă şi patru lăzi care serveau drept scaune, o maşină veche de gătit, un felinar atârnat de perete, un radio pe un raft şi mai nimic altceva.

Bătrânul Sam intră ultimul. Închise uşa şi se sprijini de ea.

Miss Blandish alergă la Johnny şi îl apucă de braţ:

— Te rog, ajută-mă! se rugă ea gâfâind.

Mirosul de băutură şi de sudoare stătută care venea dinspre el îi făcea rău.

— Oamenii ăştia m-au răpit. Tatăl meu...

Riley o smuci, îndepărtând-o.

— Gura! mârâi ei. Încă un cuvânt şi dai de dracu'!

Johnny se uită neliniştit la Riley:

— Nu vreau să fiu amestecat într-o răpire, protestă el slab.

— Te rog telefonează-i tatălui meu, începu să-l roage Miss Blandish, însă Riley se apropie de ea şi o izbi peste faţă.

Ameţită, fata se trase înapoi, ţipând înfricoşată.

— Te-am prevenit, nu? strigă el. Gura!

Ea îşi acoperi obrajii cu palmele, iar ochii îi scăpărau:

— Bestie! Cum îndrăzneşti să mă atingi?

— O să fac mai mult decât să te ating dacă nu-ţi ţii gura, mârâi Riley. Stai jos şi taci, că altfel de pocnesc iar!

Bătrânul Sam se apropie. Părea îngrijorat. Ridică una din lăzi şi o puse lângă Miss Blandish.

— Nu te necăji, domnişoară. Nu trebuie să-l scoţi din sărite.

Miss Blandish mai curând se prăbuşi decât se aşeză pe ladă. Îşi ascunse faţa în mâini.

— Cine e fata? întrebă Johnny.

— Fata lui Blandish, răspunse Riley. Valorează un milion de dolari, Johnny. Îi vom împărţi cinstit între noi. Nu vom sta aici mai mult de trei-patru zile.

Johnny se uită chiorâş la el.

— Blandish e destul de bogat, nu?

— E milionar. Ce zici, Johnny?

— Bine...

Johnny îşi scărpină scăfârlia jegoasă.

— De acord, dar nu mai mult de patru zile.

— Unde am putea s-o ducem? întrebă Riley. Ai o cameră pentru ea?

Johnny arătă spre una din uşile care dădeau înspre balcon:

— Acolo sus.

Riley se întoarse spre Miss Blandish:

— Mişcă-te!

— Fă ce-ţi spune, domnişoară, o sfătui Bătrânul Sam. N-ai nevoie şi de alte probleme.

Fata se ridică şi urcă scările. Riley o urmă. Lângă balustrada balconului, fata se opri şi privi în jos la cei trei bărbaţi care o fixau cu privirea. Cu un aer indiferent, Johnny se îndreptă spre un raft de lângă uşa de la intrare, pe care se aflau nişte arme. Erau acolo două automate. Riley deschise uşa camerei pe care i-o arătase Johnny, izbind-o cu piciorul.

— Treci înăuntru!

Fata intră în camera mică şi întunecată. Riley o urmă. Aprinse o lampă de gaz atârnată de tavan şi privi în jur. Acolo se afla un pat cu o saltea murdară, dar fără aşternut. O cană plină cu apă, ce avea deasupra o pojghiţă de praf, zăcea pe podea. Un lighean de tablă stătea sprijinit de o ladă. Ferestrele erau acoperite cu scânduri. În încăpere plutea un miros de mucegai.

— Asta o să fie ceva diferit pentru tine, rânji Riley. O să-ţi mai scurteze din nas. Stai aici şi nu fă scandal dacă vrei să nu vin să-ţi ard vreo câteva.

Miss Blandish urmărea un păianjen mare, care se târa pe perete. Ochii îi erau plini de spaimă.

— Ţi-e frică, nu? întrebă Riley.

Se apropie şi luă în mână păianjenul de pe perete. Picioarele scurte şi păroase ale insectei se agitau înnebunite.

— Vrei să-i dau drumul pe rochia ta mişto?

Miss Blandish se trase înapoi, tremurând de groază.

— Fii cuminte şi totul va fi bine, spuse Riley rânjind. Dacă nu, o să-ţi pară rău!

În timp ce vorbea, strivi păianjenul între degetul cel mare şi arătător.

— Dacă nu eşti cuminte, păţeşti la fel! Şi-acum, ţine-ţi pliscul!

Ieşi, trântind uşa după el.

Bailey şi Bătrânul Sam stăteau pe lăzi şi fumau. Riley coborî scările.

— Ai ceva de haleală, Johnny? întrebă el, apoi înlemni.

Johnny ţinea în mână un automat, ameninţându-i pe cei trei bărbaţi. Riley duse mâna spre revolver, însă îl opri o sclipire ivită în ochii apoşi ai lui Johnny.

— Riley, nu încerca nimic. Te fac bucăţi!

— Ce-ţi veni? şuieră Riley printre buzele înţepenite.

— Nu-mi place afacerea asta. Stai jos! Vreau să-ţi vorbesc.

Riley se aşeză lângă Bailey.

— Am auzit totul la radio cu o jumătate de oră înainte de sosirea voastră. Cine l-a omorât pe tip?

— El, spuse Riley arătându-l cu degetul pe Bailey. Păduchele ăsta s-a pierdut cu firea.

— Pe toţi dracii, a trebuit s-o fac, urlă Bailey. Eu l-am ucis! Şobolanul ăsta m-a lăsat singur.

— Gura! spuse Riley violent. Ce importanţă mai are? Individul e mort şi noi avem pe cap o crimă, însă mai avem şi fata. Dacă o să putem smulge bani de la babacul ei, n-avem motiv de îngrijorare.

Johnny clătină din cap. După o scurtă şovăială, îndreptă automatul spre podea.

— Băieţi, vă cunosc de când eraţi copii. Niciodată n-am crezut c-o să ajungeţi ucigaşi. Nu-mi place asta. Crimă şi răpire. Copoii se vor ţine după voi. O să daţi de dracu'! O să fiţi daţi în urmărire generală. Asta nu-i de voi.

— Partea ta din pradă va fi de două sute cincizeci de mii, vorbi Riley liniştit. E o sumă barosană, Johnny.

— Gândeşte-te ce de băutură ai să poţi să-ţi cumperi cu tot bănetul ăsta. O să înoţi în whisky, adăugă brutal Bailey.

Johnny clipi din ochi cu îndoială:

— Nu cred eu că-i vorba de atâţia bani.

— Două sute cincizeci de mii, Johnny, şi toţi vor fi numai ai tăi.

Încet, Johnny puse automatul înapoi în raft. Cei trei bărbaţi răsuflară uşuraţi. Îl urmăriră cum strânge nişte căni de tablă şi pune mâna pe o oală de pământ.

— Ei, băieţi, beţi o înghiţitură?

— Ce e? întrebă neîncrezător Riley. Ceva făcut de tine?

— E ceva bun, chiar foarte bun.

Johnny turnă în căni băutura pe bază de cidru de mere şi le dădu la fiecare.

Băură cu prudenţă. Lui Bailey i se făcu greaţă, dar Riley şi Bătrânul Sam reuşiră să bea o duşcă din băutura ce le ardea gâtlejul.

— Nu ai ceva de haleală, Johnny? întrebă Bătrânul Sam, ştergându-şi gura cu mâneca. Mor de foame!

— Ia-ţi singur, răspunse Johnny. E o oală pe plită.

În timp ce Bătrânul Sam se îndrepta spre plită, Bailey îi spuse lui Riley:

— Ai făcut rău c-ai răpit fata. Ar fi trebuit să scăpăm de ea. Eddie o să-i spună lui Ma Grisson şi ea o să-l trimită pe Slim după noi.

— Gura! urlă furios Riley.

Johnny încremeni.

— Ce-i asta? Slim? El nu are nici o treabă, nu-i aşa? întrebă el.

— Bailey vorbeşte prostii, răspunse Riley.

— Da? Bailey se uită la Johnny. Pe drum ne-am întâlnit cu Eddie Schultz. A văzut fata. O să-i spună lui Ma Grisson.

— Dacă Slim intră în combinaţia asta, eu nu mai vreau să mă amestec, spuse Johnny, îndreptându-se către locul unde erau automatele.

Riley scoase revolverul lui de calibru 38.

— Şterge-o de-acolo! Nu mi-e frică de Slim Grisson! N-o să ne deranjeze!

— Slim e rău! exclamă nesigur Johnny. Măi băieţi, vă cunosc pe toţi. Ştiu că aveţi şi o latură bună. Însă Slim Grisson nu are aşa ceva. E dezgustător, e rău până-n măduva oaselor.

Riley scuipă pe sobă.

— N-are nimic în cap, zise el. Nu e decât un idiot.

— Se poate, dar e un ucigaş. Omoară cu cuţitul. Nu-mi plac tipii care folosesc cuţitul.

— Lăsaţi-o baltă! zise Riley. Să mâncăm!

Bătrânul Sam puse tocana în farfuriile de tablă.

— Porcăria asta miroase ca blestematele alea de pisici, mormăi el. Puse puţină mâncare pe o farfurie. Am s-o duc sus fetei. Poate vrea să mănânce.

— Nu-i pe gustul ei ales, mormăi el rânjind.

— E mai bine decât nimic, răspunse Bătrânul Sam.

Luă farfuria, urcă scările şi intră în cămăruţa slab luminată.

Miss Blandish stătea pe marginea patului şi plângea. Când Bătrânul Sam intră, ridică privirea.

— Hai, înghite asta, spuse el stingherit. O să te simţi mai bine dacă o să mănânci.

Mirosul stricat al tocanei îi făcu greaţă.

— Nu... mulţumesc. Nu pot...

— Pute oleacă, zise Bătrânul Sam, scuzându-se, dar ar trebui să mănânci.

Puse farfuria jos. Se uită la salteaua murdară şi clătină din cap:

— Pun rămăşag că nu-i ca aceea cu care eşti obişnuită dumneata. Să văd dacă nu pot găsi o pătură sau altceva.

— Mulţumesc, eşti amabil.

Ea ezită, apoi, coborând vocea, continuă.

— Nu vrei să mă ajuţi? Dacă o să-i telefonezi tatălui meu şi o să-i spui unde sunt, o să fii răsplătit. Te rog, ajută-mă!

— Nu pot, domnişoară, răspunse Bătrânul Sam, întorcându-se spre uşă. Sunt prea bătrân pentru buclucuri. Cei doi tipi de jos sunt nişte oameni josnici. Nu pot face nimic pentru dumneata.

Ieşi, închizând uşa după el.

Riley şi Bailey mâncau şi Bătrânul Sam făcu la fel. Când terminară, Riley se ridică.

— E cea mai rea mâncare pe care am pus în gură vreodată. Se uită la ceas: era nouă şi cinci. Mai bine o sun pe Anna. O să se întrebe ce mi s-a întâmplat.

— Îţi place să te amăgeşti, spuse Bailey. Tu şi Anna ta. Crezi că o interesează unde eşti?

Se ridică şi se apropie de fereastră.

Riley dădu operatoarei numărul Annei. După o oarecare întârziere, se auzi glasul ei.

— Bună, scumpo. Aici e Frankie.

— Frankie! Vocea Annei era stridentă. Cei trei bărbaţi o auzeau. Unde eşti, şobolan împuţit? Ce-ţi închipui că ai rezolvat dacă m-ai părăsit? Crezi că mi-a făcut plăcere să dorm singură noaptea trecută? Unde eşti? Ce faci? Dacă te culci cu alta, te omor!

Riley rânji. Se simţea bine să audă iar vocea Annei.

— Nu te necăji, puişor. Am avut de terminat o afacere - cea mai barosană din viaţa mea - şi asta o să ne aducă parale. De acum încolo ai să porţi haină de nurcă, scumpo. Am să-ţi dau atâta bănet, încât ai s-o faci pe madam Hutton să arate pe lângă tine ca o cerşetoare. Acum ascultă, sunt la Johnny - în partea cealaltă a intersecţiei Lone Tree.

— Riley! Bailey nu mai avea glas din cauza spaimei. Au venit! Două maşini - e banda lui Grisson!

Riley trânti receptorul în furcă şi se repezi la fereastră.

Două automobile opriseră lângă Packard. Din ele se năpustiră mai mulţi bărbaţi, îndreptându-se spre cabană. Riley recunoscu silueta înaltă, masivă a lui Eddie Schultz.

Riley se plimba agitat prin cameră.

— Urcă şi stai cu ea, îi ordonă lui Johnny. Vezi să nu scoată nici un sunet! O să încercăm să le tragem pe sfoară pe păsărelele astea. Urcă!

Îl împinse pe Johnny în sus pe scări şi intrară amândoi în camera în care era Miss Blandish. Zăcea pe pat şi, când deschiseră uşa, se ridică.

— Afară e un tip care-ţi va face mult rău, spuse Riley; de frică, faţa îi şiroia de transpiraţie. Dacă ştii ce e bine pentru tine, stai liniştită. O să încerc să-l păcălesc, dar dacă îi trece prin cap că eşti aici sus, poţi să-ţi faci ultima rugăciune, nu mai ai nici o scăpare.

Nu atât vorbele, cât mai ales faţa palidă şi teroarea care i se oglindea în ochi o făcură să-i treacă un fior rece prin inimă.

5

De pe balcon, Riley se uită la grupul de bărbaţi care, cu feţele îndreptate către el, îl priveau şi ei. Eddie stătea cu amândouă mâinile înfundate în buzunare, cu pălăria neagră trasă pe ochi. Flynn se afla în stânga grupului; nu i se vedeau mâinile, iar ochii priveau reci şi scormonitori. Woppy şi Doc Williams rămăseseră lângă uşă, fumând amândoi.

Însă Slim Grisson fu acela care îi reţinu atenţia lui Riley. Slim şedea pe marginea mesei. Îşi fixa absent vârfurile pantofilor murdari. Era înalt, subţire şi cu o faţă ca o plăcintă. Gura lui băloasă, pe jumătate deschisă, ochii goi, sticloşi îl făceau să arate ca un retardat; însă ceva nemilos, inuman răzbătea de sub această mască. Viaţa lui Slim Grisson era cea a unui ucigaş patologic. La şcoală fusese totdeauna leneş, refuzând să facă cel mai mic efort pentru a

învăţa. Începuse să vrea bani de timpuriu. Era sadic şi de câteva ori fusese prins torturând animale. La 18 ani avea deja înclinaţii de ucigaş. De fapt, era un degenerat. Câteodată se arăta mai vioi, încât părea normal, dar de cele mai multe ori se comporta ca un cretin.

Ma Grisson, mama lui, refuzase la început să creadă că nu era un om normal. Îi găsise o slujbă la o sală de jocuri: să spele vase. Aici se înhăitase cu o bandă de contrabandişti de alcool. I-a văzut cum mânuiau pistoale şi teancuri de dolari. A pus mâna pe pistol. A urmat aproape firesc prima crimă. A şters putina şi vreo doi ani maică-sa nu a mai ştiut nimic de el. Apoi s-a întors. Se lăuda cu oamenii pe care-i omorâse cât timp locuise singur. Ma Grisson era hotărâtă să-l facă şeful unei bande. Începu să se ocupe de educaţia lui. Înainte de a-i da o treabă, îl dăscălea, revenind îndelung asupra fiecărui detaliu, aşa cum înveţi o maimuţă să facă acrobaţii. În momentul în care băga la cap ce voia ea, nu mai uita niciodată. Ma a format o bandă, adunând câţiva indivizi aflaţi la ananghie. Aşa era Flynn, care tocmai ieşise din puşcărie după patru ani, fiindcă jefuise o bancă; Eddie Schultz, care făcuse parte din garda personală a unuia dintre şefii Departamentului de criminalistică. Mai era Woppy, un expert în seifuri, şi Doc Williams, medic, un bătrân care fusese privat de drepturi şi era bucuros să aibă din nou o slujbă. Îl pusese pe fiu-su mai mare peste aceşti tipi. L-au acceptat ca şef, dar în spatele lui se afla influenţa lui Ma. Fără ea, Slim ar fi fost un neajutorat.

Riley era îngrozit de această creatură infectă.

Ca semn că se predă, se ţinea cu mâinile de reverele balonzaidului. Stătea nemişcat, privind la oamenii de la parter.

— Salut, Frankie! Pariez că eşti surprins că mă vezi iar, spuse Eddie.

Riley coborî încet scările. Privirea lui nu se dezlipea de grupul care-l aştepta.

— Bună, zise el cu o voce gâtuită. Hm, nu credeam să te văd atât de curând.

Stătea lângă Bailey, care nu se uita la el.

— Unde-i păpuşica cu care erai? întrebă Eddie.

Riley făcu un efort disperat să rămână calm.

Dacă voiau să iasă teferi din încurcătura asta, trebuia să-i ducă de nas pe indivizii ăştia şi s-o facă într-un mod convingător.

— Să nu-mi spui c-ai făcut tot acest drum numai ca s-o vezi iar, nu? zise el, încercând să vorbească liniştit. Doar nu te-ai gândit că o s-o întâlneşti, nu? N-ar fi aşa bine pentru tine, fiindcă noi, obosiţi de tovărăşia ei, am părăsit-o.

Eddie aruncă chiştocul de ţigară pe podea şi-l strivi cu piciorul.

— Zău? Nu mai spune! Aş fi vrut s-o mai privesc o dată. Cine era, Frankie?

— O, doar o pupăză! Nu era una dintre cele pe care le cunoşti tu, răspunse Riley.

Îşi dădu seama că toţi cei din banda lui Grisson, în afară de Slim, îl fixau cu priviri reci, întunecate. Avu sentimentul copleşitor că ei ştiau că minte. Singurul care nu-i acorda nici o atenţie era Slim.

— Nu cumva ţi s-a întâmplat s-o iei de la restaurantul *Golden Slipper*? întrebă Eddie.

Riley simţi brusc o durere şi un gol în stomac.

— Pramatia aia mică? Localul ăla nu e de nasul ei. Am cules-o de la barul lui Izzy. Se făcuse turtă, aşa că am luat-o să ne distrăm puţin cu ea.

Riley zâmbi forţat, mai mult ca o grimasă.

— Dar n-a vrut să se distreze cu noi, aşa că am lăsat-o să se ducă acasă.

Eddie râse. Se distra.

— Zău? Frankie, ai putea să scrii scenarii de film. Ai, fără îndoială, multă imaginaţie.

Slim ridică capul foarte încet. Îl privi fix pe Riley, care tresări.

— Unde e Johnny? întrebă Slim.

— Sus, răspunse Riley, simţind cum i se scurge sudoarea pe spate.

Slim întoarse încet capul şi se uită la Eddie. Toate mişcările lui erau calculate.

— Adu-l, spuse el.

Uşa de sus se deschise şi Johnny apăru în balcon. Se aplecă peste balustradă. Bărbaţii de jos îl priveau fix. Johnny nu-şi făcuse duşmani, pentru că nu lua partea nimănui. Era neutru. Riley îl imploră să tacă printr-o privire lungă, plină de înţeles, dar Johnny nici nu se uita la el. Îl privea numai pe Slim.

Slim îşi freca nasul ascuţit.

— Salut, Johnny!

— Salut, Slim! răspunse Johnny, punându-şi mâinile la vedere pe balustradă.

— Nu ne-am mai văzut de multă vreme, nu-i aşa? zise Slim cu un rânjet afectat.

Mâinile i se mişcau tot timpul în sus şi în jos pe coapse; pipăiau din când în când cravata; îndreptau haina jerpelită. Erau nişte mâini osoase, fără astâmpăr, înspăimântătoare.

— Johnny, am un cuţit nou.

Johnny îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Straşnic, zise el şi se uită stânjenit la Eddie.

Slim făcu o mişcare. Fusese atât de rapid, încât Johnny nu-l putuse urmări. În mâna lui apăru imediat un cuţit cu o lamă subţire de oţel, lung de vreo 15 centimetri, cu un mâner negru.

— Uită-te la el, Johnny, zise Slim, întorcându-l pe toate părţile.

— Eşti un băiat norocos că ai un cuţit ca ăsta, spuse Johnny, încremenit de frică.

Slim aprobă:

— Da, ştiu. Priveşte cum luceşte.

Cuţitul proiecta lumina soarelui, care trecea prin geamul murdar, în tavan, făcând nişte pete albe care dansau.

— Şi e ascuţit, Johnny!

Doc Williams, care stătea în picioare, puţin în spatele lui Eddie, muşcând nervos dintr-o ţigară, păşi înainte.

— Slim, las-o mai moale, vorbi el cu o voce joasă, încercând să-l calmeze.

Simţise apropierea pericolului.

— Gura! mârâi Slim spre el, şi faţa lui buhăită se umplu de răutate.

Îşi ridică ochii spre Johnny, care stătea nemişcat.

— Johnny, vino aici!

— Ce doreşti? întrebă răguşit Johnny, fără să se mişte.

Slim începu să scrijelească masa cu cuţitul.

— Vino jos! porunci el, ridicând uşor vocea.

Doc îi făcu semn lui Eddie, care spuse:

— Slim, lasă-l în pace! Johnny e băiat de-al nostru, e băiat bun.

Slim se uită la Riley.

— Însă el nu este un băiat aşa bun, nu-i aşa?

Lui Riley se înmuiară genunchii. Sudoarea îi lucea pe faţă.

— Lasă-l în pace, spuse brutal Eddie. Pune cuţitul ăla deoparte. Vreau să-i spun ceva lui Johnny.

Eddie era singurul din bandă în stare să-l manipuleze pe Slim când era în toane rele, însă şi el era destul de deştept încât să-şi dea seama că acum se juca cu focul. Într-o zi n-o să mai poată s-o scoată la capăt cu el.

Slim se strâmbă, apoi cuţitul dispăru. Se uită pieziş la Eddie şi începu să se scobească în nas.

— Johnny, ne interesează prietena lui Riley. Ai văzut-o? întrebă Eddie.

Johnny îşi umezi buzele uscate. Ar fi vrut să bea ceva. Ar fi vrut ca toţi oamenii ăştia să plece din casa lui.

— Nu ştiu dacă e sau nu prietena lui, dar se află aici, răspunse el.

Nimeni nu se mişcă. Lui Riley i se tăie respiraţia, iar Bailey se făcu verde la faţă.

— Johnny, vrem s-o vedem, continuă Eddie.

Johnny se întoarse şi deschise uşa. O chemă pe fată şi apoi se îndepărtă. Miss Blandish ieşi în balcon. Bărbaţii priviră în sus spre ea. Când fata îi văzu, se trase înapoi şi se lipi de perete.

În mâinile lui Woppy, Eddie şi Flynn apărură deodată revolvere.

— Luaţi-le armele! lătră Slim, fixând-o cu privirea pe Miss Blandish.

— Du-te, Doc, spuse Eddie. Noi te acoperim.

Mişcându-se cu mare grijă, Doc se apropie de Bailey şi-i smulse repede pistolul din tocul care-i atârna sub braţ. Bailey stătea nemişcat, umezindu-şi buzele. Apoi Doc îi luă revolverul lui Riley. Când era cu spatele, Bătrânul Sam scoase brusc revolverul. Mişcarea fusese surprinzător de rapidă. Woppy îl împuşcă în cap, cu o bubuitură puternică. Doc simţi glontele vâjâindu-i pe lângă obraz. Surprins, făcu câţiva paşi în spate, mormăind, în timp ce Bătrânul Sam se prăbuşi la podea.

Riley şi Bailey se albiră la faţă. Li se opri respiraţia. Slim se uită la ei şi apoi la cadavrul Bătrânului Sam. Avea o expresie de lup înfometat. Johnny o împinse pe Miss Blandish, care hohotea isteric, înapoi în dormitor.

— Scoateţi-l de aici, spuse Slim.

Doc şi Woppy cărară afară din cabană cadavrul Bătrânului Sam şi se întoarseră repede. Eddie se apropie de Riley şi-i apăsă cu pistolul în piept.

— Bine, fraiere, vorbi el, apăsând pe fiecare cuvânt, jocul s-a terminat. Eşti la strâmtoare! Scuipă tot ce ştii! Cine e fata?

— Nu ştiu, răspunse Riley, respirând greu şi tremurând din tot corpul.

— Dacă tu nu ştii, eu ştiu, continuă Eddie.

Îl apucă pe Riley de cămaşă şi cu mâna stângă îl scutură uşor.

— E fata lui Blandish. Aţi răpit-o ca să puneţi laba pe diamante. Eram pe urmele voastre, fraierilor! Acum, diamantele sunt la tine!

Băgă mâna în buzunarul hainei lui Riley şi scoase colierul.

Urmă o lungă tăcere, timp în care toţi se uitau la colier. Apoi Eddie îi spuse lui Riley:

— Îmi pare rău pentru tine, prostule, spuse el, ca şi când i-ar fi părut într-adevăr rău. Nu te văd bine.

Se apropie de Slim şi-i dădu colierul.

Slim privi colierul în lumina soarelui. Era fermecat.

— Priveşte, Doc. Nu sunt frumoase? Uită-te cum strălucesc. Sunt ca nişte stele pe un cer negru.

— Valorează o avere, zise Doc, uitându-se la colier.

Privirea lui Slim se îndreptă spre uşa dormitorului de la etaj.

— Eddie, adu-o jos. Vreau să-i vorbesc.

Eddie se uită la Doc care clătină din cap.

— Ce facem cu gorilele astea, Slim? întrebă Eddie. Trebuie să ne întoarcem la Ma. Ne aşteaptă.

Slim privea colierul.

— Adu-o aici, Eddie! repetă el.

Eddie ridică din umeri. Urcă scările. Johnny nu-i întâlni privirea atunci când trecu pe lângă el în dormitor. Miss Blandish stătea lipită de perete. Tremura foarte tare. Când Eddie intră în cameră, îşi duse mâna la gură, căutând disperată o scăpare.

Lui Eddie îi părea rău pentru ea. Se gândea că şi aşa, chiar îngrozită, tot era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată.

— Nu trebuie să te temi de mine, Slim vrea să te vadă. Acum ascultă, fetiţo, Slim nu e numai dezgustător, dar nu e nici în toate minţile. Dacă faci exact ce-ţi spune, n-o să te atingă. Nu-l enerva. E periculos ca un şarpe, aşa că ai grijă. Hai, te aşteaptă!

Miss Blandish se ghemui. Ochii i se întunecară de spaimă.

— Nu mă duce jos. Nu mai suport. Te rog, lasă-mă aici.

Eddie o luă uşor de braţ.

— Am să fiu cu tine. Trebuie să vii. O să fie bine. Dacă o să încerce ceva, o să-l opresc. Acum, vino, fetiţo!

O conduse pe scări.

Slim o privea în timp ce se apropia.

— Parcă e dintr-o revistă, nu-i aşa? murmură către Doc. Uită-te la părul ei frumos!

Doc era îngrijorat. Nu-l mai văzuse niciodată pe Slim în starea asta. De obicei ura femeile.

Eddie o aduse pe Miss Blandish în faţa lui Slim. Se retrase, stând la pândă. Toţi aşteptau să vadă ce se va întâmpla.

Miss Blandish se uită cu groază la Slim, care-i zâmbea, ţinând capul într-o parte, cu ochii lui galbeni scânteind.

— Eu sunt Grisson. Poţi să-mi zici Slim. Îşi frecă nasul cu degetul mare. Astea sunt ale tale, nu? întrebă el arătând colierul.

Miss Blandish făcu semn că da. Creatura asta din faţa ei era atât de respingătoare şi de înspăimântătoare, încât simţea o dorinţă nebună să urle şi s-o ţină numai într-un urlet.

Slim mângâia pietrele.

— Sunt frumoase ca şi tine.

I le întinse. Văzând această mişcare, Miss Blandish se trase înapoi, tremurând.

— Nu vreau să te necăjesc, spuse Slim, clătinând capul. Îmi placi. Ia-le! Colierul îţi aparţine. Puneţi-l. Vreau să văd cum îţi stă cu el.

Eddie interveni:

— Ascultă, Slim, încetează. Colierul e al nostru, al tuturora.

Slim chicoti. Îi făcu cu ochiul lui Miss Blandish.

— L-ai auzit? N-are curaj să îl ia de la mine. Se teme de mine, toţi se tem de mine. Întinse colierul. Pune-l! Vreau să te văd cu el la gât.

Încet, ca în transă, fata luă colierul, dar atingând diamantele se simţi parcă străbătută de curent electric. Aruncă colierul ţipând şi fugi orbeşte pe scări, unde era Johnny.

— Ia-mă de aici! urlă frenetic. Nu mai pot îndura! Nu-l lăsa să se apropie de mine!

Slim tresări; înţepeni şi apoi scoase cuţitul. Brusc, dintr-un cretin bolnav se transformă într-un ucigaş vicios. Aplecat de mijloc, se întoarse spre ceilalţi.

— Ce dracu' aşteptaţi? gemu el. Luaţi-i de aici! Repede! Afară cu ei! Afară!

Woppy şi Flynn se apropiară de Riley şi Bailey. Îi îmbrânciră afară din cabană în luminiş.

Slim se întoarse spre Doc.

— Legaţi-i de un copac!

Palid la faţă, Doc luă nişte funii care zăceau într-un colţ într-o grămadă de gunoi. Îi urmă pe Woppy şi Flynn.

Slim se uită la Eddie. Ochii lui galbeni păreau că ard.

— Păzeşte-o! N-o lăsa să fugă!

Înşfăcă colierul, îi dădu drumul în buzunar şi ieşi afară în căldură. Tremura de enervare. Dorinţa de a ucide pusese stăpânire pe el.

Îl auzea pe Riley urlând isteric. Îi vedea faţa lividă şi gura schimonosită de frică.

Bailey mergea în tăcere. Era palid, dar în ochii lui mocneau scânteieri periculoase.

Grupul de bărbaţi ajunse pe un teren mic, defrişat, între tufişuri şi, dându-şi seama că e un loc bun pentru execuţie, se opriră.

Slim arătă spre copacii care i se păreau mai potriviţi:

— Legaţi-i acolo!

În timp ce Flynn îl ţinea pe Bailey imobilizat, Woppy îl lega pe Riley de copac cu frânghia pe care i-o azvârlise Doc. Riley nu făcea nici o încercare să se salveze. Stătea în faţa copacului tremurând de spaimă şi fără nici o speranţă. Woppy se întoarse spre Bailey:

— Du-te la pomul ăla, ordonă el brutal.

Bailey se îndreptă fără grabă spre copac şi îşi rezemă spatele de el. Când Woppy se apropie, îl lovi pe neaşteptate cu piciorul. Lovitura îl izbi pe Woppy în stomac şi Bailey se refugie de partea cealaltă a copacului, punând trunchiul subţire între el şi revolverul lui Flynn.

Slim se enervă la culme:

— Nu-l împuşca! urlă el. Îl vreau viu!

Woppy zăcea pe iarbă, încercând să respire. Nimănui nu-i păsa de el. Doc se retrăsese în spatele unor tufişuri, alb la

faţă şi arătând ca un om grav bolnav. Voia să se ţină deoparte.

Flynn începu să se strecoare încet spre copac, în timp ce Slim stătea nemişcat. Cuţitul fin şi ascuţit îi strălucea în mână.

Bailey se uită în jur, căutând o posibilitate de scăpare. În spatele lui, arbuştii formau un zid gros; în faţa lui, Flynn se apropia prudent, iar în stânga stătea Slim cu cuţitul în mână. Putea să scape numai dacă fugea la dreapta. Făcu brusc o săritură, dar Flynn era mai aproape decât crezuse. Încercă să-l lovească, însă Flynn se lăsă pe vine. Pumnul lui trecu peste capul acestuia şi Bailey se întinse cât era de lung. Flynn se aruncă peste el.

Timp de un minut se încleştară. Apoi Bailey, care era mult mai puternic, se desprinse. Îl lovi pe Flynn în maxilar şi Flynn căzu jos leşinat.

Bailey sări într-o parte.

Slim nu se mişca. Stătea acolo, cu trupul slăbănog încovoiat, cu gura băloasă, pe jumătate deschisă, şi cuţitul atârnându-i între degete. Woppy nu mai avea nici o reacţie. Bailey se răzgândi brusc. În faţa lui se afla numai Slim. Doc nu conta. Dacă putea să-i vină de hac lui Slim, atunci el şi Riley l-ar lua pe Eddie prin surprindere. Merita să încerce. Se îndreptă spre Slim, care-l aştepta cu ochii galbeni scânteind.

Brusc, Bailey îl văzu pe Slim rânjind. Masca lui de idiot căzuse şi apăruse ucigaşul. Bailey ştiu că urma să moară. Niciodată nu fusese atât de înfricoşat. Stătea încremenit, ca un animal înainte de tăiere.

Cuţitul zbură prin aer şi îl înjunghie. Lama i se înfipse în gât.

Slim se aplecă peste el privindu-l cum îşi dă sufletul şi simţea alergându-i prin vene acea ciudată senzaţie de plăcere pe care o avea întotdeauna când omora pe cineva.

Woppy, palid, se ridică. Începu să înjure încet. Flynn, întins încă pe spate, se mişcă cu greutate. Pe obraz îi apăruse o vânătaie. Doc îşi întoarse privirea. Nu era la fel de dur ca ceilalţi.

Slim îl privi pe Riley, care închisese ochii. Dinspre el venea un geamăt morbid, de om terminat. Slim îşi curăţă cuţitul pe nisip. Apoi se îndreptă de şale.

— Riley, murmură el.

Riley deschise ochii.

— Slim, nu mă omorî, gâfâi el. Dă-mi o şansă! Nu mă omorî!

Slim rânji. Apoi, mişcându-se încet în lumina ce răzbătea printre copaci, se năpusti asupra omului înlemnit de frică.

CAPITOLUL II

1

Miss Blandish fu împinsă în lumina puternică a lămpii care atârna din tavan. Ochii îi erau acoperiţi cu două bucăţi de vată lipite cu plasture. Se sprijinea de Eddie. Se rezema pe el cu toată greutatea. Îi simţea mâna aspră şi caldă pe braţ şi acesta era singurul contact cu întunericul care o înconjura.

De pe scaunul ei, Ma Grisson o privea fix.

Înainte de a pleca de la cabana lui Johnny, Eddie îi telefonase, anunţând-o că veneau. Avusese timp să se gândească la ce însemna această răpire pentru ea şi pentru bandă. Cu puţin noroc şi acţionând cu grijă, ea şi banda puteau obţine un milion de dolari până la sfârşitul săptămânii. De peste trei ani se străduia să consolideze reputaţia bandei. N-aveau prea multe parale, dar nici rău n-o duceau. Celelalte bande îi socoteau nişte hoţi de mâna a treia. Acum, datorită acestei fete zvelte, roşcate, vor deveni cei mai bogaţi, cei mai puternici şi cei mai căutaţi infractori din Kansas City.

Ma Grisson era înaltă, voluminoasă şi diformă. Două pungi de grăsime îi atârnau de o parte şi de alta a bărbiei. Avea părul creţ fără luciu, vopsit într-un negru intens. Ochii ei mici scăpărau. Purta o rochie murdară de dantelă crem. Pe pieptu-i uriaş străluceau bijuterii ieftine. Braţele ei groase, brăzdate de vene, ieşeau din mânecile rochiei.

Avea tot atâta forţă ca un bărbat. Era o bătrână hidoasă şi toţi membrii bandei, chiar şi Slim, se temeau de ea.

Eddie o dezlegă la ochi pe Miss Blandish. Avu un şoc puternic atunci când o văzu pe această femeie bătrână, răsturnată în fotoliu. Simţi că i se taie respiraţia şi se trase câţiva paşi înapoi.

Eddie îi atinse liniştitor braţul.

— Ei bine, Ma, fata e aici; am adus-o, după cum ai poruncit. Ţi-o prezint pe Miss Blandish.

Ma se apleca puţin înainte. Ochii ei ca mărgelele şi privirea-i pătrunzătoare o îngroziră pe fată.

Ma ura pălăvrăgeala la fel de mult ca şi pe palavragii. Era scumpă la vorbă, însă cu această ocazie simţi nevoia să ţină un discurs.

— Ascultă! Oi fi tu fiica lui Blandish, dar pentru mine asta nu înseamnă nimic! Ai să stai aici până ce babacul o să te răscumpere. De el depinde cât timp rămâi la noi. Cât eşti aici, să te porţi cum trebuie. Atâta vreme cât stai liniştită, o să fii lăsată în pace, dar, dacă ne faci greutăţi, o să găsim noi ac de cojocul tău, ţi-o făgăduiesc! O să-ţi pară rău dacă te pui cu mine. Ai înţeles?

Miss Blandish se uita la ea ca şi cum nu-i venea să creadă că putea exista aievea o astfel de bătrână înfiorătoare.

— Ai înţeles? repetă Ma.

Eddie o înghionti uşor pe Miss Blandish.

— Da, răspunse ea.

— Du-o în camera din faţă, îi zise Ma lui Eddie. Totul e pregătit acolo. Încui-o şi coboară! Vreau să-ţi vorbesc.

Eddie o conduse pe Miss Blandish afară din cameră. Pe când urcau scările, îi spuse:

— Fetiţo, baba nu vorbeşte aiurea. E mai deşteaptă decât Slim, aşa că ai grijă ce faci.

Miss Blandish nu răspunse nimic. Părea înfricoşată şi zdrobită.

Câteva minute mai târziu, Eddie intră în camera lui Ma, unde se mai aflau Doc şi Flynn.

Woppy fusese trimis în oraş să afle cum stau lucrurile.

Eddie îşi turnă un pahar de whisky, apoi se aşeză pe braţul unui scaun.

— Ma, unde s-a dus Slim?

— S-a culcat. Nu-ţi bate capul cu el. Vreau să discut cu tine şi cu Flynn. Aţi auzit ce i-am spus fetei că o să dea de bucluc dacă nu stă liniştită? Acelaşi lucru e valabil şi pentru voi amândoi. Nici voi, nici Woppy să nu-mi daţi bătaie de cap, pentru că avem aici o fată frumoasă. Dacă prind pe vreunul dintre voi încurcându-se cu ea, o să vă pară rău! Multe bande au dat de belea mai mult din cauza unei femei decât din cauza copoilor. Nu vreau să vă văd bătându-vă pe ea. Fata asta trebuie lăsată în pace. Aţi înţeles?

Eddie râse batjocoritor:

— Asta e valabil şi pentru Slim?

— Lui Slim nu-i pasă de femei, răspunse Ma, aruncându-i o privire fioroasă. Are destulă minte. Dacă o să te gândeşti mai mult la ce ai de făcut şi mai puţin la dame, o să fie mai bine. Asta e valabil şi pentru Woppy şi pentru tine, zise ea, uitându-se la Flynn, care se plimba stingherit prin cameră. Aţi înţeles? Să lăsaţi fata în pace!

— Nu sunt surd, răspunse îmbufnat Flynn.

— Şi tu, Eddie?

— Te-am auzit de prima oară, Ma.

— Bine. Ma întinse mâna după o ţigară şi şi-o aprinse. Fata asta valorează un milion de dolari. A dispărut pe la miezul nopţii. Acum Blandish a anunţat poliţia şi copoii i-au chemat în ajutor pe federali. Trebuie să luăm legătura cu Blandish şi să-i spunem să nu mai vorbească cu poliţia şi să facă rost de un milion de dolari în bancnote pentru a ni-i trimite. N-o să avem necazuri cu el. Are bani şi-şi vrea odrasla înapoi. Se uită la Eddie. Coboară în oraş şi telefonează-i lui Blandish. Anunţă-l că în curând o să primească indicaţii despre cum vrem să ne dea banii. Avertizează-l că, dacă încearcă să ne ducă, fiică-sa o să aibă de suferit. Nu-i nevoie să-ţi spun eu ce să-i zici: fii brutal şi neîndurător.

— Bine, Ma.

— Atunci şterge-o!

Ridicându-se în picioare, Eddie întrebă:

— Ma, cum împărţim prada? Eu am descoperit fata. Mi se cuvin mai mulţi bani decât celorlalţi.

— N-avem încă banii, i-o tăie scurt Ma. O să vorbim atunci când o să punem mâna pe ei.

— Şi cu mine cum rămâne? întrebă Flynn. Şi eu am fost acolo.

— Nu zău?! făcu Eddie. Dacă nu eram eu, te-ai fi dus să te culci.

— Gura! răbufni Ma. Afară!

Eddie ezită, apoi, văzându-i ochii mici, tăioşi, ridică din umeri şi părăsi camera.

Auziră Buick-ul pornind şi îndepărtându-se.

— E rândul tău acum, îi zise Ma lui Flynn. Cine mai ştie că suntem amestecaţi în ce s-a întâmplat noaptea trecută cu Riley şi banda lui?

Flynn se scărpină în cap:

— Johnny, desigur. El a văzut ce s-a petrecut şi ştie că noi am luat fata, dar totul e-n regulă cu el. A rămas să îngroape cele trei cadavre şi să scape de maşina lor. O să trebuiască să-i dăm şi lui ceva. Riley îi promisese un sfert. Bătrânul se aşteaptă ca şi noi să avem grijă de el.

— O să avem! zise Ma. Cine mai ştie?

Flynn se gândi o clipă.

— Băiatul care era de serviciu la benzinărie. L-a văzut pe Eddie vorbind cu Riley. Bănuiesc că a observat că aveam revolver. S-ar putea să fi zărit şi fata.

— Nimeni altcineva?

— Nu.

— Nu vreau să riscăm. Ai grijă de băiat! Ar putea vorbi. Du-te!

Când Flynn plecă, Ma se aşeză mai comod în scaun. Îşi dădu seama că Doc Williams se plimba fără odihnă prin cameră, părând neliniştit. Se uită întrebător la el. Relaţiile ei cu Doc erau diferite de cele cu restul bandei. El era un om instruit şi Ma respecta lucrul ăsta.

Ştia că, în urmă cu câţiva ani, Doc Williams fusese un chirurg renumit. Se însurase cu o femeie cu vreo douăzeci

de ani mai tânără. Pe neaşteptate, ea a fugit cu şoferul lui şi el s-a apucat de băutură. Câteva luni mai târziu, fiind beat, a făcut o operaţie pe creier, însă pacientul a murit. A fost judecat pentru omor şi a luat cinci ani. I s-a ridicat şi dreptul de a practica medicina. Flynn l-a întâlnit la închisoare şi, când au ieşit, l-a adus în banda lui Ma. Aceasta a fost destul de deşteaptă ca să-şi dea seama ce bine ar fi dacă ar avea în bandă un chirurg şi un doctor bun. De atunci, Ma nu a mai trebuit să cheme doctorul când vreunul din membrii bandei era rănit. Îl ţinea pe Doc pe băutură şi el avea grijă de ei.

— Dacă încurcăm bine iţele, zise Ma, vom fi în siguranţă. Am să lansez zvonul că Riley a răpit fata. Mai devreme sau mai târziu asta o să ajungă la urechile copoilor. Or să-l caute şi, când o să vadă că nu-l găsesc, or să fie siguri că el a răpit-o. Rânji arătându-şi dinţii mari, falşi. Atâta vreme cât nu găseşte nimeni locul unde sunt îngropaţi, o să creadă că ei au înhăţat fata şi noi o să fim în siguranţă.

Doc se aşeză. Îşi aprinse o ţigară cu mişcări lente. Pe faţa lui de beţivan se citea neliniştea.

— Detest răpirile, spuse el. E o afacere oribilă, crudă. Îmi pare rău pentru fată şi pentru tatăl ei. Nu-mi place povestea asta.

Ma rânji. Doc era singurul din bandă care avea voie să spună ce gândeşte sau să-i dea sfaturi. Rareori Ma le lua în seamă, dar îi plăcea să-l asculte. Avea cu cine vorbi când se simţea singură şi uneori sfaturile lui erau bune.

— Eşti un prostănac bătrân, un papă-lapte, îi zise ea dispreţuitor. Până acum, fata a avut tot ce-a visat. Las' să sufere. Babacul ei are milioane. Îi dă mâna să sufere. Şi eu am suferit, şi tu la fel. Suferinţa le face bine oamenilor.

— Da, răspunse Doc, turnându-şi ceva tare de băut. Dar ea e tânără şi frumoasă. E o tânără căreia îi zdrobiţi viaţa. Nu-i aşa că n-ai de gând s-o mai trimiţi înapoi la tatăl ei?

— Nu, acolo nu se va mai întoarce. Când o să ne dea banii, o să scăpăm de ea. Ştie prea multe.

Doc spuse stingherit:

— Nu-mi place asta, dar presupun că nu-i treaba mea.

Îşi goli paharul şi apoi şi-l umplu iar:

— E urât ce faci, Ma, şi nu prea îmi place.

— O să-ţi placă banii când o să-ţi capeţi partea ta, îl repezi cinică Ma.

Doc îşi privi paharul.

— De mult nu mă mai interesează banii. Aş vrea să-ţi spun ceva. Slim s-a purtat foarte ciudat cu fata, zău, chiar foarte ciudat.

Ma îl fulgeră cu privirea:

— Ce vrei să zici?

— Aveam impresia că pe Slim nu-l interesează femeile. Tu mi-ai spus asta, nu?

— Da - şi mă bucur. Am avut destule necazuri cu el şi mă bucur că n-am avut astfel de probleme.

— Fata asta îl interesează, spuse Doc liniştit. Nu l-am văzut niciodată purtându-se aşa cum s-a purtat de când a dat cu ochii de ea. Părea vrăjit: ca un copil fermecat de prima lui dragoste. Îmi pare rău, Ma, dar cred că acum o să ai astfel de necazuri.

Obrazul lui Ma se schimonosi şi ochii i se îngustară.

— Nu glumeşti, nu-i aşa?

— Nu. Când o să vezi cum se comportă în prezenţa ei o să-ţi dai seama că am dreptate. Părea nerăbdător ca ea să poarte diamantele. Acum colierul e la el. Ai uitat?

— N-am uitat, rânji Ma. O să mi-l dea când o să i-l cer. Crezi că într-adevăr s-a îndrăgostit?

— Sunt sigur.

— Am să pun imediat capăt acestei poveşti. Nu vreau să am necazuri în casa mea din pricina femeilor.

— Nu fi aşa de sigură, zise Doc grav. Slim e periculos. Se poate ridica împotriva ta. Ma, greşeşti că nu vrei să recunoşti că Slim nu e un om normal.

— Gura! mârâi Ma.

Acesta era un subiect interzis.

— N-am să ascult tâmpeniile tale. Slim e foarte normal. Eu îl pot manevra. Las' pe mine!

Doc ridică din umeri. Dădu pe gât alt pahar. Faţa începu să i se înroşească. Acum nu-i mai trebuia mult ca să se îmbete.

— Să nu spui că nu te-am prevenit.

— Vreau să-i scrii o scrisoare lui Blandish, schimbă Ma subiectul. O s-o trimitem mâine. Spune-i să aibă banii puşi într-un geamantan alb. Să dea un anunţ în *Tribune,* care să apară poimâine, cum că vinde bidoane cu vopsea albă. Asta ne va da de veste că are banii pregătiţi. Avertizează-l ce are să i se întâmple fetei dacă anunţă poliţia.

— Bine, Ma, zise Doc, luându-şi paharul şi ieşind din cameră.

Bătrâna rămase câtva timp pe gânduri. Ceea ce îi spusese Doc o tulburase. Dacă într-adevăr Slim se îndrăgostise de fată, atunci cu cât mai repede se vor descotorosi de ea, cu atât va fi mai bine. Încerca să se convingă că Doc exagerase. Lui Slim îi fusese întotdeauna frică de fete. L-a supravegheat cu atenţie încă din copilărie. Era sigură că n-avusese niciodată vreo experienţă sexuală.

Se ridică în picioare.

„E mai bine să-i vorbesc, se gândi ea. O să-i iau colierul. Trebuie să mă gândesc bine cum îl vând. Poate ar fi mai sigur să-l ţin aici un timp. Câteva luni o să fie riscant să-l plasăm."

Urcă scările spre camera lui Slim.

Slim, în cămaşă şi pantaloni, stătea întins pe pat. Ţinea colierul între degetele osoase, privindu-l în timp ce îl legăna uşor. Când Ma intră în cameră, colierul dispăru cu aceeaşi iuţeală fantastică cu care putea să scoată cuţitul.

Cu toate că fusese rapid, Ma reuşise să vadă colierul, dar nu spuse nimic.

— De ce zaci aşa? întrebă ea, apropiindu-se de pat. Eşti obosit sau e altceva?

Slim se uită posomorât la ea. Uneori maică-sa îl plictisea cu întrebări prosteşti.

— Hm! Da, sunt obosit. N-am avut chef să ascult tot ce pălăvrăgeaţi acolo jos.

— Ar trebui să fii mulţumit că eu sunt cea care porunceşte aici, spuse rânjind Ma. Slim, o să fim bogaţi. Fata asta înseamnă pentru noi o grămadă de bani.

Faţa lui Slim se lumină şi privirea-i posomorâtă îi dispăru.

— Ma, unde-i fata acum?

Ma îl privi. Până acum nu mai văzuse niciodată o asemenea expresie pe faţa lui. Încremeni, gândindu-se că Doc avusese dreptate. Sărmanul nebun părea îndrăgostit.

„N-aş fi putut crede în vecii vecilor aşa ceva, îşi spuse ea.”

— E încuiată în camera din faţă, răspunse Ma scurt.

Slim se întoarse pe spate, uitându-se în tavan.

— Ma, e frumoasă, nu? întrebă el chicotind. N-am mai văzut niciodată o fată ca ea. Ai văzut ce păr are?

— Frumoasă? mârâi Ma. Ce-ţi pasă? E la fel ca toate fetele.

Slim întoarse capul şi o privi fix. Părea surprins:

— Aşa crezi? Tu n-ai ochi? Ce-i cu tine? Întotdeauna am crezut că eşti deşteaptă. E frumoasă. Eşti chioară dacă nu vezi ce frumoasă e. Îşi plimbă degetele prin părul lung şi slinos. Parcă e o vedetă din reviste. Ma, aş vrea s-o păstrez eu. Nu trebuie să-i dăm drumul să se ducă acasă, nu-i aşa? O să punem mâna pe bani şi o s-o ţinem aici. N-am avut niciodată o prietenă. O să fie prietena mea.

— Zău?! mormăi Ma. Crezi că te-ar vrea? Uită-te la cămaşa şi la mâinile tale. Sunt împuţite. Îţi închipui că una ca ea o să se uite la tine?

Slim îşi examină mâinile. Brusc arăta nesigur.

— Cred că aş putea să mă spăl, zise el ca şi când o asemenea idee nu-i mai trecuse prin cap niciodată. Pot să-mi pun şi o cămaşă curată.

— N-am vreme să discut prostii d-astea, zise Ma dur. Vreau colierul.

Slim o privi lăsându-şi capul într-o parte. Apoi scoase colierul din buzunar şi-l legănă în faţa ei, ţinându-l departe de ea. Deodată îi apăru pe chip o expresie care nu-i plăcu deloc lui Ma.

— E frumos, nu-i aşa? Dar n-o să ţi-l dau. Îl ţin eu. Ştiu eu, dacă pui mâna pe el, îl şi vinzi. Te gândeşti numai la bani. Eu am să i-l dau fetei înapoi. E al ei.

Ma se stăpânea cu greu.

— Dă-mi colierul! mârâi ea, întinzând mâna.

Slim coborî din pat şi o înfruntă cu ochii lucind:

— Îl ţin eu.

Până acum lui Ma nu i se mai întâmplase aşa ceva. Pentru o clipă fu atât de surprinsă încât nu ştiu ce să facă, apoi nervii îl explodară şi înaintă spre Slim, ridicându-şi pumnii mari.

— La dracu'! Dă-mi-l până nu te pocnesc! urlă ea, cu faţa schimonosită de furie.

— Înapoi!

În mână îi apăru brusc cuţitul. Se ghemui, străfulgerând-o cu privirea pe maică-sa.

— Înapoi!

Ma se afla într-o situaţie neaşteptată. Uitându-se la faţa lui ascuţită, vicioasă şi la ochii lui galbeni strălucitori, îşi aminti de avertizarea lui Doc. Simţi un fior rece pe şira spinării.

— Slim, lasă cuţitul, zise ea, calmându-se. Ce crezi că rezolvi?

Slim se uită la ea şi rânji brusc:

— Ma, te-ai speriat, nu? Mi-am dat seama că te-am băgat în sperieţi. Eşti la fel ca toţi ceilalţi. Chiar şi tu te-ai speriat de mine.

— Nu vorbi prostii. Eşti fiul meu. De ce să mă sperii de tine? Şi-acum, haide, dă-mi colierul!

— Îţi spun eu cum facem, zise Slim, cu o expresie vicleană pe faţă. Tu vrei colierul, eu fata. Vom face schimb. Aranjezi ca ea să mă placă şi eu îţi dau diamantele. Ce zici?

— Da' ce, tu, sărman nebun... începu Ma, dar se opri când Slim dădu drumul colierului în buzunar.

— Nu ţi-l dau până când fata n-o să fie drăguţă cu mine, o avertiză el. Ma, vorbeşte cu ea! Spune-i că n-am să-i fac nici un rău. Vreau să-mi ţină de urât. Gorilele alea de jos nu mă

plac. Tu îl ai pe Doc cu care să discuţi. Eu n-am pe nimeni. O vreau pe ea.

În timp ce Slim vorbea, Ma se gândea. Chiar dacă ar avea colierul, n-ar putea încă să-l plaseze. Vor trece câteva luni până o să-l poată vinde. Pentru moment, n-avea nici o importanţă dacă-l ţinea el. Acum era important că fiul ei se răzvrătise şi că autoritatea ei era şubrezită. Privi cuţitul din mâna fiului ei. Îşi aminti iar de avertizarea lui Doc. Era adevărat. Slim nu era normal. Era periculos. Nu voia să rişte să fie înjunghiată. Mai bine făcea ceea ce voia el. Asta nu va dura prea mult. Când tatăl fetei va plăti răscumpărarea, fata o să dispară şi Slim o s-o uite şi o să se potolească. Poate era o idee bună să-l lase să se distreze puţin cu fata. Dacă i-a căzut cu tronc, de ce să n-o aibă? Doc vorbeşte mereu de oprelişti şi renunţări. Da, e o idee să-i lase lui Slim fata. Poate fi spre binele lui, îi va da ceva la care să se gândească în loc să lâncezească în camera lui.

— Slim, lasă cuţitul, spuse Ma, îndepărtându-se de el. Nu văd nici un motiv pentru care n-ai putea să te distrezi cu fata. Am să văd ce pot face. Pune cuţitul deoparte. Ar trebui să-ţi fie ruşine că ţi-ai ameninţat mama cu cuţitul.

Slim îşi dădu brusc seama că obţinuse o victorie. Chicoti:

— Acum vorbeşti înţelept, Ma, spuse el şi puse deoparte cuţitul. Ma, aranjezi ce ţi-am spus şi o să-ţi dau colierul, dar să faci în aşa fel încât să fie bine!

— O să vorbesc cu ea, şi Ma ieşi încet din cameră.

Pentru prima oară Slim fusese mai puternic decât ea şi asta nu-i plăcea.

„Doc are dreptate, se gândea ea, coborând scările. E periculos. Lucrurile se pot înrăutăţi. La dracu', încep să îmbătrânesc. În curând n-o să mai fiu în stare să-l manevrez deloc!”

2

Imediat ce Eddie ajunse în oraş, parcă Buick-ul şi cumpără un ziar. Răpirea lui Miss Blandish şi asasinarea lui Jerry MacGowan ocupau prima pagină a ziarelor. Citi repede relatarea. Nu află nimic nou. Căpitanul de poliţie declara că aveau o pistă importantă, dar nu spunea care. Eddie presupuse că e vorba doar de o cacealma.

Intră în tutungeria din colţul străzii. Îl salută pe grăsanul de la tejghea şi trecu în sala de joc dând la o parte o perdea. Camera învăluită în fum era plină de bărbaţi care beau şi jucau biliard. Eddie se uită în jur şi-l zări pe Woppy cu o sticlă de whisky în faţă.

— Bună, zise Eddie, apropiindu-se şi aşezându-se. Care-s noutăţile?

Woppy ceru barmanului să-i mai aducă un pahar.

— Multe. Ai văzut ziarele?

— Nu-i mai nimic în ele.

Făcu un semn barmanului când acesta puse paharul pe masă. Îşi turnă băutură.

— Aşteaptă ediţia de seară. Ţi-aduci aminte de jigodia care adună informaţii pentru articolele din *Gossip*[1]? Heinie? Şi-a dat drumul la gură în faţa copoilor.

— Ce spui? De când este informator?

— Compania de asigurare oferă o recompensă frumoasă pentru colier. Bănuiesc că Heinie vrea biştarii. Le-a ciripit copoilor că pe Bailey l-a interesat colierul. Au întors oraşul pe dos, dar nu l-au găsit pe Bailey, aşa că ei cred că el şi Riley au dat lovitura. E fain pentru noi, nu?

Eddie rânji:

— Cred şi eu.

— Copoii au pornit la treabă. S-au întâlnit cu Blandish. Oraşul e plin de copoi. Mai bine ai avea grijă să nu te înhaţe.

— Mă întorc acasă. Am să-i telefonez lui Blandish chiar acum şi pe urmă o şterg. Mai bine vino şi tu cu mine.

---

[1] *Gossip* - rubrică, pagină sau ziar de scandal. (n.t.)

— Bine.

Pe când Eddie se ridica, Woppy întrebă:

— Şi roşcata ce face? Băiete, tare aş vrea s-o am şi eu o dată!

— Mai bine nu. Ma a declarat război. A spus să lăsăm fata în pace! A făcut mare tărăboi pe chestia asta.

Woppy se strâmbă:

— Sunt clipe în care Ma mă supără. La ce bun să ai o păpuşă ca aia în casă dacă nu te poţi folosi de ea?

— Răspunsul este milionul de dolari, zise Eddie rânjind.

Se îndreptă spre cabina telefonică, însă pe uşă scria că telefonul e defect. Mai era o cabină telefonică într-un *drugstore* de peste drum. Părăsi tutungeria şi se opri pe marginea trotuarului, aşteptând să se poată strecura printre şirul de maşini.

În timp ce aştepta, observă o fată în staţia de autobuz. Îi atrase imediat atenţia: orice fată bine îl interesa. Era o blondă înaltă, cu vino-ncoace. Avea o drăgălăşenie care-l atrăgea. Îi privi o clipă faţa. Era fardată bine. Avea gura puţin cam mare, dar pentru Eddie asta nu conta. Îi plăcea că era sexy şi că purta cu eleganţă o rochie galbenă de vară.

„Straşnică bucăţică, se gândi el. Nu mi-ar părea rău dacă aş nimeri cu ea pe o insulă pustie."

Traversă strada şi intră în *drugstore.* Intră în cabina telefonică. Apoi puse o batistă peste receptor ca să înăbuşe sunetul vocii, formă numărul pe care-l avea de la Miss Blandish şi aşteptă.

Nu avu prea mult de aşteptat. O voce spuse:

— Alo? John Blandish la telefon. Cine e, vă rog?

— Ascultă cu atenţie, tipule, zise Eddie cu o voce aspră, gravă. O avem pe fata ta. Dacă o vrei înapoi, nu te du la poliţie. Vrem un milion de dolari în schimbul ei. Pregăteşte banii în bancnote obişnuite, nu mai mari de o sută, şi pune-i într-un geamantan alb. Mâine o să primeşti instrucţiuni unde să-i aduci. Ai înţeles?

— Da.

Vocea lui Blandish era încordată şi îngrijorată.

— Fiica mea e sănătoasă?

— Se simte fain şi o să se simtă aşa cât timp ai să faci ce îţi spun. Dacă încerci vreo şmecherie, o să aibă de suferit şi nu mint deloc când spun asta. Nu exagerez cu nimic. Îţi poţi imagina ce o să-i facem înainte s-o omorâm. Depinde de tine, tipule. O să fie bine atâta timp cât faci ce-ţi ordonăm noi. Dacă nu, o să ţi-o înapoiem terfelită de tot şi, poate, moartă!

Agăţă receptorul şi ieşi repede din *drugstore,* zâmbind în sinea lui.

În timp ce aştepta să traverseze strada, o văzu pe partea cealaltă pe blondă aşteptând încă în staţia de autobuz.

Ea îi aruncă o privire, apoi se îndepărtă.

Eddie îşi pipăi cravata. Se gândi că era destul de neplăcut că trebuia să se întoarcă să-i dea raportul lui Ma. Traversă şi se uită la fată, gata să-i zâmbească, dar ea nici nu-şi ridică ochii. Merse spre tutungerie şi se opri să se uite înapoi. Fata venea după el. Eddie se opri, aşteptând. Ea nu-l privi. Când trecu pe lângă el, lăsă o carte de vizită să cadă la picioarele lui. Nu se opri şi nici nu-l privi. El se uită lung după ea, sorbindu-i din ochi mişcările senzuale ale şoldurilor, şi apoi ridică bucata de carton. Pe ea era mâzgălit: *243, Palace Hotel, Vest.*

Surprins, îşi împinse pălăria pe ceafă. Era puţin dezamăgit. Nu-şi închipuise că e o cocotă.

O urmări cu privirea şi o zări tocmai când lua un taxi. Aşteptă să se îndepărteze şi apoi puse cartea de vizită sub cureaua ceasului.

„Poate când o să am ceva mai mult timp, se gândi el intrând în tutungerie, o să-i fac o vizită.”

— Am aranjat tot, îi spuse el lui Woppy. S-o ştergem de aici.

Woppy îşi termină băutura, plăti barmanului şi cei doi bărbaţi se îndreptară spre locul unde Eddie lăsase Buick-ul.

În parcare tocmai intra un Ford. În maşină se aflau doi bărbaţi solizi. Amândoi se uitau fix la Eddie şi Woppy.

— Copoii, spuse Woppy, mişcându-şi foarte încet buzele.

Eddie descuie Buick-ul. Îşi simţea sudoarea rece şiroindu-i pe faţă. Se urcară în automobil. Amândoi se străduiau din răsputeri să pară degajaţi. Cei doi bărbaţi din Ford însă îi urmăreau cu privirea. Eddie porni maşina şi intrară în trafic.

— Nu te uita înapoi, îl avertiză el pe Woppy.

După câteva minute se liniştiră.

— Gorilele astea mă umplu de groază. Cu cât o să am mai puţin de-a face cu ei, cu atât voi fi mai liniştit, spuse Eddie cu o voce gâtuită.

— Poţi să repeţi asta, zise nervos Woppy. Oraşul e plin de copoi.

Ajunseră înapoi tocmai când Flynn cobora dintr-un Dodge uzat. Cel trei bărbaţi intrară în camera lui Ma.

— E totul în regulă? îl întrebă ea pe Flynn.

— Da! Nici o grijă. Nu era nimeni în jur. Nici n-a trebuit să cobor din maşină. A venit să-mi umple rezervorul, după ce a terminat, i-am făcut de petrecanie. Asta-i tot, raportă el.

Ma dădu din cap. Se uită apoi la Eddie.

— Am vorbit cu el, zise Eddie. Nu i-am dat nici o şansă să-mi răspundă. Ştie însă la ce să se aştepte dacă joacă dublu. Ma, oraşul e plin de copoi. Atmosfera e încărcată. Azvârli ziarul pe masă. Nu e nimic nou aici. Heinie a fost la poliţie. Le-a spus că Bailey l-a descusut în legătură cu diamantele. Copoii îl caută şi pe el şi pe Riley.

— V-am spus că aşa o să se întâmple, rânji Ma ca o lupoaică. Câtă vreme nu-i dezgroapă o să fim în siguranţă. Treaba merge strună.

— Când fata o să ajungă acasă, spuse cu seriozitate Eddie, o să avem necazuri. O să ciripească.

Ma se uită fix la el.

— Ce te face să crezi că o s-o trimitem înapoi?

— Hm!

Eddie dădu din cap. Se uită la Woppy care se strâmbă.

— Afurisită complicaţie cu femeia asta.

— La dracu' cu ea! urlă Flynn brutal. Trebuie să ne gândim numai la noi.

— Şi cine o să-i facă de petrecanie? întrebă Eddie. Eu unul nu!

— Nici eu, spuse Woppy.

— Doc o să-i facă o injecţie când doarme, zice Ma. Dacă n-o să vrea, o voi face eu.

— Când? întrebă Flynn.

— Când voi fi pregătită, mârâi Ma. Lasă asta în seama mea!

Eddie se aşeză şi-şi luă ceva de băut:

— Ma, lasă-mă să văd colierul. N-am avut timp să-l privesc îndeajuns.

— E în seif, minţi Ma. Altădată.

Ca să schimbe subiectul, întrebă:

— De ce nici unul dintre voi, leneşilor, nu face de mâncare?

Woppy se ridică în picioare.

— Oh! Iar macaroane! mormăi Eddie. Hei, Flynn, nu vrei să găteşti tu?

Flynn ricoşă:

— Gătesc la fel de bine ca şi tine.

Eddie ridică fără speranţă din umeri:

— Aici avem nevoie de o femeie.

— Şi tocmai asta n-o s-aveţi, răspunse rece Ma. Şterge-o, Woppy! Vreau să mănânc.

Eddie scoase cartea de vizită pe care o băgase sub cureaua ceasului. Citi din nou adresa. Se gândi la blondă. Hotărî s-o caute chiar în seara aceea. Întoarse bucata de carton şi observă pentru prima oară că pe dos era scris un mesaj. Citi cele câteva cuvinte, apoi, foarte surprins, sări în picioare înjurând. O mână de femeie scrisese:

„Ce-aţi făcut cu Frankie Riley?”

3

Când ceasul bătea ora unsprezece, Buick-ul se opri lângă Hotel Palace. Eddie şi Flynn coborâră, lăsându-l pe Woppy la volan.

— Învârte-te pe aici, zise Eddie. Dacă vezi vreun copoi, şterge-o, dar stai pe-aproape. S-ar putea să avem nevoie urgent de tine.

— Las' pe mine, răspunse Woppy, ducând o ţigară la gură.

Eddie şi Flynn se îndreptară spre intrarea hotelului. Nu era un hotel prea distins. Intrară în holul gol. În spatele biroului de la recepţie moţăia un bărbat gras, în vârstă, numai în cămaşă. Când Eddie se apropie, bărbatul deschise ochii.

— Doriţi o cameră? întrebă el bucuros, ridicându-se.

— Nu. Cine stă în camera 243? întrebă scurt Eddie.

Omul deveni arogant şi spuse:

— Anna Borg. Cine întreabă?

Observă că celelalte camere din vecinătatea camerei 243 erau libere.

Flynn apucă revolverul de ţeavă, se apropie de el şi-l lovi în moalele capului. Bărbatul căzu în spatele biroului. Eddie se apleca şi se uită la el.

— Nu trebuia să-l loveşti aşa de tare, spuse el. Arată ca şi când ar avea familie. Mai bine leagă-l.

Flynn se apropie de el şi-i legă mâinile la spate cu cravata. Lăsându-l în spatele biroului, se îndreptară spre lift şi urcară la etajul doi.

— Stai aici şi păzeşte scările, spuse Eddie. Eu mă ocup de tipă.

Porni de-a lungul coridorului, căutând camera 243. O găsi abia la celălalt capăt. Îşi lipi urechea de uşă şi ascultă. Apoi luă revolverul în mână şi intră în odaia întunecoasă. Închise uşa, bâjbâi după comutator şi aprinse lumina.

Se uită în jur. Cămăruţa era goală şi neîngrijită. Pe scaun şi pe pat erau împrăştiate haine. Recunoscu, aruncată pe spătarul scaunului, rochia galbenă pe care o purtase fata.

Toaleta era plină cu tot felul de cosmetice. O cutie mare de pudră fusese vărsată pe covor.

Când se convinse că în cameră nu se afla nimeni şi nu era vreun loc unde ar fi putut să se ascundă cineva, deschise sertarele, dar nu găsi nimic care să-l intereseze. Se întreba unde plecase fata. Părăsi camera închizând uşa şi se întâlni cu Flynn la capătul scărilor.

— Nu e prin apropiere.

— Să spălăm putina, zise Flynn.

— Camera de alături e goală, spuse Eddie. Am putea aştepta acolo. S-ar putea să se întoarcă.

— Cum rămâne cu individul de jos? Ce se întâmplă dacă-l găseşte cineva?

— O să-mi fac griji când o să-l găsească, răspunse Eddie. Mişcă!

Merseră în linişte de-a lungul coridorului până la camera 241, deschiseră uşa şi intrară. Eddie lăsă uşa puţin crăpată. Rămase lângă ea, în timp ce Flynn se trânti pe pat.

Timpul trecea, însă tocmai când începea să se gândească că-şi pierd vremea degeaba, Eddie auzi un zgomot ce-l alarmă şi-l făcu şi pe Flynn să coboare din pat şi să vină la uşă. Amândoi priviră prin crăpătură.

Uşa din faţa camerei 243 se deschise încet. Apăru o fată, care privi de-a lungul coridorului. Eddie o recunoscu imediat: era blonda pe care o văzuse pe stradă. Înainte să se hotărască ce va face, fata ieşi, trânti uşa, alergă pe coridor şi intră în camera 243. Auziră apoi cum închide uşa şi răsuceşte cheia în broască.

— Asta-i dama? întrebă Flynn, răsuflând în ceafa lui Eddie.

— Da!

— E faină. Ce-o fi învârtind?

Eddie deschise larg uşa şi ieşi în coridor:

— Nu ştiu, dar am să aflu. Du-te la scară!

Flynn traversă palierul.

Eddie se îndreptă spre camera de unde ieşise fata. Apăsă pe clanţă şi uşa se deschise. Încercă să privească în

întuneric şi să-şi dea seama dacă se auzea vreun zgomot, însă nu se auzea nimic. Apoi intră.

Apăsă pe comutator şi simţi că i se taie respiraţia. Un om scund şi gras zăcea pe podea. Dintr-o rană la cap îi curgea sânge. Fusese împuşcat. Nu era nevoie să se apropie de el ca să-şi dea seama că era mort.

4

De câtva timp Ma Grisson căzuse pe gânduri. Pe chip i se întipărise o expresie care-l preveni pe Doc Williams să n-o bată la cap. Doc dădea pasienţe. O privea, tot întrebându-se ce se petrecea în mintea ei. Tăcerea ei îl călca pe nervi şi, după un timp, lăsă cărţile.

— Ma, te roade ceva? întrebă el prudent.

— Vezi-ţi de pasienţa ta şi lasă-mă în pace, mormăi Ma.

Doc ridică din umeri. Se sculă şi se îndreptă spre uşa de la intrare, o deschise şi privi noaptea cu lună. Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză pe prag.

Brusc, Ma se ridică în picioare ca şi când, în sfârşit, luase o hotărâre. Se apropie de dulap şi scoase un furtun lung de cauciuc.

Doc o auzi mişcându-se şi se uită la ea. O văzu urcând scările şi văzu şi furtunul de cauciuc pe care îl avea în mână. Se miră puţin, întrebându-se pentru ce i-o fi trebuind.

Ma Grisson merse de-a lungul coridorului către uşa din capăt. Descuie şi intră în cameră. Era o chichineaţă, cu ferestrele acoperite cu scânduri.

În cameră nu se afla decât un pat, un scaun, o măsuţă, o oglindă pe perete şi un covor ros, jegos.

Ma închise uşa şi o privi pe Miss Blandish, care stătea în pat, cu ochii larg deschişi, înspăimântată, în loc de cămaşă de noapte, purta un furou.

Ma se aşeză pe pat. Arcurile se îndoiră sub greutatea ei.

— Am să-ţi spun ceva. Ai fost vreodată atinsă cu o chestie din asta? întrebă ea, arătându-i furtunul.

Miss Blandish clătină din cap. De abia se trezise dintr-un somn agitat şi vizita lui Ma i se părea o continuare a coşmarului.

— Doare, spuse bătrâna.

O lovi pe fată peste genunchi. Deşi pătura atenuase puţin lovitura, genunchiul o ustura. Miss Blandish înţepeni. Privirea somnoroasă i se şterse de pe faţă. Se ridică cu greutate în capul oaselor, strângând pumnii. Ochii îi luceau furioşi.

— Să nu îndrăzneşti să mă mai atingi! zise ea, cu respiraţia tăiată.

Ma Grisson se strâmbă. Dinţii mari îi dădeau o expresie de lupoaică şi o făceau să semene cu fiul ei.

— Şi ce-ai să faci?

Cu mâna ei imensă o apucă pe Miss Blandish de încheieturile braţelor. O privea rânjind smucindu-se şi răsucindu-se, încercând zadarnic să se elibereze.

— Nu fi copil, spuse Ma. Poate că-s bătrână, dar sunt mult mai puternică decât tine. Ei, acum am să-ţi mai tai puţin din nas. Apoi o să discutăm.

Jos, Doc, aşezat pe scară, îl văzu pe Woppy coborând din Buick şi apropiindu-se.

— Eddie nu s-a întors încă? întrebă Woppy.

— Nu. Ce s-a întâmplat?

Woppy îl dădu la o parte şi intră în cameră. Doc îl urmă. Woppy ridică o sticlă, o privi în lumină şi apoi o aruncă dezgustat.

— Nu-i nimic de băut în coşmelia asta?

Doc se duse la dulap şi deschise o sticlă nouă de whisky.

— Ce s-a întâmplat cu Eddie? întrebă el, în timp ce pregătea două băuturi.

— Nu ştiu, răspunse Woppy, luând unul din pahare. Ne-am dus la hotel, iar el şi cu Flynn au intrat acolo. M-am învârtit prin faţa hotelului, apoi am văzut doi copoi. M-am cărat, înconjurând clădirea şi, când m-am întors, am auzit

împuşcături. Începeau să vină mai mulţi copoi, aşa că am şters-o.

— Mi se pare că Eddie a dat de bucluc.

Woppy ridică din umeri. Îşi goli paharul:

— E în stare să-şi poarte singur de grijă. Nu-mi pasă. Se opri şi-şi lăsă capul într-o parte: Ce se aude?

Doc înţepeni şi privi neajutorat către tavan.

— Parcă se aude fata ţipând?!

— Urc să văd, spuse Woppy, pornind spre uşă.

— Mai bine nu te duce, îl sfătui Doc. Ma e acolo cu ea.

Cei doi bărbaţi ascultară o clipă ţipetele stridente ale fetei, apoi Woppy, strâmbându-se, se apropie de radio şi-l deschise. Ţipetele fură acoperite de muzică.

— Poate că încep eu să mă înmoi, spuse Woppy, ştergându-şi faţa cu batista, însă uneori diavolul ăsta bătrân mă scârbeşte.

Doc clătină paharul, apoi îl dădu peste cap.

— Mai bine să nu te-audă vreodată spunând aşa ceva, mormăi el, aşezându-se.

Sus, Ma Grisson se lăsă încă o dată pe pat, inspirând cu greutate aerul cu nasul ei gros. Se uita la Miss Blandish, care se zvârcolea în pat, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz, mototolind cearceaful cu mâinile.

— Acum cred că putem discuta, zise Ma.

Începu să vorbească. Ceea ce-i spunea o făcu pe fată să uite de durere. Se holba la bătrână ca şi când nu şi-ar fi crezut urechilor. Deodată ţipă:

— Nu!

Ma continua să vorbească. Miss Blandish se ridică şi se retrase la capul patului, repetând:

— Nu!

Până la urmă, Ma îşi pierdu răbdarea.

— Nebuno! De aici nu poţi ieşi, mârâi ea. O să faci ce-ţi spun eu. Dacă nu, iar te ating!

— Nu! Nu! Nu!

Ma se ridică în picioare şi apucă iar furtunul de cauciuc. Apoi se răzgândi.

— Ţi-aş strica pielea ta cea frumoasă şi n-aş vrea să fac asta. Se poate şi altfel. Am să-l pun pe Doc să te aranjeze. Trebuia să mă gândesc la asta de la început. Hm! Doc o să ştie ce să-ţi facă.

Ieşi din cameră, lăsând-o pe Miss Blandish cu capul îngropat în pernă, hohotind disperată.

5

Eddie privea cadavrul lui Heinie, simţind cum i se prelinge transpiraţia pe faţă. Se gândi:

„Dacă ar intra acum copoii, aş fi într-o încurcătură teribilă”.

Îşi roti privirea prin cameră. Nu erau semne că s-ar fi împotrivit. Presupuse că cineva bătuse la uşă şi, când Heinie deschisese, fusese împuşcat. După rana de mici dimensiuni pe care Heinie o avea la cap, Eddie ghici că revolverul folosit fusese unul de damă, de calibru 25.

Atinse mâna lui Heinie. Era caldă încă. Probabil că murise doar de vreo jumătate de oră.

Eddie se uită pe coridor. Flynn încă mai păzea scara. Părăsi camera. După ce ieşi, şterse atent clanţa cu batista. Apoi se îndreptă spre camera 243 şi încercă să intre. Uşa era încuiată. Ciocăni. Flynn îl privea de la capătul coridorului. Eddie bătu din nou. Nu primi nici un răspuns. Îşi lipi urechea de lemnul uşii. Auzi zgomotul unei ferestre care se deschidea.

— Hei, tu, dinăuntru! Haide, deschide!

Apoi liniştea nopţii fu întreruptă de ţipătul sălbatic al unei femei. Din câte-şi dădea seama, femeia din camera 243 se aplecase pe fereastră şi urla cât o ţineau plămânii.

Eddie se îndepărtă de uşă.

— Hai, nătărăule, strigă Flynn, s-o ştergem de aici.

Eddie îl ajunse la capătul scării şi amândoi începură să coboare.

— Aşteaptă! şuieră Flynn şi-l apucă pe Eddie de braţ.

Privi în jos spre hol. Eddie se întinse peste umărul lui. Văzu doi copoi, cu revolverele în mână. Aceştia se îndreptau către scară, pornind spre ei.

Eddie şi Flynn făcură stânga-mprejur şi urcară până la etajul următor. Auzeau oameni ţipând şi uşi deschizându-se.

— Pe acoperiş! gâfâi Eddie.

Alergară spre etajul superior. În urma lor alergau copoii. În timp ce străbăteau coridorul lung, o uşă se deschise şi un om speriat scoase capul afară. Trecând pe lângă el, Flynn îl lovi. Omul căzu. Din cameră, o femeie începu să ţipe.

La capătul coridorului se afla o uşă care dădea spre acoperiş. Era însă încuiată. Flynn trase două gloanţe în broască, apoi, dându-i un picior, o deschise. Zgomotul împuşcăturilor în spaţiul acela mic îi asurzi pe cei doi bărbaţi. Trăgându-şi răsuflarea, poticnindu-se, ieşiră pe acoperiş în aerul rece al nopţii.

Alergând spre marginea acoperişului, se aruncară pe acoperişul unei clădiri vecine, care era cu vreo 5 metri mai jos. Luna, ascunsă într-un nor, lumina atât încât să vadă încotro s-o apuce.

Se opriră pentru o clipă, încercând să hotărască în ce parte s-o ia.

— Mai bine să ne despărţim, spuse Eddie. Tu o iei la stânga, eu la dreapta. Pe curând!

Flynn se îndepărtă de Eddie. Deodată se auzi un strigăt şi Flynn se întoarse la timp ca să vadă câteva umbre apărând în partea de sus a acoperişului. Trase. Una din siluete căzu şi el continuă să fugă în întuneric.

Adăpostit de un şir de coşuri, Eddie se opri să privească în jos către stradă. Oamenii ieşiseră din apartamente şi umpleau trotuarele. Apăru o maşină a poliţiei. Din ea coborâră patru copoi. Îşi croiră drum prin mulţime spre intrarea hotelului. Din depărtare se auzea sunetul unor sirene.

Eddie se îndepărtă. Coborî pe alt acoperiş. Ghemuindu-se în umbră, privi înapoi. Pe acoperişul hotelului se aflau acum

multe umbre care se mişcau. Se auzi o împuşcătură departe de el. Una din umbre dispăru.

Eddie aşteptă, neştiind ce să facă. Nici unul dintre copoi nu părea să vină după el. Îl urmăreau pe Flynn. Eddie rânji neliniştit. A fost o idee colosală să se despartă.

Traversă în diagonală acoperişul spre un luminator. Cel mai bun lucru, îşi spuse în sinea lui, ar fi să intre în clădire şi să se ascundă până când ar putea să iasă fără teamă.

Un poliţist apăru pe neaşteptate din spatele unui coş. Cei doi bărbaţi rămaseră cu gura căscată unul la altul, şocaţi, paralizaţi o clipă din cauza şocului, apoi poliţistul acţionă rapid. Scoase revolverul, însă Eddie fusese mai iute. Îl lovi cu pumnul în cap şi peste mână cu revolverul. L-ar fi putut împuşca, dar îşi dădu seama că zgomotul împuşcăturii ar fi putut fi auzit de alţi copoi.

Îi sări înainte, îi mai arse un pumn în faţă şi-l izbi şi cu patul revolverului. Poliţistul, însă, era puternic şi gata de bătaie. Încercă să-l lovească cu bastonul. Se apropie mai mult de Eddie. Cei doi bărbaţi se încleştară timp de câteva clipe, apoi Eddie îi trase un pumn poliţistului. În timp ce copoiul se apropie iar de el, Eddie se feri şi-l izbi puternic cu mânerul revolverului în moalele capului. Copoiul se prăbuşi ca un taur lovit. Gâfâind, Eddie se uită neliniştit în jur. În depărtare răsunau împuşcături. Alergă spre luminator şi-l deschise. Ivărul care-l ţinea închis era vechi şi cedă la prima lovitură. Privi jos în noapte, apoi îşi lăsă picioarele să-i atârne în gol şi-şi dădu drumul. Scoase lanterna şi lumină încăperea. Era plină de cutii, geamantane, mobilă veche. Se îndreptă spre uşă, o deschise prudent şi scrută cu privirea culoarul întunecat. Trase cu urechea, apoi înaintă, ajungând la capătul unor scări. Stinse lanterna şi începu să coboare către palierul inferior.

Sirenele poliţiei făceau acum un zgomot asurzitor. Distingea zgomotul paşilor celor care alergau, în depărtare se auzeau împuşcături. Ajunse la palier şi privi peste balustradă. Jos de tot văzu trei copoi urcând scările în fugă.

Îi curgea sudoarea pe faţă.

„Situaţia e prea a dracului ca să-mi fie bine”, se gândi el.

Deodată se întoarse şi intră fără să facă zgomot în prima cameră de lângă el. Lumina era aprinsă. O femeie stătea aplecată pe geam, uitându-se la agitaţia din stradă. Era în pijama şi îi vedea doar spatele şi picioarele. Chiar în situaţia asta disperată, Eddie se trezi gândindu-se că femeia are un corp drăguţ.

Închise uşa şi se îndreptă tiptil către femeie. Rămase foarte aproape de ea, aşteptând. Aceasta simţi pesemne că nu mai e singură, pentru că-şi îndreptă brusc spatele şi se întoarse.

Eddie se aruncă asupra ei: cu o mână îi astupă gura, iar cu cealaltă o apucă de braţ.

— Dacă faci vreun zgomot, îţi sucesc gâtul, îi spuse, ţinând-o lipită de el.

Fata îl privea fix. Era doar un copil: nu putea să aibă mai mult de optsprezece ani. Ochii ei albaştri erau larg deschişi. Arăta aşa de speriată, încât Eddie se gândi c-o să leşine.

— Nu te teme. Dacă nu faci gălăgie, nu păţeşti nimic.

Ea se sprijini cu toată greutatea de el, închizând ochii. Eddie auzi zgomot de voci şi paşi apropiindu-se pe coridor.

O scutură uşor pe fată.

— Mă caută copoii. Totul o să fie bine dacă nu ţipi şi faci ce-ţi spun eu. Hai! Urcă-te în pat!

O conduse până la pat şi o aşeză sub cearşaf.

— Nu fă zgomot, o sfătui, luându-şi mâna de pe gura ei.

— N-am să fac, răspunse ea, respirând greu şi privindu-l.

— Eşti o fată bună.

Stinse lumina, cufundând camera în întuneric. Se întinse jos pe podea lângă pat, departe de uşă.

— Dacă intră aici şi mă găsesc, zise el, scoţând revolverul, o să încerce să mă împuşte şi s-ar putea să fii rănită. Aşa că nu trebuie să ţipi.

— N-am să ţip, spuse fata cu mai multă siguranţă în voce.

Auzea uşi deschizându-se şi oameni vorbind agitaţi. Se părea că poliţiştii intrau din cameră în cameră.

— Fetiţo, depinde de tine să-i opreşti dacă intră aici, zise el de pe podea.

Îşi strecură mâna sub cearşaf şi o apucă pe a ei. Fu surprins când ea îi strânse mâna şi-i făcu cu ochiul.

— Nu trebuie să te temi de mine.

— Nu mă tem, răspunse ea.

Aşteptau. Îi auzea răsuflarea precipitată şi-şi auzea inima bătând.

Pe hol răsunară brusc paşi grei. Uşa fu deschisă cu grijă. Eddie ridică revolverul. Fata îi strângea mâna cu putere. Lumina puternică a unei lanterne traversă camera. Fata scoase un mic ţipăt.

— Cine-i acolo? întrebă cu o voce tremurătoare.

Lumina se opri pe ea.

— Poliţia, mormăi o voce din spatele luminii. Sunteţi singură?

— Da... Ce este?

— Căutăm doi infractori, spuse copoiul. Nu vă neliniştiţi! Domnişoară, ar trebui să încuiaţi uşa!

Uşa se închise şi paşii grei se îndepărtară.

Eddie răsuflă adânc. Îi dădu drumul la mână, se ridică, se apropie de uşă şi răsuci cheia în broască. Se întoarse lângă pat şi se aşeză pe podea.

— Mulţumesc, puişor! Ai făcut o treabă bună. Am să rămân aici până or să se liniştească lucrurile, apoi o şterg. Linişteşte-te, n-ai de ce să te temi de mine.

Fata nu spuse nimic. Se uita curioasă la el. Abia reuşea să-l zărească în lumina slabă ce se strecura prin ferestrele fără perdele.

După câteva minute, Eddie se gândi că podeaua e cam tare. Se ridică şi se aşeză la capătul patului.

— O să înţepenesc, zise el, rânjind. Culcă-te, dacă vrei!

— Nu vreau să dorm. M-ai băgat în sperieţi, dar acum nu-mi mai e aşa teamă.

Zgomotele din clădire se stinseseră. Câteva din maşinile poliţiei plecau. Se întreba dacă Flynn reuşise s-o şteargă. Bănuia că da. Flynn putea să se descurce şi singur.

După o pauză lungă, fata spuse:

— A fost ca la cinema. Toate împuşcăturile alea... Dacă nu m-ai fi ţinut de mână, aş fi ţipat.

Eddie se uita la ea, din ce în ce mai curios.

— Te ţin de câte ori vrei.

Ea râse nervos.

— Acum nu simt nevoia să ţip.

El se ridică şi se uită pe fereastră. Strada, înainte arhiplină, se golise acum. Ultima maşină a poliţiei se îndepărtase.

— Cred că pot pleca. Se pare că s-a terminat nebunia.

Se apropie de pat şi-i zâmbi fetei:

— Mulţumesc mult, fetiţo! Ai fost dulce!

Ea se ridică pe jumătate din pat.

— Eşti sigur că e bine să pleci?

— Da! Nu pot să stau aici toată noaptea.

Ea se întinse în pat.

— Nu poţi?

Vorbise atât de încet, încât Eddie auzise cu greu ce-i spusese. Zâmbi pe neaşteptate.

— Bine, nu mă opreşte nimic. Vrei să rămân?

— Mă faci să roşesc, zise fata, ascunzându-şi faţa. Ce fel de întrebare poţi să pui unei doamne...

6

Două zile mai târziu apăru în *Tribune* un anunţ prin care se ofereau spre vânzare bidoane cu vopsea albă.

Ma Grisson azvârli ziarul spre Doc.

— Banii-s pregătiţi. Acum trebuie să-i şi luăm. O să fie o treabă uşoară. Flynn şi Woppy se pot ocupa de ea. Doc, tu-i scrii lui Blandish. Spune-i să meargă la benzinăria Maxwell de pe Autostrada 71. Ştie el unde-i. Trebuie să ajungă la ora unu la terenul de golf Blue Hills. Se uită la Flynn şi Woppy, care o ascultau: Acolo o să aşteptaţi voi, băieţi. O să arunce

geamantanul pe geamul maşinii când o să vadă un far aprins. Nu trebuie să oprească. Avertizează-l că va fi supravegheat chiar din clipa în care iese din casă. Dacă o să anunţe poliţia sau dacă încearcă vreo şmecherie, fata o să aibă de suferit.

Continuă, întorcându-se spre Flynn şi Woppy:

— N-o să aveţi nici o problemă. Blandish va fi prea înspăimântat de ce i s-ar putea întâmpla fetei. Drumul merge în linie dreaptă kilometri întregi. Dacă sunteţi urmăriţi, aruncaţi geamantanul în drum în aşa fel încât să poată fi văzut şi o întindeţi. N-or să vină după voi din cauza fetei.

— Mâine seară? întrebă Flynn.

— Da.

Flynn băgă o ţigară în gură:

— Ma, n-ai spus că o să scăpăm de fată? întrebă el, uitându-se fix la ea. De ce-o mai ţinem?

Ma îşi îndreptă spatele. Ochii ei deveniră aspri:

— O să terminăm cu ea când o să primim banii.

— De ce să aşteptăm?

— Cu cine crezi că vorbeşti? mârâi Ma. Tacă-ţi gura aia împuţită!

Flynn se uită la Doc, care nu putu să-i suporte privirea. Doc se ridică, spuse ceva mormăind şi părăsi camera.

— Ma, ce se întâmplă cu fata? întrebă Flynn. L-am văzut aseară pe şarlatanul ăsta bătrân intrând în camera ei cu o seringă.

Ma se învineţi la faţă:

— Da? Dacă n-ai altceva mai bun de făcut decât să-ţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala, va trebui să-ţi găsesc eu o ocupaţie.

Timbrul vocii ei îl alarmă pe Flynn.

— Bine, bine, spuse el repede. Vorbeam şi eu ca să mă aflu în treabă.

— Află-te în treabă cu cine vrea să te asculte, mormăi Ma. Şterge-o de-aici!

Flynn părăsi în grabă camera. După o clipă de şovăială, Woppy îl urmă neliniştit. Cei doi bărbaţi urcară scările şi intrară în camera lui Eddie.

Eddie era în pat şi citea pagina umoristică.

— Hei, voi, mama voastră de derbedei, ce se aude? întrebă el vesel.

Flynn se aşeză la picioarele patului. Woppy încălecă un scaun, sprijinindu-şi braţele groase de spătar.

— Mâine seară punem laba pe biştari, spuse Woppy. Ştirea e în *Tribune.*

— Un milion de dolari! zise Eddie, sprijinindu-şi spatele de perna murdară. Gândiţi-vă! În sfârşit, o să avem gologani!

— Ce-ai să faci cu partea ta când o s-o capeţi? îl întrebă Woppy.

— Am să-mi cumpăr o insulă în Mările Sudului şi am s-o populez cu fete frumoase îmbrăcate cu fuste de liane, răspunse Eddie.

Woppy râse, lovindu-se peste coapsele pline.

— Tu şi femeile tale! Eu am să-mi deschid un restaurant. Spaghetele mele vor fi cunoscute în toată lumea.

Flynn, care-i asculta cu o faţă lipsită de expresie, întrebă brusc:

— Eddie, ce se petrece în camera fetei?

Eddie încetă să mai râdă şi-l privi fix pe Flynn.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce am zis. Camera mea e lângă a ei şi am auzit câte ceva. Doc intră acolo. L-am văzut cu o seringă. Şi Slim s-a strecurat înăuntru. Noaptea trecută a rămas în cameră de la unsprezece seara până la patru dimineaţa.

Eddie aruncă cearşaful şi coborî din pat.

— Ce vrei să spui cu o seringă?

— Ce-ai auzit. Când Doc a intrat la ea în cameră, avea în mână o seringă. Crezi că o droghează?

— De ce ar face asta?

— Nu ştiu, întreb şi eu. De ce intră Slim acolo?

Eddie începu să se îmbrace grăbit.

— Slim! Doar nu crezi că degeneratul ăla şi-a făcut speranţe în legătură cu fata?!

— Ţi-am spus că nu ştiu, dar Ma s-a înfuriat al dracului când am pomenit de fată.

— Am să merg să vorbesc cu ea, spuse Eddie. N-o să-l las pe Slim să se agaţe de fată. Există o limită şi, al dracului să fiu, dacă nu asta e limita!

— Mai bine nu te duce, zise Woppy alarmat. N-o să-i placă lui Ma. E mai sănătos să nu te bagi.

Eddie nu-i dădu nici o atenţie şi-i porunci lui Flynn:

— Ţine de şase! Dă-mi de veste dacă ţi se pare că Ma vrea să urce.

— Bine, răspunse Flynn şi ieşi în coridor.

Se apleca peste balustradă.

Eddie îşi trecu pieptenele prin păr, îşi puse o cravată, apoi traversă coridorul spre camera lui Miss Blandish. Cheia se afla în broască. O răsuci şi intră în cameră. Miss Blandish zăcea pe pat, întinsă pe spate, acoperită cu un cearşaf murdar. Se uita fix în tavan.

Eddie închise uşa şi se apropie de ea.

— Ei, scumpo, cum te simţi?

Miss Blandish părea că nu ştie că el se află în odaie. Continua să se uite fix în tavan.

Eddie îi atinse umărul şi o scutură uşurel:

— Trezeşte-te, fetiţo! Ce s-a întâmplat?

Ea întoarse încet capul şi-l privi. Ochii ei erau goi, pupilele îngrozitor de dilatate.

— Pleacă! spuse ea împleticit.

El se aşeză pe pat.

— Eu sunt Eddie, mă cunoşti doar. Trezeşte-te! Ce se întâmplă?

Ea închise ochii. Preţ de câteva minute, Eddie o privi intens. Deodată, fata începu să vorbească. Vocea ei slabă, fără viaţă, semăna cu aceea a unei persoane aflate în transă.

— Aş vrea să fiu moartă. Se spune că toate problemele dispar după ce mori.

Urmă o pauză lungă, timp în care Eddie o privi încruntat, apoi fata continuă:

— Vise... nimic altceva decât coşmaruri. Vine aici un bărbat: totul pare real, însă el nu există în realitate. E înalt şi slab şi pute de murdărie. Stă aplecat peste mine şi vorbeşte. Nu înţeleg ce spune.

Se mişcă sub cearşaf ca şi când nu-i putea suporta greutatea. Urmă iar un moment lung de tăcere, apoi continuă:

— M-am prefăcut că sunt moartă. Am vrut să ţip când a intrat, dar n-am făcut-o, altfel ar fi ştiu că sunt vie. A stat ore întregi lângă mine mormăind.

Apoi deodată ţipă:

— De ce nu-mi face nimic?

Eddie, pe a cărui faţă se scurgea transpiraţia, se trase înapoi. Ţipătul ei îl înspăimântase. Se uita către uşă, întrebându-se dacă nu-l auzise Ma.

Miss Blandish se linişti din nou. Murmură ceva, mişcându-se neliniştită, mototolind cearşaful cu mâinile.

— Mai bine mi-ar face ceva. Orice e mai bine decât să stea lângă mine ore întregi vorbind. Mai bine mi-ar face ceva!

Flynn vârî capul pe uşă:

— Ar fi mai bine s-o ştergi de aici. De ce a ţipat fata?

Eddie se strecură afară din cameră, închise uşa şi apoi o încuie. Îşi şterse faţa asudată cu dosul palmei.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă Flynn.

— Ceva cu adevărat oribil, răspunse Eddie. Mai bine ar fi murit.

— Nimănui nu-i e mai bine mort, spuse Flynn tăios. Ce vrei să zici?

Eddie se întoarse în camera lui. Flynn se ţinu după el. Când Eddie intră, Woppy îl privi, mirându-se de tristeţea exprimată de chipul lui.

— Ieşi afară! urlă Eddie, apropiindu-se de pat şi trântindu-se pe el.

Woppy plecă repede din cameră. Se uită întrebător la Flynn, care ridică din umeri.

Eddie închise ochii. Pentru prima dată în viaţă se simţea murdar şi îi era ruşine de el însuşi.

7

POLIŢIA BĂNUIEŞTE CĂ BANDA LUI RILEY ESTE VINOVATĂ DE UCIDEREA POLIŢISTULUI

A fost identificată persoana împuşcată.

John Blandish plăteşte răscumpărarea.

Reporterii noştri au aflat că bărbatul omorât la Hotel Palace a fost identificat ca fiind Alvin Heinie, autor de articole despre cancanurile mondene. Heinie a fost cel care a informat poliţia că banda lui Riley s-a interesat de fata lui Blandish, înainte de a fi răpită.

Se ştie că răscumpărarea în valoare de un milion de dolari va fi plătită astăzi. Domnul Blandish, temându-se pentru fiica lui, a refuzat să coopereze cu autorităţile.

Departamentul de Justiţie şi Biroul Federal de Investigaţii sunt pe urmele lor. Ei vor acţiona îndată ce se va şti că fata răpită este în siguranţă.

Poliţia are motive să creadă că Alvin Heinie a fost lichidat de banda lui Riley, din răzbunare...

Ma le citi articolul celor din bandă, care ascultau rânjind:

— Bună treabă, spuse Flynn. Riley e acuzat pentru tot. Pot paria că, dacă un căpitan de poliţie o să cadă pe scări, o să spună că l-a împins tot Riley.

Eddie era îngândurat.

— Se poate să fie în regulă, dar mă întreb cine l-a împuşcat pe Heinie? N-a fost nici Riley şi nici noi. Fata asta, Borg, mă cam deranjează. Cred că ea l-a scos din circulaţie

pe Heinie. De ce? Ştim că avea o anumită legătură cu Riley. Cred că trebuie să facem ceva în privinţa ei.

— Ai dreptate, aprobă Ma. Înainte de a lua banii, trebuie să aflăm ce-i cu ea. Tu, Eddie, te duci în oraş şi pui întrebări. Ai putea să afli ceva.

— Bine, răspunse Eddie, ridicându-se. Slim, vii cu noi?

Slim stătea într-un colţ al camerei, departe de restul bandei. Citea pagina umoristică. Nici nu-şi ridică privirea când Eddie i se adresă.

— Pleci singur, decise Ma. Lasă-ţi arma aici!

Eddie ieşi în hol. Ma îl urmă.

— Du-te şi vorbeşte cu Pete Cosmos, zise ea. El le cunoaşte pe toate fetele din oraş. Dă-mi revolverul!

În timp ce-i dădea revolverul de calibru 45, Eddie întrebă:

— Ma, nu poţi să-i spui lui Slim să lase fata în pace?

Ma se crispă:

— Eddie, vezi-ţi de treburile tale. Eşti un băiat bun. Nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala.

— Hai, Ma, vorbi Eddie împăciuitor. Fata asta-i prea frumoasă pentru Slim. Nu vrei să-i dai nici o şansă?

Imediat, ochii lui Ma se umplură de furie. Se învineţi la faţă.

— Slim o doreşte, spuse ea coborând vocea şi fulgerându-l cu privirea pe Eddie. Şi o va avea! Nu te amesteca! Spun asta să audă şi toţi ceilalţi!

Eddie îşi arătă dezgustul:

— Ducă-se dracului unul care poate să aibă o fată numai dacă o droghează!

Ma îl izbi peste gură cu dosul palmei. A fost o lovitură puternică, ce-l făcu să se clatine. Se uitară fix unul la altul, apoi Eddie se forţă să zâmbească.

— E-n regulă, Ma. M-am trezit şi eu vorbind. Uită ce-am spus!

O lăsă cu faţa întunecată de furie, uitându-se urât la el.

Îndreptându-se spre oraş, îşi spuse că trebuie să fie prudent. Ma era tot atât de periculoasă ca şi Slim. N-ar fi ezitat să-l împuşte pe la spate dacă ar fi crezut că i-ar face

probleme în legătură cu Miss Blandish. Ridică din umeri. Îi părea rău de fată, dar nu putea să-şi rişte viaţa pentru ea.

Sosi la *Cosmos Club* puţin după ora două. Încă se făcea curăţenie după noaptea trecută. Dansatoarele repetau cu un omuleţ îmbrăcat în pantaloni albi şi maiou. Pianistul, cu o ţigară atârnându-i în colţul gurii, cânta un swing. Fetele în şort îi zâmbiră lui Eddie. Era foarte cunoscut şi popular în acest club. Înainte de a intra în birou, se opri doar atât cât să le mângâie, să le ciupească şi să le spună câte o glumă.

Pete Cosmos stătea la biroul lui, citind ziarul. Păru surprins când intră Eddie. Pete era un om gras, cu o mustaţă desenată parcă cu creionul şi având o preferinţă deosebită pentru cravatele cu modele, colorate strident. Cravata pe care o purta îl făcu pe Eddie să închidă ochii, dezgustat.

Îşi strânseră mâinile.

— Salut, Pete, spuse Eddie, aşezându-se pe colţul biroului. Ce se mai aude?

Pete aruncă ziarul pe podea. Clătină capul, încruntându-se:

— Asta-i beleaua, răspunse el, oferindu-i lui Eddie o havană. Nu se aude nimic. De când cu toate împuşcăturile astea, afacerile se duc la dracu'. Noaptea trecută am avut doar zece clienţi: patru dintre ei erau prietenii nevesti-mii şi n-au plătit.

— Hm! mormăi Eddie compătimitor. Pe unde mă duc, aud aceeaşi poveste. Gorila asta de Riley se pare că într-adevăr i-a băgat în priză pe toţi.

Pete îşi aprinse havana.

— Eddie, nu pot să înţeleg un lucru. N-aş fi crezut niciodată că Riley are curaj s-o răpească pe fata aia. Dădea numai lovituri mici. Trebuie să se fi scrântit. Dacă ar fi fost vorba de Ma, care să fi învârtit o asemenea treabă...

— Însă n-a făcut-o, i-o reteză Eddie. A lipsit din oraş toată săptămâna.

— Sigur, sigur, răspunse Pete, sesizând tonalitatea brusc ameninţătoare din vocea lui Eddie. Nu te-am văzut de săptămâni întregi pe tine sau pe băieţi. Indiferent cine a

făcut-o, să fiu în locul lor şi să fi pus mâna pe fată, eu unul aş fi foarte, foarte atent, îndată ce răscumpărarea va fi plătită şi fata se va întoarce acasă, oraşul o să fie răscolit şi toate activităţile vor fi paralizate. Ascultă vorbele mele!

— E sfârşitul lui Riley, răspunse Eddie.

— Mi-ar plăcea să ştiu unde se ascunde, zise Pete.

— Cine-i Anna Borg? întrebă ca în treacăt Eddie, studiind capătul aprins al havanei.

— Ce te interesează? întrebă tăios Pete.

— Vreau să ştiu cine e. O cunoşti?

— Sigur.

— Cine e? Din ce trăieşte?

— Face parte dintr-o bandă.

Eddie fu surprins:

— Adevărat? A cui?

Pete zâmbi:

— Poţi să crezi? A lui Riley!

Eddie fluieră:

— Uite, uite! Într-adevăr asta-i o noutate pentru mine.

— Îţi mai spun încă ceva, continuă Pete. Anna a fost părăsită şi copoii se întreabă de ce. Ea şi Riley erau aşa (şi îşi încolăci două dintre degetele murdare). Apoi Riley a dat lovitura secolului şi Anna a fost abandonată. Nimic nu pare să aibă sens.

— Poate că Riley s-a săturat de ea.

— Băieţii spun că nu. Anna jură că ea şi Riley nu s-au despărţit. Crede că i s-a întâmplat ceva.

Pe faţa lui Eddie nu se putu citi nimic.

— Ştii cum sunt femeile, vorbi el ironic. Pot spune orice ca să-şi salveze reputaţia. Pot să pun pariu că Riley a părăsit-o acum, când e gata să pună mâna pe o groază de bani. Numai că ea nu vrea să recunoască treaba asta.

Pete ridică din umeri.

— Se poate. În orice caz, nu mă priveşte.

— Mai locuieşte la Hotel Palace?

Pete îl privi curios:

— De ce te interesează Anna?

— Ma vrea să ştie.

Pete se arătă surprins:

— Hm! Anna e încă la Palace. O urmăresc doi copoi. Poliţia crede că Riley a venit s-o vadă, a dat peste Heinie, care locuia acolo şi nu s-a putut abţine să nu-l cureţe pe Heinie, fiindcă l-a trădat. Ei cred că Riley ar putea să se întoarcă s-o vadă pe Anna, aşa că îl aşteaptă.

Eddie îşi sprijini capul cu o mână: era îngândurat. În cele din urmă, rosti:

— Pete, vreau să vorbesc cu puicuţa asta. Uite ce ai să faci: îi telefonezi chiar acum şi-i spui să vină la tine. Am să discut cu ea aici şi copoii n-or să ştie că am vorbit cu ea.

— Despre ce vrei să discuţi cu ea? întrebă Pete bănuitor. Nu vreau s-o bag pe Anna în vreo belea. Mi-e prietenă.

— N-o bagi în nici o belea, Pete. Fă ce ţi-am spus. E ordinul lui Ma.

— Anna, tu eşti? întrebă el, în timp ce Eddie îl urmărea cu atenţie. Pete la telefon. A apărut ceva important. Vreau să vii aici chiar acum. Nu, n-am zis că e vorba de o slujbă, dar ar putea fi. Vii? Bine, te aştept, zise el şi închise.

— E-n regulă? întrebă Eddie.

— Vine. Va sosi într-o jumătate de oră.

— Mulţumesc, Pete. Îi voi spune lui Ma. N-o să uite asta.

— Aş prefera să mă uite, spuse Pete neliniştit. Şi ascultă, Eddie, nici o bădărănie cu Anna.

— Linişteşte-te! Vreau să am doar o discuţie cu ea.

Şi Eddie adăugă:

— Zi şi tu că faci o plimbare şi lasă-mă singur aici. Întoarce-te într-o oră.

Pete ridică din umeri:

— Bine, oricum e timpul să-mi iau prânzul. Cred că e cel mai bun lucru pe care aş putea să-l fac.

— Pete, ai un revolver? zise Eddie.

— Pentru ce vrei un revolver? întrebă Pete alarmat.

— Haide, haide! nu mai pălăvrăgi. Ai un revolver?

— În partea stângă, în sertarul de sus, răspunse Pete.

— Bun. Întinde-o!

După ce Pete plecă, Eddie trecu în spatele biroului şi se aşeză. Deschise sertarul şi scoase un revolver de calibru 38, pe care-l puse pe birou. Nu avea de gând să rişte cu o fată care făcea parte din banda lui Riley. Tipele astea aveau nervi tari şi pe deasupra era sigur că Anna îl lichidase pe Heinie.

După o jumătate de oră de aşteptare, auzi pe coridor zgomotul unor paşi care se apropiau. Puse mâna pe revolver.

Uşa se deschise brusc şi Anna intră. Purta o rochie de vară verde-pal şi o pălărie mare de pai.

Eddie se gândi că arăta grozav.

Înaintase până la jumătatea camerei, când îl văzu. Trântise uşa după ea. Se opri brusc şi se albi la faţă. Ochii i se îndreptară spre revolverul de pe birou.

— Bună, scumpo. Intră. Ţine-te bine! E o întâlnire prietenească, dar dă-mi geanta. Aruncă-mi-o!

Ea ezită, apoi aruncă geanta pe birou. Eddie o azvârli într-un sertar. Apoi azvârli şi revolverul lângă geantă.

— Nu-i nevoie să mă prezint, nu-i aşa?

Fata îşi reveni din şocul pe care-l avusese când dăduse cu ochii de el. Obrajii nu mai erau palizi. Se îndreptă către un scaun şi se aşeză. Îşi puse picior peste picior, arătându-şi genunchii înainte de a-şi aranja fusta.

— Ştiu cine eşti, spuse ea.

Eddie scoase un pachet de ţigări, se ridică şi-i oferi una. Ea o luă şi el i-o aprinse. Se aşeză pe marginea biroului aproape de Anna.

— Fetiţo, ce-a fost în capul tău când mi-ai dat adresa ta şi apoi, când am venit la tine, i-ai chemat pe copoi? întrebă el. Aproape că m-ai băgat în bucluc.

Ea scoase fumul pe nas şi nu răspunse nimic.

— Nu fi morocănoasă, fetiţo. Tu şi cu mine am putea să ne simţim bine împreună.

— Chiar am putea? Ochii ei albaştri îl priveau cu răceală. Unde e Frankie?

— Ce te face să crezi că eu ştiu unde e Frankie?

— Tu şi cu Flynn v-aţi întâlnit cu Frankie în noaptea când a dispărut. Ai dat de el la staţia de benzină înainte de La Cygne. Băiatul care lucra acolo era un prieten de-al meu. El mi-a telefonat şi mi-a spus că tu şi Flynn aveaţi revolvere. În ziua următoare, băiatul a fost găsit împuşcat în cap. Unde este Frankie?

Eddie rămase surprins de informaţia asta. Acum îşi dădu seama că Ma avusese o idee bună când se hotărâse să scape de băiat.

— Fetiţo, habar n-am. Bănuiesc că e ascuns pe undeva. Tu trebuie să ştii mai multe despre el decât ştiu eu.

Anna continua să-l privească cu răceală:

— De ce a trebuit să-l ameninţi pe Frankie?

Eddie era nervos.

— Nu l-am ameninţat eu, ci Flynn. De fapt n-a fost nimic. Riley o avea cu el pe fata lui Blandish. Am fost un fraier că n-am recunoscut-o. Dacă o recunoşteam, i-o luam. Dar n-am făcut asta. De-atunci îmi trag palme. Mi-a spus că e o nouă prietenă şi eu l-am crezut. L-am lăsat în pace.

Obrajii Annei se înroşiră, iar ochii îi sclipeau mânioşi:

— Nu cred că Frankie m-a părăsit. Bănuiesc că i s-a întâmplat ceva şi tu ştii ce.

— Scumpo, greşeşti. Şi eu bâjbâi ca şi tine, în schimb am câteva idei.

— Ce idei?

— Asta, de exemplu, spuse el, clătinând din cap. De ce să răscoleşti murdăria? Ştiu ce zic băieţii lui John Chinezu, dar s-ar putea să greşească.

— Ce zic băieţii? atacă Anna, fulgerându-l cu privirea.

— Spun că Riley te-a părăsit. S-a îndrăgostit de fata lui Blandish.

Anna sări în picioare.

— Asta-i o minciună! Frankie mă iubeşte! Ştiu că e o minciună.

— Sigur, sigur. S-ar putea să fie aşa cum spui, dar atunci unde e? De ce nu ia legătura cu tine? Când o să încaseze

răscumpărarea, o să-ţi dea oare ceva din ea? Nu prea cred asta, nu-i aşa?

Ea începu să facă ture în jurul biroului. Eddie îşi dădea seama că-i zdruncinase încrederea în Riley.

— Fata aia a lui Blandish e o frumuseţe, continuă el. Ştii, s-ar putea ca lui Riley să-i fi venit idei în legătură cu ea. Nu sunt sigur că băieţii greşesc întru totul în legătură cu tine şi cu Riley. Cred că te-a dus cu zăhărelul.

Ea îl înfruntă.

— Taci! Frankie nu mi-ar face una ca asta.

— Toţi spun aşa!

Şi Eddie se duse să se uite pe fereastră.

Îşi dădea seama că îi spusese destule. După o clipă, ea se apropie şi rămase lângă el.

— Ce să fac? întrebă ea. N-am un franc.

— Îţi împrumut eu ceva bani. Îmi placi, puişor. Cât vrei?

— Nu iau bani de la tine.

— Bine, cum vrei. De câte ori ai necazuri sau eşti falită, anunţă-mă. Pete o să-ţi spună cum să dai de mine. Trebuie să plec. Uită-l pe Frankie. Îţi pierzi vremea crezând că o să mai auzi de el. Când o să pună mâna pe banii de răscumpărare, o să aibă toate fetele pe care le vrea. Pe curând, scumpo!

Ieşi din birou, lăsând-o pe Anna cu ochii scăldaţi în lacrimi, privind pe fereastră.

8

Flynn se uită la ceas.

— Încă cinci minute, îi spuse el lui Woppy, care ţinea în mână un automat Thompson. Sfinte Sisoe! Am să mă bucur al dracului când o să se termine asta.

— Da! aprobă Woppy. Ma zice că e ceva sigur şi uşor şi ea ştie întotdeauna ce spune.

— Atunci de ce dracu' te agiţi? se înfurie Flynn.

Cei doi bărbaţi stăteau în Buick-ul tras la marginea şoselei la umbra unor tufişuri. De aici drumul se vedea foarte bine.

— Nici tu nu eşti prea calm, spuse Woppy, scoţând o batistă murdară şi ştergându-şi faţa. Cât e ceasul?

— Uf, tacă-ţi gura! mârâi Flynn.

Ar fi vrut ca Eddie să fi venit cu el. Woppy îl călca pe nervi. Atunci când era cu Eddie, ştia întotdeauna că dacă intrau într-o belea s-ar fi descurcat bine, dar Woppy era prea agitat. Nu se putea controla când se întâmpla ceva neprevăzut.

— Aud o maşină, spuse Woppy.

Pe drum, în depărtare, se vedeau nişte faruri.

— Vine! anunţă Flynn.

Coborî din maşină, scoţând din buzunar o lanternă puternică.

Automobilul care se apropia mergea cu viteză mare. Când fu cam la vreo trei sute de metri de Flynn, acesta aprinse lanterna.

Cu inima bătându-i puternic, Woppy pândea, strângând automatul în mâini. „Dacă maşina e plină de copoi? Băieţii ăia nu fac niciodată nimic la întâmplare. Ar trece ca fulgerul, trăgând cu mitralierele.”

Automobilul încetini. Flynn vedea acum că în maşină se afla doar şoferul.

„Blandish a respectat întocmai ordinele”, se gândi el.

Maşina trecu pe lângă el. Pe geam căzu un obiect, care se rostogoli pe şosea. Apoi automobilul îşi continuă drumul, dispărând în întuneric.

Flynn îşi umflă obrajii. Alergă spre valiza albă şi-o ridică.

Woppy lăsă jos automatul şi porni motorul. Flynn se aruncă în maşină. Aşeză valiza pe podea, între picioare.

— S-o ştergem! spuse el.

Woppy apăsă pe acceleraţie şi maşina se smuci înainte. Flynn întoarse capul şi privi îndelung prin geamul din spate. Goniseră vreo câţiva kilometri. Nu-i urmărea nici un automobil.

— E-n regulă! zise Flynn. Să mergem acasă.

Când intrară în salon, Ma, Slim, Eddie şi Doc îi aşteptau. Flynn aruncă valiza pe masă.

— Ma, nici o încurcătură. A fost exact cum ai spus tu.

Ma se ridică încet şi se apropie de masă. Deschise cele două închizători ale valizei. Ceilalţi se strânseră în jurul ei. Chiar şi Slim părea cam agitat. Ma ridică capacul. Toţi stăteau holbându-se la pachetele cu bancnote. Niciodată în viaţa lor nu văzuseră atâta bănet.

— Măi băieţi! Nu e minunat? întrebă Eddie. Măi frate, măi frate!

Slim se lăsă peste bani respirând greoi, cu gura deschisă.

— E-n regulă! spuse Ma, încercând să vorbească calm. Un milion de dolari. În sfârşit!

— Ma, hai să-i împărţim, zise Eddie. Mor de dorinţă să cheltuiesc ceva din partea mea. Haide! Cam cât o să fie?

— Da, mormăi Woppy, care era atât de agitat încât nu putea sta o clipă locului. Cât o să capăt, Ma?

Ma închise capacul valizei. Se uită la fiecare dintre ei, apoi se îndreptă greoaie spre fotoliul şi se trânti în el.

— Ce te-a apucat? întrebă Eddie neliniştit. Să împărţim banii!

— În cazul de faţă, fiecare dintre aceste bancnote are o serie, răspunse Ma. Pot paria că sticleţii au lista lor. Aceşti bani sunt ai dracu' de periculoşi, dinamită curată, ce mai!

— Ce spui? interveni neliniştit Eddie. Nu-i putem folosi?

— Sigur că poţi, dacă vrei să ajungi în camera de gazare. Îţi spun eu că e curată sinucidere să-i cheltuieşti.

— Atunci de ce dracu' i-am luat? mârâi Flynn.

Ma spuse răguşit:

— Liniştiţi-vă, băieţi! Am avut eu grijă şi de asta. O să ducem banii la Schulberg. El e de acord să-i păstreze mai mulţi ani, iar noi vom căpăta numai o jumătate de milion. O jumătate de milion de dolari care se pot folosi sunt mai buni decât un milion care nu se pot folosi.

Slim scuipă deodată în cămin.

— Vorbe! zise el cu dezgust. Numai de asta sunteţi în stare! Vorbe!

Se duse către canapea şi se aşeză. Începu să citească pagina umoristică.

— Ma, nu-i chiar aşa grozav, spuse Eddie. Mă aşteptam ca partea mea să fie de vreo două sute de mii.

Ma râse:

— Cred şi eu că te-aşteptai.

— Atunci cât ni se cuvine? întrebă Woppy arătându-se nerăbdător.

— Fiecare din voi o să capete trei sute de dolari şi nimic mai mult.

— Glumeşti?! Trei sute de dolari? întrebă Eddie, înroşindu-se. Ce-i bătaia asta de joc?

— Ăştia-s banii voştri de cheltuială. Fiecare are dreptul la o sută de mii de dolari, dar nu-i veţi primi pe toţi odată. Vă ştiu eu, băieţi! Dacă puneţi mâna pe bani, o faceţi lată şi într-o săptămână vă înhaţă copoii. N-o să puteţi rezista şi-o să aruncaţi cu bani în stânga şi-n dreapta. Aşa sunt prinşi fraierii. Ei nu pot rezista să nu arunce cu bani şi copoii ştiu asta.

Arătă cu degetul către Eddie:

— Ce poveste o să le îndrugi copoilor când or să te ia la întrebări de unde ai dintr-o dată aşa de mulţi gologani? Hai, dă-i drumul şi spune.

Eddie începu să vorbească, apoi se opri. Îşi dădu seama repede că Ma avea dreptate.

— Ma, ai dreptate. A naibii chestie! Credeam că o să fiu bogat.

— Acum am să vă spun ce-o să se întâmple cu banii, continuă Ma. O să intrăm în afaceri. De ani de zile aştept să avem o afacere. Voi, băieţi, o să lucraţi pentru mine. Am să cumpăr clubul *Paradise.* E de vânzare. O să-l renovăm, aducem fete, muzică bună şi o să facem bani. Cu jumătate de milion o să fim în stare să transformăm spelunca aia într-un local select. Sunt sătulă să conduc o bandă mică. A venit şi timpul nostru; de-acum ne lansăm în afaceri. Ce ziceţi?

Cei patru bărbaţi se destinseră. Slim era singurul care n-ascultase. Continua să citească pagina umoristică.

Doc spuse:
— Cu siguranţă că ai creier în capul ăla al tău. Eu sunt pentru.
— Şi eu. E o idee colosală, spuse şi Eddie.
— Şi eu, aprobă Flynn.
— Ma, la club o să ai şi un restaurant, nu? întrebă Woppy. Am să pot găti eu?
Ma rânji:
— Poţi să găteşti, Woppy. Fiecare din noi o să încaseze o cincime din venitul clubului. Veţi avea cu toţii bani şi va exista oricând o explicaţie în legătură cu provenienţa lor.
— Stai o clipă, spuse Eddie. Să presupunem că totuşi copoii ar vrea să ştie cum am finanţat afacerea. Ce-o să se întâmple?
— N-aveţi nici o grijă. Schulberg o să spună că mi-a împrumutat banii. Chestia asta face parte din înţelegerea mea cu el.
— Ma, într-adevăr, te-ai gândit la toate, zise Eddie. Când începem?
— Chiar acum. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Mâine o să cumpăr clubul.
Flynn interveni:
— Şi acum trebuie să scăpăm de fată. Ai vorbit cu Doc despre asta? Unde o s-o îngropăm?
Atmosfera calmă se risipi. Ma înţepeni. Se făcu întâi albă la faţă, apoi roşie. Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Doc. Arăta ca şi când ar fi fost gata să leşine. Slim lăsă să-i cadă ziarul şi se ridică pe jumătate, cu ochii galbeni lucind.
— S-o îngropaţi? Ce înseamnă asta? Despre ce să vorbiţi cu Doc? întrebă Slim.
Îşi legăna piciorul.
— Despre nimic, zise Ma repede.
Arăta ca şi când ar fi vrut să-l omoare pe Flynn. Eddie hotărî că venise timpul să dea cărţile pe faţă:
— Chiar, ce-o să se întâmple cu fata, Ma?
Ma ezită, dar îşi dădu seama că nu era momentul să dea înapoi. Fără să se uite la Slim, spuse:

— Trebuie s-o lichidăm. Ştie prea multe. Când doarme...

— Ma!

Vocea lui Slim, ascuţită, subţire îi făcu pe toţi să se întoarcă spre el. Îi aruncă maică-sii nişte priviri ucigătoare; ochii lui galbeni scânteiau.

— Ce este? întrebă bătrâna, simţind în inimă un fior de teamă.

— Fata îmi aparţine, zise Slim încet şi clar. Nimeni n-o s-o atingă, fiindcă altfel o să aibă de-a face cu mine. Îmi aparţine şi eu o păstrez.

— Ascultă, Slim, nu fi nebun! zise Ma. Vorbea cu greutate. I se uscase gura: N-o putem ţine aici. E periculos. Trebuie să dispară.

Brusc, Slim dădu cu piciorul într-un scaun care-i stătea în drum. În mână îi apăru cuţitul. Woppy şi Doc se retraseră în grabă de lângă Ma, lăsând-o faţă-n faţă cu Slim. Bătrâna încremeni, în timp ce Slim începu să se apropie încet de ea.

— O să te socoteşti cu mine, spuse el cu răutate. Vrei să-ţi tai gâtul, vacă bătrână? Dacă te atingi de ea, dacă vă atingeţi de ea, vă tai în bucăţi!

Mâna lui Eddie se îndreptă către revolver. Ma văzu mişcarea.

— Lasă revolverul, porunci ea răguşit.

Se gândea cu groază că Eddie o să-l împuşte pe fiu-său.

Slim se întoarse spre Eddie, care se trase deoparte.

— Mă auziţi? ţipă el. E a mea! Am s-o păstrez. Nimeni n-o s-o atingă!

Se uită fix la fiecare dintre ei, apoi ieşi, trântind uşa. Urmă o pauză lungă. Ma se făcuse albă la faţă. Se târî spre fotoliul ei şi se aşeză. Dintr-o dată arăta bătrână. Eddie şi Flynn se uitară unul la altul. Eddie ridică din umeri şi se îndreptă spre uşă. Flynn îl urmă.

Woppy, transpirat, stătea pe canapea şi se prefăcea că citeşte un ziar. Doc îşi turna ceva de băut.

Tăcerea din cameră deveni chinuitoare.

Slim se oprise în capul scărilor, ca să audă ce se întâmpla în cameră. Zâmbi în sinea lui. În sfârşit, îşi arătase puterea.

Îi înspăimântase pe toţi. De acum încolo, o să capete în bandă locul care i se cuvenea. Ma trecea pe locul doi. Privi de-a lungul coridorului spre camera lui Miss Blandish. Era timpul să înceteze să mai stea noapte de noapte lângă ea. Trebuia să-i arate că el e stăpânul - nu numai al mamei lui, ci şi al ei.

Porni pe coridor cu ochii galbeni scânteind. După ce deschise uşa, scoase cheia din broască şi, intrând în cameră, încuie uşa la loc.

În timp ce traversa camera, Miss Blandish îl urmărea, dându-şi seama de faptul că bărbatul căpătase încredere în el şi ghicind ce putea să însemne asta pentru ea. Închise ochii, cutremurându-se.

CAPITOLUL III

1

Deasupra uşii cu geam mat era o firmă:

DAVE FENNER
Detectiv

Literele negre erau proaspăt inscripţionate. Uşa dădea într-un mic birou, frumos mobilat, cu o maşină de scris, două fotolii, un covor persan de bună calitate. De-a lungul pereţilor erau rafturi înţesate cu cărţi de drept cumpărate de curând şi care nu fuseseră deschise până atunci.

David Fenner, răsturnat într-un scaun, cu picioarele întinse pe birou, se uita fix, netulburat în tavan, cu aerul unui om care nu are nimic de făcut, deşi ar fi dispus de tot timpul necesar pentru a avea o activitate.

Fenner era un bărbat masiv, de vreo treizeci şi trei de ani. Brunet, cu trăsături brute, dar atrăgător, avea o alură de luptător, de bărbat căruia îi place să facă tot ce-i trăsneşte prin cap şi care, în general, chiar făcea asta.

În stânga biroului se afla o uşă care dădea în anticameră. Aceasta era împărţită în două de o bară de lemn: o parte era rezervată pentru clienţii care aşteptau, cealaltă fiind biroul Paulei Dolan, o fată frumoasă cu păr ondulat, negru ca pana corbului, cu ochi mari, albaştri şi cu o siluetă despre care Fenner spunea că era singurul lucru de valoare în noua lui afacere.

Paula stătea în faţa unei maşini de scris, răsfoind paginile faimoasei reviste *Love.* Din când în când căsca şi se uita la ceasul de pe perete. Era trei şi douăzeci. Telefonul de pe biroul ei sună, făcând-o să tresară. Puse jos revista şi intră în celălalt birou.

— Scumpo, ai ţigări? întrebă Fenner, încordându-şi muşchii şi mişcându-se pe scaun. Eu nu mai am nici una.

— Mi-au rămas trei. Pot să-ţi dau două.

Paula se duse în cabinetul ei şi, întorcându-se cu cele două ţigări, i le puse pe birou.

— Foarte drăguţ din partea ta, spuse Fenner, aprinzându-şi una. Mersi.

Trase adânc în piept, măsurând-o pe Paula din cap până-n picioare.

— Arăţi bine astăzi.

— Da, nu-i aşa?! zise Paula cu amărăciune. Se pare însă că asta nu ajută la nimic.

— Cum te descurci? întrebă Fenner, schimbând repede vorba. Ai ceva de făcut?

— Cât ai şi tu, răspunse Paula aşezându-se pe colţul biroului.

Fenner rânji.

— Atunci sigur te istoveşti muncind. Nu face nimic, se va ivi ceva!

— Aşa spui mereu de o lună de zile.

Părea neliniştită.

— Dave, nu o mai putem duce aşa prea mult. Cei de la magazinul de mobilă au telefonat că, dacă până mâine nu plăteşti cea de-a treia rată, vor veni să ia mobila înapoi.

Fenner îşi roti privirea prin cameră:

— Nu mai spune! Doar nu-ţi închipui că cineva care-i în toate minţile ar veni să ia înapoi toate troacele astea?

— Se pare că n-ai auzit ce ţi-am spus, continuă ea îngrijorată. Dacă până mâine nu achiţi cea de-a treia rată, le vor lua înapoi. Aşa că eu pe ce o să mă mai aşez?

Fenner se prefăcu speriat:

— N-o să ia şi *asta,* nu-i aşa?

— Dave Fenner, nu poţi fi serios măcar câteva secunde? Dacă până mâine dimineaţă nu facem rost de 200 de dolari, va trebui să închidem şandramaua.

Fenner oftă:

— Bani! Câţi bani avem?

— 10 dolari şi 15 cenţi.

— Aşa mult?! Făcu un gest cu mâna: Da! Suntem bogaţi. E un tip vizavi care e plin de datorii la bancă.

— Nu văd cum ne-ar îmbogăţi pe noi treaba asta.

— Păi noi nu datorăm bani băncii.

— Nu e vina ta. Te-ai străduit din greu să le fii dator, nu?

— Bănuiesc că da. Fenner îşi clătina capul abătut: Nu cred că tipii ăia au încredere în mine.

— Oh, nu! răspunse sarcastic Paula. Ei doresc numai să nu te pună în încurcătură. Îşi aranjă o buclă rebelă. Încep să cred că ai făcut o greşeală deschizând acest birou. Câştigai bine la *Tribune.* Niciodată n-am crezut că ideea asta a ta cu agenţia va da rezultate bune.

Fenner se arătă indignat:

— Ce drăguţă eşti că-mi spui asta! Atunci de ce ţi-ai lăsat slujba şi ai venit să lucrezi pentru mine? Te-am avertizat că la început o să fie greu, dar nu ai lăsat nimic să te împiedice să mă urmezi.

Paula îi zâmbi:

— Poate pentru că te iubesc, spuse ea încet.

Fenner mormăi:

— Pentru Dumnezeu, nu începe iar. Am şi aşa destule pe cap. Scumpo, de ce nu eşti tu fată deşteaptă? Cu înfăţişarea şi silueta ta, poţi agăţa un milionar. De ce îţi iroseşti timpul şi talentul cu o gloabă ca mine? Am să-ţi spun ceva: întotdeauna am să fiu pe zero cu banii. În familia mea chestia asta e o tradiţie. Bunicul meu a fost un falit. Tatăl meu a fost un cerşetor. Unchiul meu a fost un ratat, a înnebunit fiindcă n-a putut face rost de bani...

— Dave, când ne căsătorim?

— Îmi rămâne doar să-mi consult horoscopul, spuse grăbit Fenner. De ce nu pleci acasă? Dacă n-ai nimic de făcut, îţi

vin fel de fel de idei ciudate. Ia-ţi liber o după-amiază. Spală-te şi tu pe cap sau fă altceva!

Paula ridică resemnată din umeri.

— De ce nu vorbeşti cu Ryskind? Te poate primi înapoi la ziar dacă-l rogi frumos. Dave, ai fost cel mai bun reporter criminalist. Trebuie să-ţi simtă lipsa. De ce nu discuţi cu el?

Fenner clătină din cap:

— Beleaua e că el nu vrea să vorbească cu mine. Înainte de-a pleca i-am spus în faţă că e un escroc cretin, cu inimă de piatră şi fără o fărâmă de creier. Mi-amintesc că i-am spus că, chiar dacă m-ar invita la căsătoria părinţilor lui, nu m-aş duce. Oricum, nu cred c-ar mai suporta să mă vadă.

Soneria anunţă în anticameră un vizitator.

— Cine crezi că ar putea fi? întrebă încruntându-se Fenner.

— Probabil cei care ne vor închide telefonul, răspunse Paula. N-am plătit factura, ţi-aminteşti?

— Ce nevoie avem noi de telefon? Nu suntem în relaţii bune cu nimeni din oraş, nu-i aşa?

Paula ieşi în anticameră, închizând uşa după ea.

Se întoarse peste câtva minute, cu chipul răvăşit.

— Priveşte cine e aici! spuse ea punându-i pe birou o carte de vizită.

Fenner citi numele, apoi se lăsă pe spate, privind-o mirat pe Paula.

— John Blandish. În persoană?!

— Vrea să te vadă.

— Eşti sigură că e el şi nu altcineva?

— Sunt sigură.

— Bine, atunci ce mai aştepţi? Lasă-l să intre, iubito! Pofteşte-l!

Paula se îndreptă spre uşă şi o deschise.

— Domnul Fenner este liber acum, domnule Blandish. Intraţi, vă rog!

Se dădu la o parte, făcându-i loc lui John Blandish să intre, apoi ea ieşi, lăsându-i singuri.

Fenner se ridică în picioare. Îl surprinse faptul că Blandish nu era un bărbat ceva mai solid. Depăşind puţin înălţimea medie, milionarul părea firav pe lângă muşchiulosul Fenner.

Ochii aspri, calculaţi şi atenţi, ca ai unui om care îşi croise drum până în vârful piramidei prin luptă, fără să ceară milă sau s-o acorde cuiva, dădeau chipului său o expresie de forţă şi de hotărâre.

Blandish îl măsură pe Fenner în timp ce dădeau mâna.

— Fenner, am o propunere pentru dumneata. Cred că eşti omul pe care-l caut. Am auzit că ai legături în lumea interlopă. Cred că singura modalitate de a-i aduce în faţa justiţiei pe oamenii care mi-au răpit fiica este să mă folosesc de ajutorul cuiva ca dumneata, care are acces în mediul în care se învârt bandiţii. Ce zici de asta?

— Cred că aveţi dreptate, răspunse Fenner, aşezându-se la birou. Teoria dumneavoastră e bună, însă fiica dumneavoastră a fost răpită acum trei luni de zile. În momentul de faţă, trebuie să se fi şters aproape toate urmele.

— Îmi dau seama de asta, zise Blandish.

Scoase un portţigaret din piele şi-şi luă o ţigară.

— Înainte de a trimite banii răpitorilor, agenţii federali au avut toate şansele să-i găsească pe oamenii ăia. Ei bine, nu i-au găsit. Acum încerc şi eu. Am vorbit cu F.B.I.-ul şi cu poliţia. Căpitanul Brennan a fost cel care mi-a sugerat să iau legătura cu dumneata. Mi-a spus că, dacă te angajez, el ar coopera cu dumneata, dându-ţi toate informaţiile. Sunt gata să-ţi ofer şansa să-i găseşti pe aceşti oameni, dacă te interesează. Îţi dau 3.000 de dolari chiar acum şi, dacă-i găseşti, vei primi 30.000 de dolari. Asta-i propunerea mea. Ce spui?

Pentru o clipă Fenner rămase puţin ameţit, apoi îşi reveni şi dădu din cap:

— Sigur că voi încerca, domnule Blandish, dar nu promit că voi şi reuşi. Cei de la F.B.I. sunt cei mai buni din lume. Dacă ei n-au putut să-i găsească pe bandiţii ăia, probabil că nici eu n-o să fac mare brânză, dar o să încerc.

— Cum propui să începem?

— Întâmplător, la *Tribune* eu m-am ocupat de răpire. A fost ultima treabă pe care am făcut-o înainte de a părăsi ziarul. Am un dosar cu toate faptele. Vreau să-l studiez. M-a mirat un lucru care mi s-a părut ciudat. Îi cunoşteam personal pe Riley şi pe Bailey. I-am întâlnit pe când verificam diverse informaţii prin cârciumi şi cluburi. Erau o bandă mică. Ce m-a uimit a fost cum de au avut curajul să încerce o răpire. Şi, aparent, au avut. Asta nu înţeleg. Dacă i-aţi şti cum îi ştiu eu pe cei doi escroci, aţi simţi acelaşi lucru. Răpirea nu se număra printre învârtelile lor. Cel mult aspirau să dea o lovitură la o bancă mică. Şi totuşi au răpit-o pe fiica dumneavoastră. Apoi m-am întrebat cum s-au evaporat. Cum de nici una dintre bancnotele pe care le-aţi plătit ca răscumpărare n-a apărut încă? Din ce trăiesc aceşti bandiţi dacă nu cheltuiesc răscumpărarea? Şi încă ceva: Riley avea o prietenă - Anna Borg. Agenţii federali au pierdut ore întregi anchetând-o, dar n-au scos nimic de la ea. Ştiu precis că Riley era nebun după ea şi totuşi a părăsit-o ca şi când n-ar fi existat niciodată în viaţa lui. Asta e alt lucru pe care nu-l înţeleg.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Am să merg să mă întâlnesc cu Brennan chiar acum, domnule Blandish. Am să mă uit prin dosar ca să fiu sigur că nu mi-a scăpat nimic din ceea ce ar putea reprezenta o pistă. În câteva zile voi putea să vă spun dacă sper sau nu să mai existe o şansă să-i găsesc pe aceşti oameni. Se uită cercetător la Blandish: Totuşi, nu mi-aţi cerut să vă găsesc fata. Credeţi că...?

Faţa lui Blandish se întunecă:

— E moartă. Nu mă îndoiesc de asta. Nu pot să cred că se află în mâinile unor astfel de oameni şi încă trăieşte. Nu, e moartă.

Scoase din buzunar un carnet de cecuri şi completă unul de 3.000 de dolari pentru Fenner.

— Atunci peste două zile aştept veşti de la dumneata?

— Da.

Fenner îl conduse pe Blandish până la uşă.

— Pentru mine banii nu contează, spuse Blandish. Nu fac economie. Dă de veste prin lumea interlopă că, dacă ştiu ceva şi vorbesc, capătă bani. Sunt convins că e singura cale de a găsi vreun indiciu.

— Lăsaţi pe mine. Am să încerc să nu vă dezamăgesc.

După ce Blandish plecă, Paula năvăli în cameră.

— Ce a vrut? întrebă ea îngrijorată. Ţi-a dat ceva de făcut?

Fenner arătă cecul:

— Iubito, am dat de bani. Uită-te aici. 3.000 dolari! Suntem salvaţi în ultimul moment. Poţi să te linişteşti. Încă ai un scaun pe care poţi să-ţi aşezi fundul!

2

Căpitanul Charles Brennan de la Poliţia oraşului, un bărbat gras, roşu la faţă, cu ochi albaştri tăioşi şi păr blond, care albise pe la tâmple, se întinse să-i strângă mâna lui Fenner.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap că o să vină ziua când o să mă bucur că văd un detectiv particular în biroul meu. Stai jos. Cum îţi merge?

— Ar putea fi şi mai rău, zise Fenner aşezându-se. Deşi nu sunt omul care să se vaite.

— Am fost surprins când am auzit că ai ajuns detectiv, spuse Brennan, aprinzându-şi o ţigară de foi. Ar fi trebuit să rămâi la ziar. Viaţa unui detectiv particular e o viaţă de câine.

— Nu aspir să trăiesc la fel de bine ca un câine, răspunse Fenner bine dispus. Mulţumesc că m-ai recomandat lui Blandish.

Brennan făcu un gest de nepăsare cu mâna:

— Să rămână între noi doi: Blandish aproape m-a scos din minţi. Acum, cu ceva noroc, am şansa să te înnebunească şi pe tine, iar pe mine să mă lase în pace.

Fenner asculta cu atenţie:

— Ce vrei să spui?

— Aşteaptă, continuă Brennan cu o plăcere parcă bolnavă. Blandish nu m-a lăsat în pace o secundă de când blestemata lui de fiică a fost răpită. Pentru că nu am găsit fata, a trebuit să-i sugerez să te angajeze pe tine. Dimineaţa, la prânz şi seara venea la birou sau mă căuta la telefon: „Când o să-i găsiţi pe indivizii care mi-au răpit fiica?” Am auzit asta de o mie de ori, nu o dată. Când am să mor, cuvintele acestea vor fi găsite scrise pe ficatul meu.

— Eşti drăguţ, vorbi cu amărăciune Fenner. Şi eu care credeam că ai vrut să-mi faci un serviciu!

— Nu sunt chiar bunul samaritean. Îţi spun sigur un lucru: ai tot atâtea şanse să-i găseşti pe indivizii ăia cât ai ca să câştigi un concurs de frumuseţe.

Fenner se făcu că n-aude:

— Trebuie să fie pe undeva.

— Sigur, sunt ei pe undeva. Pot fi în Mexic, Canada, în rai sau în iad. Timp de trei luni poliţiştii din toată lumea i-au căutat şi nu i-au găsit. Dar sunt de acord cu tine că trebuie să fie pe undeva.

— Ce zici de fată? Crezi că e moartă?

— Hm! Trebuie s-o fi omorât. De ce ar lăsa-o în viaţă? Pentru ei constituie doar un pericol. Nu m-ar mira s-o fi lichidat atunci când l-au ucis pe MacGowan, dar nu-mi dau seama unde au îngropat-o.

— Ce s-a-ntâmplat cu Anna Borg? întrebă Fenner. Ce s-a ales de ea?

— E încă pe aici. Un băiat de-al meu o urmăreşte de peste două luni, dar e curată pierdere de vreme. Acum are un nou prieten. Cred că a obosit aşteptând ca Riley să se arate. Are un număr la *Paradise Club.*

— Cine-i noul prieten?

— Eddie Schultz.

Fenner se încruntă şi apoi pocni din degete.

— Îl ştiu, e unul din banda Grisson. Înalt, solid, bine ca animal.

— Ăla e. Banda Grisson a preluat *Paradise Club,* o speluncă de mâna a treia condusă de un italian: Toni Rocco. L-au plătit ca să renunţe, au băgat bani în speluncă şi acum e într-adevăr un club.

Fenner se arătă interesat şi întrebă:

— De unde au avut bani? Banda Grisson nu prea avea bani, nu-i aşa?

— Am controlat asta, spuse Brennan, arătând că e informat. Abe Schulberg finanţează clubul. Are o înţelegere cu Ma Grisson. Ea administrează clubul şi-i dă lui cincizeci la sută.

Fenner îşi pierdu interesul. Îşi aprinse o ţigară, lăsându-se în scaun.

— Aşa-i că informaţia nu s-a verificat?

— Aşa e! Al naibii! Timpul şi banii risipiţi pe povestea asta mi-au dat coşmaruri. De când am început treaba, n-am înaintat nici măcar un pas.

Fenner se strâmbă. Perspectiva de a obţine cei 30.000 de dolari era din ce în ce mai îndepărtată. Se ridică. Pe neaşteptate, îi veni o idee:

— Din ce trăia Anna Borg când era cu Riley? întrebă el.

— Avea un număr de dans cu evantaiul la *Cosmos Club,* cu succes mai ales la fraieri, dar Riley o ţinea.

— *Cosmos Club*? Fenner căzu îndată pe gânduri. Se uită la ceas. Bine! Ţi-am răpit din timp, căpitane. Dacă aflu ceva, am să te anunţ!

— N-ai să reuşeşti, spuse rânjind Brennan. Nu vei descoperi nimic.

Fenner, cufundat în gânduri, se întoarse la birou. Deşi era trecut de şase, o găsi pe Paula aşteptându-l.

— Încă mai eşti aici? o întrebă el intrând în birou. N-ai casă?

— Mi-a fost frică să plec, gândindu-mă ca nu cumva în lipsa mea să mai apară vreun milionar, răspunse Paula cu ochii ei mari, albaştri larg deschişi. Oh! Dave! M-am gândit deja cum o să cheltuim banii ăia când o să-i primim.

— În acest vis al tău este şi un cuvânt practic: când.

Fenner intră în birou, urmat de Paula.

— Dacă tot stai la birou, scumpo, fă-te măcar utilă. Cercetează dosarele cu afaceri murdare şi vezi dacă găseşti ceva despre Pete Cosmos.

Cât timp fusese ziarist, Fenner strânsese sistematic orice informaţie în legătură cu activitatea gangsterilor mai mari sau mai mici din oraş. Adunase un mare număr de date, pe care le folosea adesea pentru a-i convinge pe borfaşi să-i dea vreo informaţie.

După cinci minute, Paula se reîntoarse în birou cu o mapă plină cu tăieturi din ziare.

— Dave, nu ştiu ce cauţi, dar aici e tot ce avem despre Cosmos.

— Mulţumesc, iubito. Acum şterge-o acasă! Am de lucru. Îţi surâde ideea să cinezi astă-seară cu mine pentru a sărbători faptul că suntem pe cale să ne îmbogăţim?

Paula fu plăcut surprinsă.

— Sigur! Voi purta rochia cea nouă. Să mergem la *Champagne Room.* N-am fost niciodată acolo. Am auzit că e grozav.

— Cel mai grozav lucru de-acolo e nota de plată. Poate c-o să ne ducem acolo după ce o să punem mâna pe cei 30.000 de dolari, dar nu înainte.

— Atunci ce zici de *Astor*? Se spune că e cel mai convenabil din oraş.

— Nu fi naivă, scumpo. Nu se spune şi cât costă de fapt, nu?

Fenner o luă de mijloc.

— Îţi spun eu unde o să mergem: la *Cosmos Club*. O să combinăm afacerile cu plăcerea.

Paula se strâmbă de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie.

— *Cosmos Club*? Localul ăsta e o speluncă şi pe deasupra mâncarea e otravă curată.

— Scumpo, şterge-o, am de lucru. La 8 şi jumătate vin să te iau de acasă.

Fenner o învârti, îi dădu o palmă peste fund, după care o împinse repede spre uşă.

Se aşeză la birou şi începu să citească tăieturile din ziare aduse de Paula. După vreo jumătate de oră, vorbi la telefon, apoi puse dosarul cu tăieturi în fişet, stinse lumina din birou, încuie uşa şi coborî la maşină.

Se îndreptă spre apartamentul lui de două camere, unde făcu un duş şi îmbrăcă un costum închis. Îşi verifică revolverul de calibru 38 şi-l aşeză în tocul prins de umăr.

O găsi pe Paula aşteptându-l cu nerăbdare. Unul din lucrurile importante pe care Paula le învăţase din proprie experienţă era că nu trebuie să-i faci pe bărbaţi să aştepte. Arăta foarte atrăgătoare în rochia neagră, înveselită de o garoafă roşie. Croiala rochiei îi punea în valoare silueta, care îi atrase privirea lui Fenner.

— Ce mă deranjează pe mine, spuse Paula în timp ce se urca în maşină, arătându-şi picioarele în ciorapi de nailon, este că întotdeauna trebuie să-mi cumpăr singură floarea. În ziua în care ai să mi-o cumperi tu, am să leşin.

— Fetiţo, nu mai visa la chestia asta, zise rânjind Fenner. N-o să m-apuc niciodată să fac chestii din astea, n-avea nici o grijă!

Intrară în trafic.

— Am aflat ceva despre Pete. Sfinte Sisoe! Ce surpriză o să aibă când o să încep să-i vorbesc!

Paula se uită la el:

— Sper că o să şi mâncăm la un moment dat. Vă şi văd pe tine şi pe grăsanul ăla stând faţă-n faţă, uitându-vă cu furie unul la altul şi scrâşnind din dinţi, în timp ce eu voi muri de foame.

— Bine, iubito, o să mâncăm întâi, răspunse Fenner mângâind-o pe genunchi.

Ea îi dădu mâna deoparte cu hotărâre.

— Genunchii ăştia sunt rezervaţi viitorului meu soţ. Poţi să optezi pentru acest statut dacă vrei, dar trebuie s-o faci în scris.

Fenner râse. Îi plăcea să iasă cu Paula. Se simţeau bine împreună.

Când sosiră la *Cosmos Club,* localul era plin, dar *maître d'hôtel,* un italian pricăjit, cu ochi mici, le găsi o masă.

Fenner privi în jur şi ajunse la concluzia că era o speluncă destul de ordinară. Nu mai fusese pe acolo de vreo şase luni şi, între timp, localul se schimbase în rău.

— Încântătoare morgă, spuse Paula, rotindu-şi privirea prin sală. Nu-mi pot imagina pe cineva venind aici decât dacă e prea sărac să se ducă în altă parte.

Fenner se prefăcu că n-aude. Studia meniul. Îi era foame. Un chelner jegos aştepta să ia comanda.

După o lungă discuţie, hotărâră să ia pepene galben la gheaţă şi raţă cu măsline.

— Cel puţin o să putem mânca măslinele, spuse Paula. Nici chiar bucătarul de la *Cosmos Club* nu poate strica măslinele.

Fenner râse:

— Aşteaptă şi-ai să vezi. Pariez că or să fie tot atât de fragede ca mingile de golf.

Dar când fură serviţi, nici unul n-avu motiv să se plângă. Mâncarea nu era formidabilă, dar cel puţin o puteau înghiţi.

Între cele două feluri, au dansat. Paula încercă să fie romantică, dar Fenner, intenţionat, o călcă pe picioare. De aceea, dansul n-a fost prea reuşit.

În timp ce ea alegea desertul, Fenner se ridică şi împinse scaunul.

— Scumpo, a venit rândul afacerilor. Mă duc să discut cu Pete. Mănâncă în continuare! Nu lipsesc mult!

Paula îi zâmbi, dar ochii îi luceau furioşi.

— Dave, vezi-ţi de treabă. Nu-mi duce grija! Am o groază de lucruri de vorbit cu mine însămi. Te aştept, în speranţa că n-o să te mai văd!

— Dacă n-am fi într-un loc public, mârâi înţepat Fenner, te-aş pune în genunchi şi te-aş bate la fund.

— Încântător gând, spuse Paula, împingându-l. Aleargă şi vorbeşte cu tipul ăla. Sper să te scuipe în ochi.

Rânjind, Fenner îşi croi drum spre biroul lui Pete. Nu se obosi să bată. Intră de-a dreptul şi trânti uşa după el. Pete

făcea socoteli într-un registru. Ridică privirea speriat. Când văzu cine e, se încruntă.

— Cine ţi-a dat voie să dai buzna aici? atacă el. Ce doreşti?

— Salut, grasule, zise Fenner, apropiindu-se şi aşezându-se pe colţul biroului. Nu ne-am văzut de mult.

— Ce vrei? întrebă iar Pete, fulgerându-l cu privirea pe Fenner.

— L-ai văzut de curând pe Harry Levane?

Pete încremeni.

— Nu şi nici nu vreau. De ce?

— Tocmai am vorbit cu el. Pete, eşti în mare bucluc.

Fenner dădu din cap cu amărăciune.

— Harry mi-a povestit despre fata pe care ai luat-o cu tine vara trecută la Miami. Era minoră, Pete! Mă uimeşti! Poţi să capeţi doi anişori dacă-mi scapă această mică indiscreţie!

Pete arăta de parcă îi vârâse cineva un ac în fund.

— E o minciună! ţipă el, alb la faţă. Nu ştiu despre ce vorbeşti!

Fenner îi zâmbi cu milă.

— Pete, nu fi prost. Harry te-a văzut cu ea. Nu te iartă că l-ai băgat la închisoare trei ani pentru furtul bijuteriilor Clifford. Arde de dorinţa de a te scoate din circulaţie.

Pe faţa lui Pete apărură broboane de sudoare.

— Secătura, am să-l omor! Nu poate să dovedească nimic!

— Poate. El ştie unde se află fata şi a vorbit cu ea. E gata să facă o plângere.

— Şi unde-i fata? întrebă Pete cu o voce răguşită. O să discut eu cu ea. Aranjez eu. Unde e?

— Eu ştiu unde se află. Ştiu unde se află şi Harry. Te va costa, Pete, dar ce înseamnă banii? Nu-ţi spun decât dacă ajungem la o înţelegere. Vreau o informaţie. Îţi dau ceea ce vrei tu dacă îmi dai în schimb ceea ce vreau eu.

Pete îi aruncă o privire furioasă.

— Ce vrei în schimb?

— Nimic, Pete, doar o mică informaţie. Ţi-o aminteşti pe Anna Borg?

Pete se arătă surprins.

— Da, ce-i cu ea?

— A lucrat aici?

— Da.

— A lăsat să se înţeleagă că ştie unde era ascuns Riley?

— Nu ştia. Pot să jur.

— A pomenit de Riley?

— Am să-ţi spun şi asta! Tot timpul îl înjura şi-l blestema.

— Cum l-a întâlnit pe Schultz?

Pete ezită:

— Îmi spui în schimb cum să iau legătura cu pramatia aia mică şi cu Harry?

— Da, îţi promit.

— La câteva zile după răpire, Schultz a venit aici. Voia să ştie cum poate lua legătura cu Anna. Zicea că Ma Grisson doreşte să vorbească cu fata. Când i-am spus că era urmărită de copoi, m-a obligat s-o sun şi s-o chem aici în birou. N-am fost de faţă când s-au întâlnit, dar după câteva zile, Anna nu mai lucra pentru mine. Mi-a spus că i s-a oferit o slujbă mai bună. Când banda Grisson a cumpărat *Paradise Club,* ea a început să lucreze acolo. Eddie şi ea trăiesc împreună.

— Ce treabă avea Ma Grisson cu fata? întrebă Fenner.

Pete dădu din umeri.

— Habar n-am.

Fenner se ridică. Se aplecă peste birou şi mâzgăli pe un petic de hârtie două adrese.

— Iată adresele. Eu aş lua legătura urgent cu ăştia doi. Harry arde de nerăbdare să te vadă la zdup. O să te coste o groază de parale să-i închizi gura.

Pe când Pete punea mâna pe telefon, Fenner se îndrepta spre restaurant.

O găsi pe Paula discutând aprins cu un gigolo, un bărbat frumos, subţire, care se aplecase spre ea, privindu-i plin de interes decolteul.

Fenner îi dădu un ghiont zdravăn.

— În regulă, amice. Întinde-o!

Bărbatul se uită rapid la umerii masivi ai lui Fenner şi la mutra lui de bătăuş şi se grăbi să bată în retragere.

— Nu-ţi fă probleme cu maimuţa asta, îi zise Paula. Alungă-l! O lovitură bine plasată în maxilar şi l-ai aranjat!

Însă bărbatul era deja pe la jumătatea sălii.

— Iubito, mă uimeşte compania pe care ţi-ai ales-o, îi spuse Fenner, zâmbindu-i.

Paula se lăsă pe spate şi-i zâmbi şi ea.

— Prietenul tău drag te-a scuipat în ochi?

— Nu, dar asta nu înseamnă că n-ar fi vrut. Să mergem, scumpo! Vreau să mă culc.

Ea se interesă:

— Singur?

— Hm! Singur, răspunse Fenner, conducând-o către ieşirea din restaurant. Mâine am nevoie să fiu în cea mai bună formă. Mă duc s-o văd pe Anna Borg şi, după câte am auzit, face cât zece.

Paula se urcă în maşină şi-şi aranjă rochia.

— Nu e dansatoarea aia cu evantaiul?

— Ba da, răspunse Fenner şi rânji. Nu-ţi mai fă atâtea griji. N-am de gând să fiu unul dintre admiratorii ei numai pentru că dansează cu un evantai într-un club!

3

Căpitanul de poliţie Brennan avusese dreptate când îl informase pe Fenner că banda Grisson preluase *Paradise Club,* dar greşise când spusese că banda îi plătise proprietarului, Toni Rocco, ca să se retragă. Rocco fusese înlăturat fără milă.

Ma Grisson, Eddie şi Flynn îi făcuseră o vizită lui Rocco şi-i explicaseră de ce era mai sănătos să le cedeze clubul şi să accepte oferta lor generoasă: unu la sută din profit.

Cândva Rocco fusese un jocheu bun. Era un bărbat foarte mic de statură, pe care îl înfricoşa prezenţa masivă şi

ameninţătoare a lui Ma. Deşi nu scotea mulţi bani cu clubul pe care-l cumpărase din economiile făcute din ceea ce câştiga la cursele de cai, se mândrea cu el. Să renunţe la club însemna să renunţe la ce-i era mai drag pe lume, dar, fiind destul de deştept, îşi dădu seama că, dacă nu renunţa, n-o mai ducea prea mult şi Rocco nu era încă pregătit să moară.

Ma nu înţelegea de ce să cumpere cu bani gheaţă clubul când ştia că poate să-l obţină pe gratis. Deşi acum avea o jumătate de milion de dolari bani de cheltuială, transformările pe care intenţiona să le facă: mobilierul, oglinzile, iluminatul, aranjarea bucătăriei costau o groază de bani. Îi spusese lui Rocco că unu la sută din câştig era onorabil şi cinstit şi nici nu luă în seamă mârâielile lui că ar fi fost ceva mai acceptabil să primească cinci la sută.

— Pune-ţi mintea la contribuţie, prietene, spuse ea, zâmbindu-i cu rânjetul ei de lupoaică. Unu la sută e mai bine decât nimic. Sunt câţiva haidamaci care au pus ochii pe clubul ăsta de mai multă vreme. În curând te vor obliga să le dai bani ca să te „protejeze”. Odată ce ai acceptat să le plăteşti, te vor aduce la sapă de lemn. Dacă nu plăteşti, unul din ei o să pună aici o bombă; însă, dacă preluăm noi clubul, or să dea bir cu fugiţii. Ei ştiu că nu e bine să ne supere.

Rocco înţelese că nu e vorba de nici o bandă, însă era sigur că, dacă nu renunţă la club, unul din membrii bandei i-ar „planta” lui o bombă.

Astfel, cu o umilinţă prefăcută, semnă cedarea drepturilor sale asupra clubului. Contractul de asociere, întocmit de avocatul lui Ma, era un document complicat în care se spuneau multe şi care de fapt nu însemna nimic. Rocco n-avea nici măcar dreptul să controleze registrele. Toate drepturile pe care le mai avea erau socotite drept favoruri care i se făceau. Avu vaga impresie că nici nu merita să vină să-şi încaseze partea lui din profit.

Ma Grisson era foarte mulţumită de tranzacţie, însă n-ar mai fi fost aşa mulţumită dacă ar fi ştiut că Rocco îşi făgăduise că, până la urmă, o să-şi regleze conturile cu

banda Grisson. Mai devreme sau mai târziu, îşi spusese el, trebuia să se ivească o şansă şi, când se va ivi, bătrâna lupoaică o să regrete că s-a purtat aşa cu el.

Din cauza staturii sale mărunte şi blândeţii aparente, nimeni, şi cu atât mai puţin Ma Grisson, nu-şi dădea seama ce duşman periculos putea fi Rocco.

Sub trăsăturile sale ascuţite, sub faţa întunecată de italian se ascundea o mentalitate de om viclean, înrăit, nemilos.

Rocco îşi găsise singur o slujbă, casier al unei firme cam dubioase, care se ocupa cu administrarea unor imobile. Nu-i plăcea treaba asta, dar acum, când pierduse clubul, trebuia să-şi câştige cumva existenţa. Când străbătea străzile şi intra în case mizere, urcând scară după scară până când îl lăsau picioarele, se gândea mereu la banda Grisson. Odată şi odată, îşi tot promitea el, o să-i „aranjeze”, şi, când o să se întâmple asta, „aranjaţi” or să rămână.

Ma Grisson alesese *Paradise Club* nu numai fiindcă putuse să-l obţină pe gratis, dar şi pentru că îi convenea amplasarea lui.

Casa cu două etaje se afla în apropierea unei artere importante, într-o curte mică, fiind aşezată între un depozit şi o fabrică de ceasuri. Ambele clădiri erau goale de la ora 6 seara până la 8 dimineaţa.

Clădirea clubului era situată în aşa fel încât, chiar în eventualitatea unui raid al poliţiei, portarul avea destul timp să dea alarma. Practic, era imposibil să fie înconjurat. Printre primele lucruri comandate de Ma a fost o uşă din oţel, groasă de aproximativ 7 centimetri, cu o ferestruică din geam incasabil. Această uşă fusese instalată la intrare, în locul vechii uşi. Toate ferestrele clădirii fuseseră prevăzute cu obloane de oţel care se închideau la apăsarea unui buton de pe biroul lui Ma.

Într-un interval uimitor de scurt, Ma transformă clubul într-o adevărată fortăreaţă. Construi o scară secretă care ducea de la etajul clubului în subsolul depozitului. Fără ca proprietarii depozitului să ştie, membrii bandei puteau intra şi ieşi în acest fel din club fără să fie văzuţi.

Clubul fusese amenajat în interior de un decorator deştept, care-i costase scump.

Holul fusese decorat în alb şi auriu, cu oglinzi colorate în roz. În dreapta se afla restaurantul şi ringul de dans, concepute ca o imensă peşteră cu stalactite care atârnau din tavan, cu separeuri de jur-împrejur pentru cei mai importanţi clienţi care doreau să vadă ringul fără ca ei să fie zăriţi. Încăperea era luminată cu tuburi de neon verzui care dădeau o lumină fantomatică, creând o atmosferă stranie, ireală.

În partea opusă intrării în restaurant, apărată de o altă uşă de oţel de 7,5 centimetri grosime, se afla sala de joc cu mese pentru ruletă şi bacara. Sala de joc dădea în biroul lui Ma şi într-o cameră pe care o foloseau membrii bandei când îşi primeau prietenii apropiaţi.

Sus erau amenajate camere pentru clienţii cu bani care doreau să se distreze cu fete fără să părăsească clubul. La capătul coridorului era o uşă încuiată care ducea în apartamentul lui Miss Blandish.

Două luni după ce Ma Grisson preluase clubul de la Rocco, îl redeschise şi acesta deveni imediat un local la modă.

Restaurantul-peşteră era cel mai fierbinte subiect despre care se discuta în oraş. Era de bonton să devii membru al clubului şi aici Ma îşi dovedi calităţile de lider. Anunţă în presă că numărul membrilor se limitează strict la 300. Înscrierea costa trei sute de dolari. Fu o adevărată avalanşă de cereri. La o săptămână după deschidere, dacă ar fi vrut, clubul ar fi putut avea peste 5.000 de membri. Rezistând tentaţiei şi presiunii din partea celorlalţi membri ai bandei, care susţineau că trebuie să-i stoarcă de bani pe fraieri, Ma selectă doar 300 dintre toate cererile primite, atentă să aleagă numai cele mai influente şi bogate persoane din înalta societate a Kansas-ului.

— În felul ăsta, comunică ea bandei, o să avem clasă. Ştiu eu ce fac. Nu vreau aici o gloată de scandalagii care să-mi dea bătaie de cap. Aşteptaţi şi veţi vedea că localul o să ajungă cel mai bun din oraş.

Flynn şi Woppy se simţeau intimidaţi de grandoarea clubului. Woppy se temea să intre în bucătăria unde tronau trei bucătari-şefi, furaţi de la cele mai bune hoteluri din oraş. Visul lui de a deveni bucătar-şef se spulberă văzându-i pe aceşti trei experţi cu bonetele şi reţetele lor infailibile.

Doc Williams era încântat de club. Putea să se îmbrace în smoching, să stea la bar şi să se poarte cu clienţii ca o gazdă binevoitoare, bând de fericire noapte de noapte.

Şi Eddie era mulţumit de club. El supraveghea sala de joc, în timp ce Flynn stătea cu ochii pe restaurant. Ma îşi făcea rareori apariţia. Rămânea în biroul ei, ocupându-se de aprovizionare, registre şi bani.

Singurul dintre membrii bandei care era mai mult absent era Slim. Continua să se târască pe acolo arătând jegos, dezordonat. Tot mai purta costumul negru, soios, pe care-l avea de câţiva ani. Se ţinea departe de activitatea clubului şi-şi petrecea cea mai mare parte din timp cu Miss Blandish. Insistase ca Miss Blandish să aibă nu numai un dormitor, ci şi un salon. Ma îi făcuse pe voie.

Prezenţa fetei o neliniştea. Era perfect conştientă de riscul care-i păştea pe toţi dacă ţineau fata acolo. Miss Blandish era singura dovadă că banda Grisson o răpise. Dacă poliţia o găsea acolo, se risipeau toate speranţele lui Ma, toate planurile ei de viitor. Spera ca în scurtă vreme Slim să se plictisească de fată. Când se va întâmpla asta, Ma avea să se descotorosească de ea.

În timp ce Fenner şi Paula se îndreptau spre casă, *Paradise Club* de-abia se trezea la viaţă.

Maisey, garderobiera, primea pălării, etole şi haine de la clienţii care soseau în valuri. Maisey, angajată de Ma pentru silueta ei, era o fetişcană blondă, de o frumuseţe lipsită de personalitate, mereu cu ochii după bani, care se arăta foarte docilă cu bărbaţii care o pipăiau.

Uniforma ei era formată dintr-o jachetă stacojie, foarte cambrată pe talie, un pantalon scurt din satin alb, iar în picioarele-i lungi şi apetisante avea ciorapi negri de plasă. Pe cap bereta albă era trasă ştrengăreşte pe-o parte.

Maisey avea două misiuni: trebuia să aibă grijă de garderobă şi să fie atentă ca nici o persoană străină să nu urce la etaj.

Avu mult de lucru preţ de câteva minute, apoi, pentru că nu mai sosea nici un client, urmă un moment de răgaz şi loja rămase o clipă goală.

Îl văzu pe Slim intrând cu un pachet învelit în hârtie cafenie. Slim îi dădea lui Maisey fiori. Se grăbi să-i întoarcă spatele, prefăcându-se că aranjează paltoanele şi blănurile, evitând astfel să-l privească.

Slim urcă scările şi traversă coridorul, îndreptându-se către apartamentul lui Miss Blandish. Se opri în faţa uşii privind în urmă, apoi scoase o cheie, descuie uşa şi intră într-un salon mare, aerisit.

De fiecare dată când intra în cameră, îi plăcea şi mai mult. Niciodată nu văzuse o cameră atât de frumoasă. Decorată în nuanţe de gri şi bleu, fusese mobilată cu fotolii din piele gri, cu un covor bleu şi cu un televizor mare. Pentru el era cea mai plăcută cameră din lume. Un singur lucru îi lipsea - ferestrele; însă până şi Slim îşi dădea seama că ar fi periculos să ţină fata într-o încăpere cu ferestre.

Se îndreptă spre dormitor şi se opri în prag. Dormitorul, decorat în alb şi roz, îi plăcea la fel de mult ca salonul. Un pat mare, dublu, cu tăblia capitonată, domina încăperea. La capătul patului se afla un alt televizor. Pe Slim îl pasiona privitul la televizor. Nu obosea niciodată să se uite la filmele de pe micul ecran. Miss Blandish stătea în faţa măsuţei de toaletă. Purta un capot roz care era deschis în partea de jos şi-i arăta picioarele lungi, frumoase. În picioarele goale avea papuci tot roz. Îşi făcea plictisită unghiile şi, deşi îl auzise pe Slim intrând, nu-şi ridică ochii.

— Bună, o salută Slim. Ţi-am adus un cadou.

Se apropie de ea.

— Eşti norocoasă. Mie nu-mi face nimeni cadouri.

Miss Blandish puse pila jos şi-şi lăsă mâinile să-i cadă în poală. Arăta ca şi când ar fi fost hipnotizată, ceea ce îl enerva în permanenţă pe Slim.

— Costă o groază de bani, spuse Slim, observând-o de aproape ca să vadă dacă-l ascultă. Dar acum banii nu înseamnă nimic pentru mine. Pot să-ţi cumpăr orice îmi trăsneşte prin cap. Am toţi banii din lume. Ascultă, ce crezi că e?

Aşeză pachetul în faţa ei, dar Miss Blandish nici nu se uită la el. Bombănind, Slim o ciupi de braţ cu mâna lui rece şi umedă. Ea nu se mişcă. Se strâmbă doar şi închise ochii.

— Trezeşte-te! ţipă furios Slim. Ce-i cu tine? Hai, desfă pachetul!

Fata, care era drogată, făcu o încercare timidă să dezlege sfoara, dar Slim, văzându-i neîndemânarea, îi smulse pachetul.

— Lasă-mă pe mine! Îmi place să desfac pachete, începu să dezlege sfoara. Ai văzut-o astăzi pe Ma?

— Nu. Miss Blandish vorbea şovăitor. N-am văzut-o.

— Nu te place. Vrea să scape de tine. Dacă nu eram eu, acum zăceai pe fundul vreunui râu. Nici nu ştii ce bine o duci. Când eram copil, am văzut cum au scos din râu cadavrul unei femei. Era toată umflată. Unul din copoi a vomitat. Eu nu. Voiam s-o văd, dar ei m-au dat la o parte. Avea părul tău.

Îşi pierdu brusc răbdarea şi, scoţând cuţitul, tăie sfoara, rupând hârtia.

— E un tablou. E frumos. Când l-am văzut, m-am gândit la tine.

Slim examină zâmbind mica pictură în ulei. Tabloul era abstract, în culori tari, violente.

— Îţi place?

Aruncă tabloul spre Miss Blandish, care se uită la el fără să-l vadă, iar apoi îşi întoarse privirea în altă parte.

Se aşternu o tăcere lungă, timp în care Slim o privea fix pe fată. Se gândea câteodată că ar fi dorit ca această fată să nu fie numai o marionetă. Acum, după trei luni, timp în care-i făcuse tot ce-i trecea prin mintea lui perversă, lipsa ei de rezistenţă, datorată drogurilor, începuse să-l plictisească. I-ar fi plăcut să i se împotrivească. Ar fi vrut ca ea să lupte

împotriva lui, pentru ca el să-şi poată scoate astfel la iveală cruzimea.

— Nu-ţi place? întrebă el, fulgerând-o cu privirea. A costat o groază de parale. Spune odată ceva, ce dracu'?! Nu sta şi te holba aşa ca un manechin. Zi ceva!

Miss Blandish se înfioră. Se ridică şi se apropie de pat. Se trânti pe el, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Slim se uită la pictură. Brusc nu-i mai plăcu.

— A costat o sută de dolari, vorbi el cu un aer vicios. Crezi că-mi pasă? Dacă nu-ţi place, spune aşa! Pot să-ţi cumpăr altceva.

Sfâşie brusc pânza cu cuţitul, ciopârţind-o şi despicându-i rama, în timp ce dădea drumul unui val de înjurături murdare.

— Acum n-o mai ai! urlă el, azvârlind bucăţile de tablou prin cameră. Sunt prea bun pentru tine. Trebuie să suferi! Oamenii care n-au suferit niciodată nu ştiu să preţuiască nimic.

Se ridică şi se apropie de ea.

— Trebuie să suferi!

Miss Blandish zăcea liniştită cu ochii închişi. Arăta ca şi când ar fi fost moartă.

Slim se aplecă spre ea. O înţepă cu vârful cuţitului în gât.

— Te-aş putea omorî, mârâi el. Auzi? Te-aş putea omorî!

Ea deschise ochii şi-l privi. Când o înţepase cu cuţitul, pe gâtul ei alb apăruse o pată de sânge. Pupilele ei mărite, uimite, îi făcură silă. Se retrase. Se amăgea singur, ea nu-i aparţinea, se gândea el. Ea nu mai era nimic. Doar un cadavru. Se gândi la Ma şi Doc. Ei erau de vină. Pipăi cuţitul. I-au stricat plăcerea. Au transformat visul lui desprins parcă dintr-o minunată carte cu poze într-un coşmar, într-un cadavru fără viaţă.

Vorbind singur, se îndreptă spre salon. Deschise televizorul. După câteva clipe, privea concentrat o scenă în care un bărbat şi o femeie se îmbrăţişau cu pasiune.

Printre clienţii care năvăliseră în valuri în holul clubului se afla şi un bărbat scund, îndesat, purtând un smoching care nu-i venea prea bine.

Eddie, postat la garderobă, îl privi suspicios. Se gândea că arată ca un copoi şi, îndată ce individul intră în restaurant, Eddie coborî până la portar, un vlăjgan a cărui sarcină era să-i dea afară pe oaspeţii nepoftiţi.

— Cine era individul ăla? întrebă Eddie. Arată ca un copoi.

— A mai fost pe aici, răspunse portarul. Mr. Williams l-a adus. Mr. Williams a spus că, dacă tipul vine singur, putem să-i dăm drumul înăuntru.

Harry Williams era unul dintre clienţii care cheltuiau cel mai mult atunci când veneau la club. Totuşi, Eddie hotărî că ar fi mai bine să-i spună şi lui Ma despre asta.

O găsi în biroul ei, ocupată ca de obicei cu o groază de hârtii.

— Ce este? întrebă ea. Am treabă.

— Tocmai a intrat un individ care pare a fi copoi, zise Eddie. A semnat Jay Doyle. Portarul spune că a mai fost aici ca invitat al lui Harry Williams.

— Nu-mi spune mie, spune-le băieţilor, zise ea furioasă. Nu mai fi aşa de neajutorat! Ştii ce ai de făcut. Asigură-te că nu intră în sala de joc sau sus.

Eddie coborî în grabă spre restaurant. Intră în sală tocmai când şeful orchestrei prezenta primul număr de cabaret.

Îl văzu pe Doyle stând singur într-un colţ întunecos. Nu-l găsi pe Flynn, aşa că se hotărî să-l supravegheze chiar el pe Doyle.

— Ei bine, domnilor, zise şeful orchestrei, acesta e momentul pe care-l aşteptaţi cu toţii. Încă o dată domnişoara Anna Borg vă va prezenta unul din celebrele ei numere, aş putea spune mai curând unul din „pasionantele” ei numere. Vă rog, aplauze pentru domnişoara Borg!

În timp ce publicul începu să aplaude, bateristul bătu puternic în tobe şi luminile se stinseră. O pată albă de lumină fu proiectată în mijlocul ringului de dans. Din întuneric apăru Anna.

Eddie rânji. Desigur, fusese şmecher când o agăţase pe Anna. Avusese multă bătaie de cap cu ea dădăcind-o, până când o învăţase să-şi facă numărul, dar acum era răsplătit. Până şi Ma recunoştea că Anna era marea atracţie a clubului.

Anna se îndreptă spre lumina orbitoare. Purta o rochie de lamé auriu, cu un fermoar lung în faţă. Orchestra începuse melodia veche *Nu pot să nu-l iubesc pe acest bărbat.* Vocea Annei era aspră şi puternică. În timp ce cânta, ea trăgea încet în jos fermoarul, apoi, brusc, se dezbrăcă de rochie, aruncând-o şi făcându-i cu ochiul unui băiat de serviciu care se holba la ea. Continua să cânte, purtând acum doar un sutien alb şi un slip. Clienţilor nu le păsa de cântecul ei. Îi priveau cu lăcomie unduirile trupului. La sfârşitul primei strofe, îşi scoase sutienul. La sfârşitul celei de a doua - slipul. Purtând numai un cordon, începu să se plimbe în jurul meselor, în timp ce reflectorul o urmărea.

„E formidabilă”, se gândea Eddie, uitându-se cum saluta publicul şi făcea bezele la sfârşitul cântecului. Avea mare succes la public. Îşi puse rochia şi luminile se aprinseră.

Eddie se uită spre locul unde stătuse Doyle. Încremeni. Profitând de întuneric, acesta dispăruse.

4

Când auzi soneria de la uşă, Fenner tocmai îşi bea cafeaua de dimineaţă. Întrebându-se cine putea să fie la ora aceea, se îndreptă spre uşă.

Un bărbat scund, bine legat, îi zâmbea vesel.

— Sunt Jay Doyle, se recomandă el. De la Poliţia oraşului. E cumva prea devreme?

— Intră. Tocmai îmi beam cafeaua, răspunse Fenner.

— Căpitanul mi-a zis să-ţi fac o vizită, vorbi Doyle, aruncându-şi pălăria pe un scaun şi aşezându-se. M-a informat că lucrezi acum pentru Blandish.

Fenner îi turnă şi lui o cafea.

— Într-adevăr. Zahăr?

— Nu, mulţumesc.

Doyle îşi aprinse o ţigară:

— De vreo două luni o urmăresc pe madam Borg. Nu e imposibil ca Riley să ia până la urmă legătura cu ea, însă căpitanul socoteşte că mi-am pierdut vremea. Astfel că de azi eu am terminat. Ţi-am adus copii ale rapoartelor mele zilnice. Nu cred că o să găseşti ceva care să te intereseze, dar nu se ştie niciodată.

Scoase din buzunar un plic gros şi i-l dădu lui Fenner.

— Am de gând să mă duc s-o văd în dimineaţa asta, spuse Fenner. E singura mea legătură cu Riley. Nu pot să cred că a abandonat-o. Bănuiesc că trebuie să-i fi spus ceva înainte de a se da la fund.

— Îţi pierzi vremea degeaba, zise Doyle. Am reţinut-o şi am interogat-o ore în şir. Riley într-adevăr a părăsit-o. O dovedeşte faptul că e cu Eddie Schultz. Nu s-ar fi uitat la Schultz dacă ar fi crezut că mai sunt şanse să-l ajute pe Riley să toace banii plătiţi de Blandish drept răscumpărare.

— Bine, mă duc să discut cu ea. Pot să fac măcar atât.

— Ai grijă! Asigură-te că Schultz nu e acolo când te duci în vizită la ea. Individul e periculos.

— O să fiu cu ochii-n patru.

— Noaptea trecută am fost la *Paradise Club,* continuă Doyle. M-am gândit că, înainte să renunţ s-o urmăresc pe tipă, ar trebui să văd cum dansează. E ceva! Bănuiesc că n-o să stea prea mult cu Schultz. Are destul talent ca să apară pe Broadway.

— Mă uimeşte faptul că o bandă amărâtă ca aceea a lui Ma Grisson a putut deschide un club. Schulberg trebuie să fi găsit dintr-o dată o groază de bani.

— Da. Ştiam clubul de pe timpul când proprietarul era Rocco. Să-l vezi acum şi să-i vezi şi pe bandiţii ăştia: toţi poartă smoching, cu excepţia lui Slim, care e la fel ca-ntotdeauna.

Fenner se strâmbă:

— Dacă cineva e oribil, în mod sigur el e acela.

— Hm! Doyle zâmbi trist. Azi-noapte m-a speriat aşa de tare, că era să-mi dau duhul. În timp ce Borg îşi făcea numărul, m-am gândit că n-ar fi rău să arunc o privire mai amănunţită prin club. Momentul potrivit s-a ivit când s-au stins luminile. Voiam să cercetez etajul. Jos, în hol, se afla fata de la garderobă, care are grijă să nu intre persoane străine, dar am avut puţin noroc. Tocmai veniseră doi tipi şi-i dădeau pălăriile. Unul dintre ei a răsturnat cutia în care fata îşi ţine banii. Monedele s-au rostogolit în spatele tejghelei. Aşa că, în timp ce ea şi cu cei doi bărbaţi căutau banii, eu m-am strecurat pe scări. Sunt şapte camere sus, dintre care şase dormitoare. Uşa de la capătul coridorului este prevăzută cu o încuietoare şi cu un zăvor, ceea ce mi s-a părut ciudat. De ce e nevoie de un zăvor pe dinafară? Din cameră se auzea un televizor. Uşa era încuiată pe dinăuntru. N-am avut vreme să mă uit mai bine în jur, pentru că numărul domnişoarei Borg se terminase. Abia ajunsesem în capătul scărilor, când am auzit în spatele meu un zgomot. M-am întors şi am privit. Uşa încuiată era acum deschisă. În pragul ei stătea Slim Grisson. Avea în mână un cuţit. Când l-am văzut, mi-a crescut tensiunea. N-am mai stat acolo. Am coborât câte trei trepte odată. Fata de la garderobă s-a holbat la mine de parcă ar fi văzut o fantomă. Nu m-am oprit. Când să ajung la ieşire, am auzit un strigăt. Schultz alerga după mine. Vlăjganul de la uşa de la intrare a încercat să mă prindă, dar i-am tras una, am deschis uşa şi am fugit ca să scap cu viaţă. Schultz m-a urmărit până la strada principală. Apoi s-a întors.

— Mi-ar fi plăcut că te văd cum fugeai, zise Fenner cu un zâmbet. Se pare că Ma Grisson ar avea acolo sus un bordel. I-ai spus lui Brennan?

— Sigur, însă nu putem face nimic, fiindcă aproape toţi membrii clubului sunt granguri mari, cu influenţă. Niciodată n-o să primim mandat să intrăm acolo. Pe lângă asta, localul e ca o fortăreaţă. Uşa de la intrare e din oţel, iar ferestrele sunt acoperite cu obloane tot de oţel.

— Ai vreo idee ce se întâmplă în camera încuiată?

— Nu. Pot să fac presupuneri, la fel ca tine.

— Unde o pot găsi pe Borg?

— Ea şi cu Schultz stau într-un apartament aflat la ultimul etaj de la *Malvern Court.* Dar ai grijă. Nu te duce când Schultz e pe aproape.

După ce Doyle plecă, Fenner petrecu vreo oră citind rapoartele pe care i le adusese. Nu află prea multe, în afară de faptul că Schultz părăsea întotdeauna apartamentul pe la ora unsprezece ca să se ducă la club. Anna pleca şi ea pe la ora unu ca să ia masa tot acolo.

Fenner o sună pe Paula la birou:

— Am să vin la birou după amiază. Mă duc să discut cu Borg. Ceva mesaje?

— Te-a căutat domnul Blandish. Voia noutăţi.

— O să-i telefonez de aici. Altceva?

— O doamnă bătrână, grasă, voia să-i găseşti câinele, răspunse chicotind Paula. I-am spus că ai alergie la câini. E adevărat, nu?

— Posibil. Avea ceva bani?

— Bineînţeles că nu.

Urmă o pauză, apoi Paula continuă:

— Aş dori să ai alergie şi la dansatoarele nostime.

— După ce vorbesc cu asta, s-ar putea să am, răspunse Fenner şi închise.

Îl sună pe Blandish.

— Încă mai cred că am putea afla ceva de la Anna Borg, îi zise el lui Blandish, când acesta veni la telefon. Totul depinde de cum o abordez. Poliţia a stors-o destul şi n-a scos nimic de la ea. Mă duc să văd dacă obţin informaţii dându-i bani. Mi-aţi spus că banii nu contează. E încă valabil?

— Sigur, răspunse Blandish. Cum ai de gând să procedezi?

— Mă gândeam să-i spun că aţi putea s-o ajutaţi să ajungă pe Broadway dacă ne furnizează vreo informaţie care să ne conducă la Riley. Asta s-ar putea s-o intereseze.

— Încearcă, spuse Blandish.

— Am să vă sun când mă întorc, şi Fenner închise telefonul.

5

Eddie Schultz se trezi tresărind dintr-un somn greu. Soarele pătrundea printre jaluzele şi el clipi, înjură, apoi se uită la ceas. Era zece dimineaţa.

Anna dormea lângă el. Sforăia uşor şi Eddie o privi încruntat.

Se ridică din pat şi-şi căută ţigările. Îl durea capul şi se simţea îngrozitor. Aprinse o ţigară, apoi se duse în salon. Îşi pregăti un whisky mare şi-l dădu peste cap.

Alcoolul parcă-i explodă în stomac. Gemu şi, când băutura îşi făcu efectul asupra întregului său sistem nervos obosit, se simţi mai bine. Mintea lui adormită, abrutizată de băutură, începu să lucreze.

Îşi aminti de copoiul din noaptea trecută. Ma aproape că a explodat când Slim a coborât şi i-a spus că tipul fusese sus. Eddie se strâmbă. Ma, desigur, avusese dreptate. El fusese neatent, dar, din fericire, copoiul nu a descoperit nimic.

Slim era cel care a făcut gălăgie. Trăise un moment de groază, pentru că era aproape sigur că Slim fusese gata să-l omoare. Dacă n-ar fi fost Ma acolo, cu siguranţă că Slim l-ar fi înjunghiat cu blestematul ăla de cuţit. Amintindu-şi scena, Eddie simţi o sudoare rece.

În orice caz, greşeala fusese a lui Ma. Dacă e atât de tembelă şi-l lasă pe nebunul de fi-su s-o ţină acolo pe fata lui Blandish, tot ea trebuie să-şi asume şi răspunderea dacă lucrurile merg prost!

Se întoarse în dormitor.

Anna se trezise. Aruncase cearşaful de pe ea. Zăcea pe spate, uitându-se în tavan. Avea pe ea o cămaşă de noapte străvezie, din nylon.

— Acum nu eşti pe scenă, mârâi Eddie, în drum spre baie. Acoperă-te! Eşti indecentă.

Zece minute mai târziu, spălat şi ras, ieşi din baie. Anna încă lenevea în pat, uitându-se tot în tavan.

— N-ai putea să-mi faci o cafea în loc să joci rolul femeii care parcă tocmai a scăpat dintr-o cârciumă şi care e hipnotizată? mormăi Eddie.

— Fă-ţi şi singur! Ce, eşti chiar aşa de neajutorat?

Anna se ridică brusc:

— Eddie, sunt sătulă de viaţa asta. Am suportat destul.

— Acum începem iar. Cu două luni în urmă îţi ascundeai talentul în dosul unor pene mâncate de molii şi câştigai câţiva dolari. Am aranjat să lucrezi în cel mai bun club din oraş. Câştigi o sută cincizeci de dolari pe săptămână şi tot nu eşti mulţumită. Ce vrei? Mai mulţi bani?

— Vreau să ajung cineva.

Coborî din pat şi intră în baie.

Eddie ridică din umeri, se duse în bucătărie şi făcu cafeaua. Aduse cafeaua în salon. Veni şi Anna. Se îmbrăcase cu un halat şi-şi aranjase părul. Văzu sticla de whisky pe care Eddie uitase s-o pună înapoi în bar.

— Nu poţi rezista nici zece minute fără să tragi la măsea? se răţoi ea. Ce, vrei să ajungi un alcoolic?

— Gura! mârâi Eddie.

Îşi băură cafeaua într-o tăcere morocănoasă.

— Dacă aş putea găsi pe cineva să mă finanţeze, aş pleca din spelunca aia, spuse brusc Anna.

— Dacă aş putea găsi pe cineva să mă finanţeze, aş face acelaşi lucru, răspunse sarcastic Eddie. Nu-mi tot bate toba cu blestematul tău de talent. De ce nu vrei să te trezeşti? Eşti doar o dansatoare de duzină. Vezi că începi să nu mai încapi în chiloţi!

Anna împinse ceaşca de cafea:

— Voi, bărbaţii, sunteţi toţi la fel, vorbi ea amar. Frankie era tot aşa. Pe toţi vă interesează numai corpul meu şi cum arăt. Nu vă interesează ceea ce sunt eu de fapt.

Eddie scrâşni:

— Dacă prăjitura este bună, de ce ne-am întreba din ce e făcută?

— Eddie, presupune însă că aş fi fost urâtă. Te-ai fi uitat la mine? Cu siguranţă că nu, deşi aş fi fost tot eu.

— Of! Pentru numele lui Dumnezeu! Nu încetezi? Mă doare capul al dracului de tare. Nu eşti urâtă, aşa că ce mai vrei?

— Mă înspăimântă faptul că încep să îmbătrânesc. Aş vrea să ajung cineva, înainte să se întâmple asta. Vreau să fiu cineva. Vreau să fiu o stea şi nu o fată de duzină care face striptease într-un club de mâna a doua.

— Vrei să termini cu prostiile astea? o imploră Eddie. Mă deprimă. Ai ajuns foarte bine. Nu te poţi mulţumi cu atât?

— Ce se întâmplă la etajul clubului? întrebă brusc Anna.

Eddie înlemni, uitându-se tăios la ea.

— Nimic. Ce vrei să zici?

— Oh, cu siguranţă că e ceva putred acolo. Doar nu sunt chioară. Am impresia că Slim are acolo sus o fată. Eddie, cine e?

— Eşti ţicnită! ţipă Eddie furios. Pe Slim nu-l interesează fetele.

— I-am văzut şi pe Doc şi pe Ma urcând în camera aceea. Ce se întâmplă acolo?

— Nimic! Gura! o repezi Eddie.

— Se vede că mi-a lipsit o doagă din moment ce am ales să trăiesc cu tine, spuse supărată Anna. Aud de la tine doar: „Gura!”

— Vorbeşti prostii şi asta ar trebui să te aştepţi să auzi.

Intră în dormitor. Era timpul să se ducă la club. Se îmbrăcă.

Anna veni după el.

— Câtă vreme ai să mai fii înhăitat cu banda Grisson? îl atacă ea. Cât timp ai să mai fii sclavul căţelei ăleia bătrâne?

— Nu începe cu chestia asta, urlă Eddie, chinuindu-se să-şi pună haina. Acum plec. Îmi ajunge ce am înghiţit de la tine pe ziua de azi.

Anna zâmbi dispreţuitor:

— Secătură! Ce-oi fi văzut eu la tine?! Aleargă, gigolo. Du-te, să-i lingi pantofii!

— Să nu zici că n-ai nici o vină, ţipă Eddie. Ţi-am ascultat destul prostiile. O să vezi tu cine e stăpân aici.

Se repezi la ea. O înşfăcă, o izbi peste faţă, trântind-o pe pat. Imobilizând-o, îi smulse halatul şi începu s-o lovească cu putere.

Împingându-l, dând din picioare, Anna urla din toate puterile. Eddie continuă să o lovească până când începu să-l doară palmele şi vecinii de apartament începură să bată în pereţi.

Eddie părăsi apartamentul trântind uşa şi lăsând-o pe Anna zvârcolindu-se în pat şi urlând.

Aflându-se în maşină vizavi de clădire, Fenner îl văzu pe Eddie ieşind cu faţa întunecată de furie. Îl urmări cu privirea cum se urcă în Buick şi pleacă.

Fenner ieşi din maşină, intră în clădire şi luă liftul până la ultimul etaj.

Înainte de a suna, îşi verifică revolverul ca să fie sigur că era pregătit în cazul în care ar fi avut nevoie de el, apoi apăsă pe sonerie.

După câteva minute de aşteptare, apăsă iar. Nici un răspuns. Fenner se încruntă. Era sigur că fata se afla înăuntru. De ce nu răspundea? Apăsă din nou, mai mult. După vreo câteva minute, uşa se deschise larg.

Anna, cu o faţă schimonosită de durere şi furie, cu părul în dezordine, îl fulgeră cu privirea.

— Ce crezi că e aici - brigada de pompieri? ţipă ea. Du-te dracului de aici!

Încercă stă trântească uşa, dar Fenner o ţinea întredeschisă cu piciorul.

— Domnişoara Borg?

— Nu vreau să văd pe nimeni! Şterge-o!

— Sunt de la Agenţia Spewack, Anderson şi Hart, minţi Fenner. Sigur nu doriţi să mă vedeţi?

Renumele impresarilor de pe Broadway o făcu pe Anna să stea pe loc. Îl privi fix.

— Glumeşti? întrebă ea neîncrezătoare.

— De ce aş face glume cu dumneavoastră? întrebă amabil Fenner. Spewack v-a văzut aseară numărul. I-a spus lui Anderson şi, dacă Hart e în termeni buni cu Anderson, poţi paria oricât că Anderson i-a şi vorbit lui Hart despre asta. Domnişoară Borg, am o propunere pentru dumneavoastră.

— Dacă e o glumă..., începu Anna, apoi se opri. „Dacă ar fi adevărat! Spewack, Anderson şi Hart să se intereseze de mine!”, se gândea Anna.

— Dacă nu vrei să discuţi, nu face nimic, spuse Fenner retrăgându-se. Dar dă-mi voie să-ţi spun, fetiţo, că cele 800 de pipiţe care fac striptease în oraşul ăsta ar da orice să li se facă o astfel de propunere.

Anna nu mai ezită. Deschise uşa.

— Bine, intră.

Îl conduse în salon.

„Aş putea să-l omor pe Eddie!”, reflectă Anna. Deja se gândea la pagubele pe care acesta i le pricinuise: „Dacă Spewack, Anderson şi Hart ar fi vrut s-o vadă? Dacă tipul ăsta voia s-o suie într-un taxi şi să meargă în oraş să-i vadă numărul? Cum ar fi arătat cu vânătăile pe care le avea?”

— Domnişoară Borg, te-ar interesa să lucrezi la New York? o întrebă Fenner, alegând cel mai confortabil fotoliu şi aşezându-se. Sau trebuie să rămâi aici?

Ochii Annei se deschiseră largi.

— New York? Oh! Aş fi fericită. Nu, nimic nu mă ţine aici.

— Nu ai contract cu *Paradise Club*?

— E numai un aranjament încheiat cu ei, care se prelungeşte de la o săptămână la alta.

— Asta-i bine. Stai jos, domnişoară Borg, calmează-te. Am să-ţi povestesc un basm modern.

Distrată, Anna se aşeză, dar se ridică imediat cu o grimasă de durere.

— Te-ai aşezat pe o pioneză sau ce? întrebă Fenner cu interes.

— Îmi face bine la siluetă să stau în picioare, răspunse Anna, zâmbind forţat. În meseria mea trebuie să arăt bine.

— Relaxează-te, fetiţo, o să am eu grijă de silueta ta. O să fie o plăcere.

— Acum ascultă, stimabile, dacă e o glumă…, zise Anna.

— Nu e o glumă, domnişoară Borg, o întrerupse Fenner amabil. Avem un client care are mai mulţi bani decât minte. Vrea să finanţeze un spectacol pe Broadway. Asta îţi arată cât e de nebun, dar de ce să-l descurajăm? Are libretul, muzica şi acum vrea o stea. Insistă să folosim talente locale. A făcut avere în Kansas City şi este un sentimental. Vrea ca o fată de aici să aibă şansa să devină o stea. N-am găsit încă pe nimeni mai potrivit ca dumneata. Accepţi şansa asta?

Anna făcu ochii mari de uimire:

— Dacă vreau? Crezi într-adevăr că voi ajunge o stea pe Broadway?

— Depinde numai de dumneata. Tot ce are de făcut Spewack e să-l cheme pe clientul nostru, să-i spună de dumneata şi totul va fi în regulă.

— Oh! E prea frumos ca să fie adevărat!

— Nu ţi-am spus că e un basm modern? întrebă Fenner încetişor. Un an pe Broadway, apoi la Hollywood. Te aşteaptă o carieră fulminantă.

— Când o să semnez contractul? întrebă Arma, gândindu-se că şi-ar putea împacheta îndată lucrurile şi că l-ar părăsi pe Eddie. Când îl voi întâlni pe domnul Spewack sau cine-o fi?

— Contractul va fi gata de semnat la prânz. Mâine pe vremea asta o să cinezi cu domnul Spewack la New York.

— Eşti sigur că, într-adevăr, clientul vostru mă vrea pe mine? întrebă Anna, dintr-odată nervoasă. N-ai spus că domnul Spewack trebuie să dea mai întâi un telefon?

— Sunt bucuros că ai adus în discuţie acest subiect, zise Fenner, aprinzându-şi o ţigară. Asta-i problema. Înainte de a vorbi cu clientul nostru, există o mică chestiune pe care trebuie s-o clarificăm. Domnişoară Borg, dumneata eşti pe placul nostru, însă, sincer vorbind, nu ne prea plac prietenii dumitale.

Anna încremeni.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ei bine, tipii cu care ai de-a face nu sunt tocmai crema societăţii, nu? Ia-l ca exemplu pe Eddie Schultz. Domnişoară Borg, toţi ochii o să fie pe dumneata îndată ce se va afla că vei fi vedeta acestui spectacol. Trebuie să ne asigurăm că vei avea parte de publicitate favorabilă.

Anna începu să se îngrijoreze.

— Nu am legături aşa strânse cu prietenii mei. Odată ce ajung pe Broadway, nici prin gând nu mi-ar trece să păstrez legătura cu ei.

— Bine, e drăguţ să ştim asta, dar cu puţin în urmă erai încurcată cu faimosul Riley şi dispariţia lui e acum la ordinea zilei. Presa va face legătura, fără doar şi poate, între dumneata şi el. Întregul spectacol ar putea fi ratat dacă această ştire ar apărea pe prima pagină a ziarelor.

Brusc, Annei îi veni rău de supărare.

— Îl cunosc foarte puţin pe Riley. L-am întâlnit din întâmplare. Aşa e viaţa: pur şi simplu, se întâmplă să întâlneşti diverse persoane.

— Ascultă, domnişoară Borg, fii sinceră cu mine. Nu „întâlneşti” numai din întâmplare oameni aşa cum l-ai „întâlnit” dumneata pe Riley. A trebuit să mă interesez în legătură cu dumneata. Să nu-ţi închipui că-mi place să-mi bag nasul în treburile altora, dar dacă vrem să te transformăm într-o vedetă, nu ne putem permite ca lumea să bârfească pe seama dumitale. Ştiu că îl cunoşteai pe Riley îndeaproape.

Anna făcu un gest de disperare.

— Atunci de ce ai mai venit aici, ca să-mi faci iluzii? Am ştiut că e o glumă! Am ştiut că e prea frumos ca să fie adevărat!

— Ei! făcu Fenner. Nu te necăji. Totdeauna există o rezolvare pentru orice problemă, dacă se fac eforturi pentru a se găsi o soluţie. Acum, domnişoară Borg, ascultă. Nu putem ascunde faptul că ai avut legături cu borfaşii. E imposibil. Aşadar, ce vom face? Trebuie să folosim faptele în avantajul şi nu în dezavantajul dumitale. Se spune că toată

lumea apreciază un om care iubeşte. Şi am să-ţi spun pe cine mai preferă publicul, mai mult chiar decât pe îndrăgostiţi: oamenii îi simpatizează pe cei care se pocăiesc. Aşa vei fi dumneata. O să servim presei o poveste lacrimogenă. O să spunem că ai pornit de la nimic, că te-ai îndrăgostit de Riley fără să ştii că e un bandit, că, disperată, când ai descoperit cine era el de fapt, ai încercat să-l faci să meargă pe drumul cel drept, că ţi-ai pierdut orice încredere în el când a răpit-o pe Miss Blandish. Pricepi? Din momentul în care Riley a ieşit din viaţa dumitale, te-ai străduit să te smulgi din mediul ăsta sordid, dar a apărut Eddie Schultz. Te-a forţat să trăieşti cu el. Apoi s-a ivit şansa să apari pe Broadway. Te-ai agăţat de ea cu amândouă mâinile. Banditţii din Kansas City ţin de trecut. Acum eşti o persoană care s-a îndreptat.

Anna se gândi că toate astea nu sună foarte convingător.

— Crezi că vor crede toate chestiile astea? întrebă ea cu îndoială.

— Dacă nu vor crede, eşti pierdută, fetiţo, spuse Fenner clătinând din cap.

Anna se sprijini de cămin. Ar fi vrut să se poată aşeza. Simţea un gol în stomac. Era sigură acum că oferta de a apărea pe Broadway nu se mai putea concretiza.

— Cum ai să-i faci să creadă asta? întrebă ea. Ziariştii! Cât îi urăsc! Spionează şi-şi bagă nasul unde nu le fierbe oala, te urmăresc şi nu te lasă în pace atunci când cred că poţi reprezenta un nou subiect! Puţin le pasă blestemaţilor cât te rănesc, cât rău îţi fac, cât te fac să suferi ca să-şi scrie articolul. Mama lor, îi urăsc pe toţi!

Fenner se gândi că nu era momentul să-i spună că şi el a fost cândva ziarist. Probabil că l-ar fi împuşcat.

— Îţi spun eu cum îi convingem: ar putea scrie altceva! Ai trona pe prima pagină a ziarelor din toată ţara.

— Despre ce vorbeşti? îl repezi ea.

— Ascultă, presupune că, datorită dumitale, poliţiştii ar găsi-o pe fata lui Blandish. Imaginează-ţi cum ar fi! Gândeşte-te la tot ce înseamnă asta: interviuri la televiziune,

fotografia dumitale în toate ziarele, Blandish ţi-ar plăti recompensa şi numele dumitale ar sta scris pe Broadway cu litere de neon de un metru.

— Eşti beat? îl bruftului Anna, faţa ei devenind brusc aspră. Nu ştiu nimic despre fata lui Blandish. Ce-i cu tine?

— Îl cunoşti pe Riley. Din tot ce ştii, trebuie să fie ceva ce-ar ajuta poliţia să-l găsească.

Ochii Annei se întunecară, se înrăiră.

— Hm! S-ar putea ca Frankie să mă fi părăsit, dar niciodată n-am să-l dau pe mâna copoilor. Cine crezi că sunt eu? O turnătoare?

Fenner ridică din umeri şi se ridică.

— Domnişoară Borg, dacă asta-i părerea dumitale despre o persoană care se pocăieşte, înseamnă că mi-am pierdut timpul, spuse el. Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc. Am să-i spun domnului Spewack să caute talente în altă parte.

— Aşteaptă o clipă, spuse Anna precipitat. Dacă aş şti ceva, ţi-aş spune, dar n-am habar de nimic.

— Când l-ai văzut pe Riley ultima oară? întrebă Fenner.

— În dimineaţa răpirii, Bailey i-a dat un telefon în legătură cu colierul. Riley mi-a spus că se duce să-l înhaţe.

— A pomenit ceva de răpirea fetei?

— Nu.

— Aşadar nu mai ai nici o veste de la Riley după ce a plecat de-acasă în ziua răpirii?

Anna ezită:

— Ba da. Mi-a telefonat de la cabana lui Johnny Frisk.

Fenner răsuflă adânc. În sfârşit! O nouă pistă! Ceva ce nu spusese poliţiei!

— Johnny Frisk? Bătrânul beţivan care trăieşte în afara oraşului, dincolo de intersecţia Lone Tree?

— Da. Brusc Anna înlemni: Cum de ştii cine e?

— Mai aflu şi eu câte ceva. E adevărat că Riley a fost acolo? Şi n-ai spus asta niciodată poliţiştilor?

Anna îl privi lung şi bănuitor:

— Cine eşti? Asta-i o glumă, nu? Eşti copoi?

Un zgomot îi făcu pe amândoi să se întoarcă spre intrarea în apartament. Cineva descuia uşa. Auziră paşi grăbiţi şi uşa de la salon se deschise brusc.

Eddie Schultz intră.

— Mi-am uitat blestematul ăla de portvizit…, zise el, apoi îl văzu pe Fenner.

— Iartă-mă, tipule, spuse calm Fenner şi-i izbi un pumn în maxilar.

Eddie se prăbuşi ca şi când ar fi fost lovit de un topor. Anna se întoarse şi se repezi în dormitor, dar, în timp ce ea îşi lua revolverul, Fenner o întinse.

Eddie se ridică încet, ţinându-se de falcă. O privi fix pe Anna. Apoi se sculă în picioare.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el zdruncinat. A dracului gorilă, aproape mi-a zdrobit maxilarul! Ce caută aici blestematul ăsta de ziarist?

Anna îl privi cu groază.

— Ce ziarist? zise ea cu un geamăt.

Expresia de pe faţa ei îi dădu fiori reci lui Eddie. Avu presentimentul groaznic că lucrurile se vor schimba brusc.

6

Când sună telefonul, Ma Grisson tocmai terminase dejunul, care-i fusese adus pe o tavă în birou.

Doc Williams, care-i ţinea tovărăşie bând, fără să mănânce nimic, ridică receptorul.

— Eddie! Vocea lui Eddie Schultz părea încordată. Ma e acolo?

Doc îi întinse receptorul lui Ma:

— Eddie.

Ea apucă telefonul, ştergându-şi gura cu dosul mâinii.

— Cee?

— Ma, am intrat în bucluc. Ţi-aduci aminte de Dave Fenner care a lucrat la *Tribune*? A fost la mine în timp ce eu

eram plecat. A păcălit-o pe Anna că ar putea s-o lanseze pe Broadway dacă îi dă un indiciu în cazul răpirii lui Miss Blandish. Ea i-a spus că, atunci când a vorbit ultima oară cu Riley, acesta se afla la Johnny. Fenner a plecat ca din puşcă.

— Ce? urlă Ma.

Faţa ei, de obicei palidă, se înroşi brusc.

— Îl ştiu eu pe ticălosul ăla! O să smulgă adevărul de la Johnny. Mereu v-am spus că bătrânul ăla beţiv ar trebui înlăturat.

— De-aia ţi-am telefonat, Ma.

Eddie părea foarte tulburat.

— Ascultă, Ma, nu putem da vina pe Anna. Ea nu ştie ce ştim noi.

— Vino aici! îi ordonă Ma.

— Gorila aia aproape că mi-a zdrobit falca, spuse Eddie. Ma, arăt ca dracu'. Cred că e mai bine să-l iei pe Flynn.

— Nu-mi spune mie ce să fac! mârâi Ma şi trânti receptorul.

Doc se înverzise la faţă. Se uită neajutorat la Ma.

— Nu sta aici ca o momâie! se răsti Ma la el. Adu-i pe Flynn, Woppy şi Slim! Fuga!

Doc ieşi grăbit.

După câteva minute, intrară Flynn şi Woppy. Amândoi păreau neliniştiţi. Doc veni o clipă mai târziu, odată cu Slim, care căsca şi se scărpina în cap.

— Ascultaţi, s-ar putea să dăm de dracu', spuse Ma. Idioata aia a lui Eddie i-a spus unui ziarist despre Johnny. Tipul probabil că s-a dus să discute cu Johnny. Dacă îl ia tare, beţivanul ăla bătrân vorbeşte. Duceţi-vă urgent acolo toţi trei! Lichidaţi-l pe Johnny! Trebuia să fi făcut mai demult asta. Dacă ziaristul e şi el acolo când ajungeţi, lichidaţi-l şi pe el! Îngropaţi-i pe amândoi! Ştergeţi-o!

— E un drum de vreo patru ore, mormăi Flynn. Eşti sigură că...

— Ai auzit ce-am spus! urlă Ma, sărind în picioare şi bătând în birou cu pumnii ei mari. Şi daţi-i bătaie! Trebuie să ajungeţi acolo înaintea lui Fenner!

— Eu nu mă duc. La dracu' cu asta! Am ceva mai bun de făcut acum, spuse Slim.

Ma ieşi de după birou. Era atât de furioasă, încât chiar şi Slim se trase înapoi.

— Ai să te duci! Te-ai moleşit al dracu'! Dacă nu-i închizi gura beţivului ăla bătrân, îţi pierzi jucăria. Mă auzi? Şi-acu', afară!

Mormăind, Slim îi urmă pe Flynn şi Woppy, care ieşiseră din cameră.

— E lată rău, Ma? întrebă încetişor Doc.

Regreta că băuse ultimul pahar. Se simţea ameţit.

— Femeile! Femeile! Femeile! mormăi Ma, bătând în birou. Totdeauna acelaşi lucru. Barker... Karpis... Dillinger... toţi au sfârşit la fel... din cauza femeilor! Tot ce-am plănuit se poate spulbera din cauza unei afurisite de paţachine care nu şi-a putut ţine gura blestemată.

Pe când Woppy şi Slim se îndreptau spre ieşire, Flynn, care-şi fixase în seara aceea o întâlnire cu Maisey, se opri lângă ea. Maisey aranja ceva în garderobă.

— Scumpo, băieţii şi cu mine o să fim ocupaţi, spuse el. Nu ne mai întâlnim azi. Avem noroc dacă ne întoarcem pe la nouă!

Alergă şi îi ajunse pe Woppy şi Slim pe când se urcau în Dodge. Maisey ridică din umeri. Nu-i părea rău că întâlnirea fusese contramandată. Nu voia să iasă cu Flynn, care era un nemernic. Niciodată nu-şi ţinea mâinile acasă.

Îşi puse haina. Era ora mesei şi i se făcuse foame. În timp ce cobora scările, îi făcu un semn de salut portarului.

Acesta rânji. Îi privi şoldurile care se mişcau în timp ce cobora scările ca să ajungă în curte.

Maisey întotdeauna mergea să ia masa la acelaşi restaurant. Aici se găseau cele mai bune chiftele din oraş şi nici nu era departe de club.

Rocco ştia asta şi, aflându-se din întâmplare în apropierea restaurantului, se decise să mănânce şi el acolo. Dacă o lua cum trebuie, ar putea să capete ceva informaţii de la

păpuşică. Arăta destul de fleaţă, dar n-ar fi exclus să-i scape vreo informaţie pe care el ar putea-o folosi împotriva lui Ma.

În drum spre restaurant, zări Dodge-ul croindu-şi drum cu greutate prin şuvoiul de maşini şi fu surprins să-i vadă în automobil pe Slim, Woppy şi Flynn. Se întrebă încotro puteau să se ducă.

O găsi pe Maisey stând la o masă într-un colţ, studiind foarte atentă meniul.

— Bună, frumoaso, spuse el. Pot să-ţi fac cinste cu masa de prânz?

Maisey îl privi şi-i zâmbi. Ştia că Rocco fusese proprietarul *Paradise Club*-ului. Era flatată că o băga în seamă.

— N-am nimic împotrivă, sunt totdeauna bucuroasă să am companie.

Rocco îşi trase un scaun şi se aşeză. Îl dureau îngrozitor picioarele. Avusese o dimineaţă grea, dar acum se terminase.

Comandă pentru Maisey un prânz special şi o salată de crabi.

— Ei, scumpo, cum merge clubul? Totul e în ordine? întrebă el.

— Sigur. Cred şi eu că scoate mulţi bani. Oftă: Aş vrea să-mi pice şi mie măcar o mică parte din banii ăştia. Primesc numai 30 de dolari păduchioşi şi bacşişuri, iar uniforma trebuie să mi-o cumpăr singură.

— Credeam că ai mai mult. Cu silueta ta ai reuşi mai bine într-un *honky tonk* [1].

— Nici moartă n-ai să mă vezi într-una din speluncile alea. Ar trebui să ştii că eu nu sunt una din alea, se arătă indignată Maisey.

— Scuză-mă, am greşit.

Au fost serviţi şi o vreme mâncară în tăcere. Din când în când, Rocco se uita la fată, încercând să-şi dea seama cum ar trebui să-i facă propunerea. Hotărî cu regret că doar banii o puteau interesa.

---

[1] *Honky tonk* – şantan = local de petrecere în care cântăreți și dansatori dau spectacole de varietăți pentru a distra publicul. (n. t.)

După ce termină, Maisey se lăsă pe spătarul scaunului cu un aer mulţumit.

— A fost într-adevăr grozav. Mulţumesc, eşti dulce.

— Nu sunt chiar un pierde-vară, zise modest Rocco. Spune-mi, scumpo, ţi-ar plăcea să faci rost de vreo 30 de dolari?

Maisey îl privi bănuitoare:

— Şi ce trebuie să fac pentru asta?

Îi atinse braţul.

— Nu ce crezi tu. E o afacere. Ce-ai spune dacă am merge acasă la mine să discutăm?

— Nu, mulţumesc, răspunse cu hotărâre Maisey. Am mai auzit eu d-astea şi până acum.

Rocco se prefăcu indignat:

— Fetiţo, m-ai înţeles greşit. Am o idee pe care vreau să o discut cu tine; o idee ce-ar putea să-ţi aducă încă 30 de dolari pe săptămână. Dar dacă nu te interesează...

— Încă 30 de dolari pe săptămână? Maisey se îndreptă pe scaun. De ce nu putem discuta despre asta chiar acum şi chiar aici?

Rocco clătină capul. Se ridică în picioare.

— E strict secret, dar s-o lăsăm baltă. Am să găsesc eu altă fată care să nu fie aşa de sclifosită ca tine.

Făcu semn să i se aducă nota şi plăti dintr-un teanc gros de bancnote, cu care umblă în aşa fel încât să-l vadă Maisey. Puse teancul înapoi în buzunar, conştient că Maisey îl privea cu lăcomie.

— Mulţumesc pentru companie. Pe curând!

— Hei! Nu te grăbi aşa. S-ar putea să mă răzgândesc. În orice caz, unde e apartamentul tău?

— Chiar după colţ. În două minute suntem acolo.

Maisey ezită, apoi se ridică.

— Noi, bietele fete, riscăm atât de mult pentru câţiva dolari, spuse ea. Bine...! Dar ţine minte: nimic care să aibă de-a face cu dragostea.

— Nu mi-a trecut prin cap niciodată aşa ceva, minţi Rocco.

Avea un apartament mic şi confortabil la etajul trei, deasupra unei benzinării şi a unui service auto; intrarea era prin spate, printr-o curte care era folosită şi ca loc de parcare.

Maisey fu surprinsă văzând ce drăguţ era mobilată şi cât de bine întreţinută era principala încăpere, ce era folosită atât ca salon, cât şi ca dormitor. Mobila era de stejar, deschisă la culoare. Câteva covoraşe arătau ca nişte insule pe podeaua lustruită. Scaunele erau mari şi capitonate. Se mai afla acolo un pat în care puteau dormi patru oameni sau chiar cinci, dacă se înghesuiau.

Maisey rămase cu gura căscată, uitându-se la pat.

— E cam imens pentru un tip mic ca tine, nu?! îl întrebă ea pe când el o ajuta să-şi scoată haina. Mă gândesc că ai putea să te pierzi, fiind atâta loc în pat.

— Ai fi surprinsă să afli câte se întâmplă în patul ăsta, spuse Rocco clipind. Mie îmi place să am mult loc ca să mă pot mişca.

— Sunt convinsă de asta, zise Maisey cu admiraţie şi chicoti.

În timp ce ea începu să se plimbe prin cameră, examinând obiectele, Rocco pregăti două băuturi.

— Vino şi stai jos, scumpo. Vreau să discutăm afaceri.

Maisey îşi dădu drumul încet într-unul din imensele fotolii. Era aşa de adânc, încât genunchii îi ajunseră mai sus decât capul. Dându-i paharul cu whisky, Rocco privea cu interes ceea ce putea zări de unde stătea.

— Dă-i drumul, spuse Maisey. Te ascult!

Rocco ridică paharul spre ea. Maisey bău jumătate din whisky-ul din pahar, apoi îşi umflă obrajii.

— Ascultă, ăsta e destul de tare ca să dea gata şi un elefant.

— Crezi? întrebă Rocco, mângâindu-i genunchii goi. Dar tu nu eşti un elefant.

Maisey chicoti. N-avea prea des ocazia să bea un whisky bun. În timp ce Rocco îi oferea o ţigară, goli paharul.

— Am să-ţi aduc altul plin, îi zise Rocco, luându-i paharul şi îndreptându-se către bar.

— Numai puţin, fiindcă altfel mă îmbăt criţă, îl rugă Maisey, aşezându-se mai comod.

— De ce-ţi faci griji? îi zise Rocco turnând în pahar vreo patru degete de whisky şi doar puţină apă.

Îi puse paharul la îndemână, apoi se aşeză în faţa ei.

— Caut o fată isteaţă care poate să-mi dea câteva informaţii. E strict secret, fetiţo. Vreau să aflu ceva despre banda Grisson. Tu eşti aproape de ei. Poţi să-mi dai informaţiile de care am nevoie.

Lui Maisey nu-i surâse deloc ideea. Se temea de Ma Grisson. Ar putea fi periculos s-o tragi pe sfoară pe Ma. Bău încă puţin whisky încercând să se gândească. Însă pentru Maisey gânditul era o problemă dificilă. Rocco aproape că îi auzea creierul scârţâind.

— Scumpo, dacă nu te atrage ideea, uită de asta. Am să-ţi pun muzică. Am o colecţie mare de muzică swing. Dacă vrei însă să câştigi 30 de dolari pe săptămână, asta-i şansa ta.

— Ce fel de informaţii vrei? întrebă cu prudenţă Maisey.

— Nu sunt insistent, spuse Rocco. N-am mai fost în local de când mi l-a luat Ma. Se petrece ceva ilegal acolo?

Maisey râgâi încetişor.

— Multe. Câteodată mă ia cu tremurat la gândul unei razii a poliţiei.

— Nu fii secretoasă. Dă-mi câteva amănunte.

Maisey îl ameninţă uşor cu degetul:

— Dă-mi întâi ceva bani, frumosule!

Rocco oftă.

„Se pare că în zilele noastre femeile se gândesc numai la bani”, îşi zise el.

Scoase teancul de bancnote, numără douăzeci de bancnote de un dolar şi i le pasă lui Maisey.

— Am încredere în tine, iubito, spuse el, întrebându-se dacă nu cumva aruncase banii pe fereastră. Acum dă-i drumul!

Maisey îşi termină băutura. Se simţea un pic ameţită.

— Să vedem. Se uită încruntată în tavan. Au ruletă. Asta-i ilegal, nu? Apoi au un bordel la etaj. Şi asta-i ilegal. Am să-ţi mai spun ceva. Toate uşile sunt făcute din oţel şi la ferestre sunt obloane tot din oţel. Până să intre copoii, pariez că n-ar mai găsi nimic acolo.

Rocco o privea nefericit. Cunoştea cele mai multe din amănuntele pe care i le dădea ea. Încercă altfel:

— Unde se duceau băieţii acum? o întrebă el. I-am văzut pe Flynn, Woppy şi Slim în Dodge, plecând din oraş.

Maisey îşi puse picior peste picior. Rocco clipi. De unde stătea, vedea tot.

— Chiar nu am de unde să ştiu, spuse ea. Flynn mi-a spus că au ceva de rezolvat.

Respiră adânc:

— Pfiu! Whisky-ul ăsta e tare! Mi-a spus că nu se întorc până la nouă. Ce zici de încă un pahar?

Calm, Rocco îi mai turnă un pahar.

— Mai încearcă, zise el. E ceva ieşit din comun în club? Ceva ciudat?

Maisey bâjbâi după pahar şi aproape îl răsturnă.

— Au! Aproape c-am vărsat băutura asta atât de bună. Cred că sunt puţin cam pilită.

— Nu. Eşti doar fericită, o linişti Rocco, ajutând-o să pună paharul înapoi pe masă.

— Hm! S-ar putea.

Încercă fără succes să-şi fixeze privirea pe Rocco:

— Am să-ţi spun ceva: Slim are o prietenă.

Rocco clătină din cap:

— Nu, scumpo, asta nu se poate. El n-a avut niciodată vreo prietenă şi nici n-o să aibă vreodată. Nu e făcut pentru asta. Găseşte altceva.

Maisey îl privi agresiv:

— Mă faci mincinoasă? Îţi spun că are o prietenă pe care o ţine sus, încuiată într-o cameră.

Rocco simţi deodată un fior de emoţie. Ar putea oare afla ceva interesant de la găina asta proastă?

— De ce o ţine încuiată? întrebă el.

Maisey îşi făcu vânt cu mâna, dând din cap.

— Habar n-am! Oricum, dacă monstrul ăla ar vrea să-mi facă ceva, ar trebui să mă încuie şi pe mine într-o cameră ca să ajungă la un rezultat. Chicoti: îmi pare rău pentru fata aia. Slim n-o lasă aproape niciodată singură. Tot timpul stă cu ea în camera încuiată.

Rocco era intrigat.

— Ai văzut-o vreodată?

— O singură dată, dar am auzit că, în fiecare seară, înainte să înceapă programul la club, Slim o ia la plimbare. Nu stau mult afară. Cred că se plimbă puţin în jurul clădirii şi apoi o aduce înapoi. Odată am sosit la club un pic mai devreme, ceasul meu mergea prost. Atunci am văzut-o. Slim şi fata coborau scările. Am zărit-o doar o clipă, fiindcă a apărut Ma şi m-a îmbrâncit în toaletă.

— Cum arată fata? întrebă Rocco, ascultând-o cu atenţie.

— Nu i-am văzut chipul. Avea pe cap un şal pe care şi-l trăsese şi peste faţă. M-a mirat, însă, altceva. Cobora scările ca şi cum n-ar fi văzut nimic - ca orbii.

— Ma ştie de toate astea?

— Sigur, la fel şi Doc. Doc urcă în fiecare zi în camera ei.

Rocco se gândi o clipă.

„Va trebui să verific informaţia asta”.

— Aş vrea să văd şi eu fata, spuse el. Cum să fac?

— N-o să te opresc eu. Învârte-te pe lângă club între zece şi unsprezece şi o să-i vezi pe Slim şi pe fată plimbându-se.

„Dacă Slim lipseşte până la nouă, nu sunt şanse prea mari s-o văd în seara asta pe fata pe care o ţin ascunsă”, se gândi Rocco.

— N-o să-mi spui că ies prin uşa de la intrarea în club?! zise el.

Maisey simţi brusc că leşină. Camera se mişca în sus şi în jos, ca o barcă.

— Există o intrare dosnică, prin depozitul de lângă club, spuse ea.

Rocco zâmbi. Acum era sigur că nu-şi irosise banii.

— Scumpo, se pare că acest whisky a fost un pic cam prea tare pentru tine. Vino şi aşază-te pe pat!

— Ai dreptate. Mă simt îngrozitor.

Rocco o ridică de pe scaun. Maisey se clătină şi, dacă n-ar fi sprijinit-o, ar fi căzut.

— Vai de mine! Cineva îmi mişcă barca visurilor, spuse ea şi se agăţă de el.

Rocco se uită la ceasul de pe cămin. Trecuse puţin de ora trei. O conduse pe Maisey până la divan şi o aşeză încet.

— Mereu aceeaşi poveste, zise ea, cu ochii închişi. Tipii spun totdeauna că e vorba doar de afaceri, dar mereu mai vor şi „altceva”.

Rocco lăsă jaluzelele. Întotdeauna încerca să creeze o atmosferă favorabilă. Când o luă în braţe, Maisey suspină fericită.

CAPITOLUL IV

1

Fenner ajunse pe la patru după-amiază acolo unde începea drumul prăfuit care ducea la cabana lui Johnny. Condusese cu viteză, dându-şi seama că banda Grisson s-ar putea să-l urmărească.

Înainte de a părăsi oraşul, se oprise doar pentru a-i telefona Paulei, spunându-i unde se duce.

— Cred că am dat de un fir, zise el. Sună-l pe Brennan şi spune-i ce se întâmplă. Roagă-l să vină cât poate de repede la cabana lui Johnny.

— De ce nu-l aştepţi? întrebă neliniştită Paula. De ce te duci singur?

— Nu fi îngrijorată! Comunică-i lui Brennan, şi închise telefonul.

Însă acum, în timp ce se îndepărta de şoseaua principală şi înainta pe drumul acesta, ajungând în spatele tufişurilor, începu să-şi dea seama că ideea Paulei fusese una înţeleaptă. Locul unde trebuia să ajungă se afla la o distanţă de câţiva kilometri de orice aşezare şi era foarte izolat.

Coborî din maşină, asigurându-se că nu putea fi văzut de pe şosea, apoi urcă drumul prăfuit spre cabana lui Johnny. La jumătatea drumului se opri şi-şi scoase revolverul, ridicându-i piedica. Era aproape sigur că nici un membru al bandei Grisson nu ajunsese înaintea lui, dar nu voia să rişte. Deşi era după-amiază, soarele ardea puternic şi Fenner, căruia nu-i plăcea să meargă pe jos, înjură încetişor şi,

părăsind drumul prăfuit, porni de-a lungul unei cărări şerpuite care ducea drept la cabană.

Cam la vreo două sute de metri în faţă, văzu că în pădurea deasă pe care o străbătea era un luminiş. Micşoră pasul, croindu-şi drum într-acolo, păşind fără zgomot, cu ochii în patru şi urechile la pândă.

Dintr-un copac din apropiere, o gaiţă îşi luă zborul, fâlfâind puternic din aripi şi făcându-l pe Fenner să tresară. Privi în sus: se speriase puţin. Apoi rânji.

„Sunt tot atât de agitat ca o fată bătrână care ştie că sub patul ei se află un bărbat”, îşi zise în sinea lui şi se îndreptă prudent spre marginea luminişului.

Se părea că Johnny este acasă. Uşa era deschisă şi din singurul coş al cabanei fumul se ondula leneş.

Ţinând revolverul îndreptat în jos ca să nu se vadă, Fenner păşi fără zgomot prin iarba aspră, până ajunse în faţa uşii. Se opri lângă şandrama trăgând cu urechea. Îl auzea pe Johnny fredonând. Făcu încă un pas şi se opri în pragul uşii.

Întors cu spatele la uşă, Johnny stătea aplecat peste plită. Prăjea nişte slănină într-o tigaie. Mirosul slăninii îl făcu greaţă lui Fenner.

Aruncă o privire rapidă prin camera mare şi murdară. Rastelul cu arme, unde se aflau două automate, era lângă uşă, la o distanţă destul de mare de Johnny.

Intră în încăpere, ameninţându-l pe bătrân cu revolverul.

— Salut, Johnny, spuse el încet.

Johnny încremeni, apoi îl străbătu un fior. Se îndreptă de mijloc şi se întoarse încet. Faţa lui roşie deveni pământie de spaimă când îl văzu pe Fenner. Zărind revolverul, ochii lui apoşi, tulburi, se deschiseseră larg.

— Uşurel, Johnny, zise Fenner. Îţi aminteşti de mine?

Bătrânului parcă i se tăiase respiraţia.

— De ce mă ameninţi cu revolverul? spuse el gâtuit.

Fenner lăsă revolverul în jos.

— Îţi aminteşti de mine? repetă el.

Johnny se holbă la el, încruntându-se.

— Eşti tipul de la ziar, nu?

— Da. Stai jos, Johnny. Vreau să-ţi vorbesc.

Johnny se lăsă pe o ladă întoarsă cu fundul în sus. Părea bucuros că stă jos. Împinse tigaia de pe plită, apoi, cu o mână tremurândă, îşi frecă obrazul nebărbierit, privindu-l chiorâş pe Fenner.

— Johnny, acum ascultă-mă. Poţi să dai de bucluc. Poţi să intri la închisoare şi să stai acolo mult timp. Nu prea ţi-ar conveni, nu? Nu tu băutură, nu tu nimic. Trebuie doar să fii sincer cu mine şi eu o să te apăr. Vreau de la tine doar câteva informaţii.

— Nu ştiu absolut nimic, răspunse Johnny. Nu vreau să te mai învârţi pe aici. Vreau să fiu lăsat în pace.

— Acum trei luni au fost aici Riley şi banda lui, nu-i aşa? întrebă Fenner.

Johnny înlemni. Îngrozit, îşi roti privirea prin cameră, căutând o modalitate de a scăpa.

— Nu ştiu nimic de Riley.

— Ascultă, bătrân nebun, dacă minţi nu rezolvi nimic, vorbi tăios Fenner. O aveau cu ei pe fata lui Blandish. Riley i-a telefonat tipei lui de aici. Ea a „ciripit”. Atât timp cât mi-a spus doar mie nu e nimic, dar dacă începe să le ciripească şi copoilor, o să dai de dracu'. Te vor sâcâi până când va trebui să-ţi deschizi pliscul. Şi acum hai, dă-i drumul! Riley a fost aici, nu-i aşa?

Johnny ezită, apoi, cu o expresie vicleană în ochi, dădu afirmativ din cap.

— Mda, aşa este. El, Bailey, Bătrânul Sam şi o fată. N-au stat mult, cam vreo zece minute. N-am vrut să-i las să rămână aici. Era periculos. N-aveam chef să intru în vreo încurcătură şi le-am spus s-o întindă. Riley i-a telefonat drăguţei lui şi apoi s-au suit în maşină şi au şters putina! Nu ştiu unde s-au dus.

După modul în care înşirase toate acestea şi după felul cum arăta, Fenner era convins că minte.

— Bine, Johnny, zise el blând. Tot ce mi-ai spus te disculpă. Mai rău e că nu ştii unde s-au dus. Blandish oferă

recompensă pentru orice informaţie. Nu ţi-ar plăcea să-ţi pice vreo 15.000 de dolari?

Johnny clipi. Trecuseră trei luni de când îi înmormântase pe Riley, Bailey şi Bătrânul Sam şi ce păţise! Schultz îi promisese o parte din banii pe care-i primise drept răscumpărare, dar nu primise nimic. Ştia că răscumpărarea fusese plătită. Făcuse chiar efortul să meargă în oraş şi să cumpere un ziar. Fusese tras pe sfoară, lucru care-l înrăise şi-l acrise.

— 15.000 de biştari? întrebă el. De unde ştiu eu c-o să-i capăt?

— De asta am eu grijă, Johnny.

„Mai bine mă lipsesc”, îşi zise Johnny în sinea lui. Era prea riscant să te joci cu banda Grisson. Clătină din cap.

— Nu ştiu nimic, repetă el, fără tragere de inimă.

— Minţi, spuse Fenner şi se îndreptă spre bătrân. Johnny, vrei să te „aranjez” puţin? Cam aşa? Îi izbi un dos de palmă peste faţă, nu o lovitură puternică, dar destul de tare ca să-l facă pe bătrân să se clatine şi aproape să cadă de pe ladă. Hai, dă-i drumul! Spune odată! continuă Fenner, ridicând glasul. Unde e Riley? Poţi să primeşti 15.000 de dolari sau o chelfăneală! Ce alegi?

De frică, Johnny se feri într-o parte.

— Nu ştiu nimic, şopti el disperat. Dacă vrei să afli ceva, întreabă-i pe cei din banda Grisson. Au fost şi ei aici. Ei l-au aranjat pe Riley… se opri, iar faţa roşie îi deveni lividă.

— Banda Grisson? se miră Fenner, încremenind şi ascultând cu atenţie. Cum l-au aranjat pe Riley?

Dar Johnny privea dincolo de Fenner, spre uşa deschisă. Expresia lui de groază îl făcu să-i îngheţe sângele în vine. Fenner privi peste umăr. Văzu o umbră ce cădea pe prag: umbra unui om care avea în mână un automat Thompson.

Apoi totul s-a petrecut parcă instantaneu.

Fenner se aruncă pe podea, departe de Johnny. Se rostogoli până în spatele unui rezervor mare de metal, care zăcea într-un colţ al camerei, rezervor în care Johnny, când avusese cal, îi păstra hrana. Pe când se ascundea cu o

mişcare rapidă în spatele rezervorului, auzi răpăitul violent şi continuu al automatului Thompson.

Rafala de gloanţe despică pieptul lui Johnny. Bătrânul fu aruncat pe spate. Se rostogoli spasmodic, apoi corpul rămase fără viaţă.

După vreo câteva minute, Fenner fu aproape asurzit de gloanţele trase în rezervor. Se ghemui, cu inima bătându-i puternic şi răsuflarea şuierându-i printre dinţii încleştaţi.

Timp de trei sau patru minute gloanţele se izbiră de rezervorul de fier, producând acelaşi zgomot ca un ciocan de nituit. Apoi împuşcăturile încetară. Liniştea bruscă fu aproape la fel de violentă ca focul automatului.

Fenner îşi şterse transpiraţia de pe faţă cu dosul mânecii. Ghicise că sosise banda Grisson. Era într-o situaţie a dracului de încurcată! Ştia că, dacă încerca să scoată capul şi să privească pe lângă rezervor, îi puteau zbura imediat creierii. Singura lui speranţă era Brennan, care urma să sosească în curând - dar dacă nu venea totuşi la timp?

Se trânti în praf, lipindu-şi urechea de lemnul podelei. Nu se auzea nimic. Se întreba dacă vreunul din cei aflaţi afară ar fi avut curajul să intre şi să-l înhaţe.

Apoi auzi murmurul vocilor bărbăteşti. Urmă o pauză şi cineva zbieră:

— Ieşi afară! Ştim că eşti acolo! Ieşi afară cu mâinile ridicate!

Fenner zâmbi strâmb.

„Nu aşa!” îşi zise el. „Dacă mă vreţi, veniţi şi mă luaţi.”

Aştepta. Începură din nou să tragă în rezervor. Zgomotul îl făcu pe Fenner să se crispeze. Auzi câteva gloanţe căzând în rezervor, care trecuseră prin peretele exterior. Automatul se opri.

— Ieşi afară, lepădătură! strigă o voce.

Stătea nemişcat, fără să scoată o vorbă.

Auzi un bărbat spunând:

— Dă-mi-o mie! Culcaţi-vă amândoi la pământ!

Fenner încremeni. Ştia ce va urma. Voiau să arunce totul în aer cu o grenadă. Se lipi şi mai tare de podea, apărându-şi

capul cu braţele. Cele câteva secunde de linişte i se părură o veşnicie. Apoi auzi ceva căzând pe duşumea. Grenada explodă şi avu un efect devastator. Forţa exploziei îl ridică şi-l izbi de rezervor. Se rostogoli pe spate, aproape sufocat şi făcu eforturi disperate să respire. Pentru o clipă, totul deveni clar şi bine conturat. Vedea sus tavanul cabanei, care se crăpa. În timp ce aştepta să vadă ce se întâmplă, auzi grinzile trosnind şi apoi acoperişul se prăvăli peste el. Ceva îl izbi puternic în cap. Văzu stele verzi şi apoi simţi cum se prăbuşeşte într-o groapă neagră, fără fund.

2

Întunericul fu traversat de o lumină puternică, strălucitoare. Fenner se auzi gemând când îşi ridică mâna să-şi apere ochii.

— E-n regulă, auzi el o voce din depărtare. Hai! Hai! Nu mai zăcea acolo plângându-ţi de milă!

Fenner făcu un efort. Deschise ochii şi-şi mişcă capul. Îşi dădu seama că un bărbat era aplecat deasupra lui. Nu vedea bine chipul bărbatului, care parcă plutea şi care apoi i se fixă pe retină. Îl recunoscu pe Brennan şi se ridică cu greu.

— Cam asta-i, spuse Brennan. Eşti teafăr! Pentru ce atâta tărăboi?

Fenner se ţinea cu mâinile de cap.

— Cine face tărăboi? întrebă el, apoi gemu, căci începea să-l doară îngrozitor capul.

Cineva îl apucă şi-l ridică în picioare.

— Nu mă zori, continuă el, sprijinindu-se de braţul unui poliţist. La dracu'! Parcă un cal mi-a tras o copită în cap.

— Nu-i nici un cal pe-aici, răspunse bine dispus Brennan. Ce s-a întâmplat?

Fenner respiră adânc. Acum se simţea mai bine. Îşi plimbă degetele prin păr şi-şi schimonosi faţa, dar, văzând că n-are nici o gaură în cap, reuşi să zâmbească strâmb.

— Ai văzut pe cineva pe aici? întrebă el.

— Numai pe tine şi ce-a mai rămas din Johnny, răspunse Brennan. Cine a aruncat grenada?

— Johnny e mort?

— Desigur. E mort de-a binelea.

Fenner se întoarse şi se uită la dărâmături. Se simţea mai bine cu fiecare clipă ce trecea. Cu un mers şovăitor se dădu din soare, aşezându-se pe trunchiul unui copac căzut. În timp ce Brennan şi trei poliţişti îl priveau neliniştiţi, el îşi scoase un pachet de ţigări şi-şi aprinse una.

Fenner nu voia să se grăbească. Se gândea. Deodată pocni din degete şi i se adresă lui Brennan:

— Ştii ceva? Suntem pe cale să rezolvăm cazul răpirii lui Miss Blandish. Iată ce trebuie să faci: o să-ţi pui oamenii să caute pe-aici. Să caute pământ de curând săpat. Grăbeşte-te!

— Care-i ideea? întrebă Brennan.

— Cineva a fost de curând îngropat aici. Haide, dă-i drumul! Vrei să rezolvi afacerea asta, nu?

Brennan dădu ordine celor trei poliţişti, care plecară în direcţii diferite. Apoi, veni şi se aşeză lângă Fenner.

— Cine a fost îngropat? întrebă el. Spune-mi, stimabile, şi nu mai face pe misteriosul!

— Cred că Riley, Bailey şi Bătrânul Sam sunt îngropaţi pe undeva pe-aproape. S-ar putea să greşesc, dar nu prea cred.

Brennan se holbă la el:

— Cine a aruncat grenada?

— Nu prea ştiu, dar pariez oricât că unul din banda Grisson.

— De ce să facă ei aşa ceva?

— Brennan, las-o moartă pentru moment, spuse Fenner. Fiecare lucru la timpul lui.

Brennan se încruntă, apoi îşi aprinse o ţigară şi se uită la dărâmăturile cabanei.

— Ai avut noroc c-ai scăpat cu viaţă. Am crezut c-ai încurcat-o.

— La fel am crezut şi eu, zise Fenner.

O pasăre zbură dintr-un copac într-un tufiş din apropiere. Fenner privea fără să vadă. Era transpirat şi-şi simţea gura uscată. Se gândea la cei 30.000 de dolari pe care i-i promisese Blandish dacă lămurea cazul.

Un strigăt neaşteptat îi făcu pe amândoi să se întoarcă brusc.

— Se pare că au găsit ceva, spuse Fenner, ridicându-se cu greu în picioare.

Amândoi se îndreptară spre locul de unde se auzise strigătul, croindu-şi drum printre tufişuri. Peste puţin timp se întâlniră şi cu ceilalţi doi poliţişti. Intrară cu toţii într-un luminiş, unde cel de-al treilea poliţist arăta spre pământ. Solul fusese răscolit de curând, apoi acoperit cu frunze şi ramuri uscate.

— Trebuie să începeţi să săpaţi aici, spuse Fenner şi se trase la umbră.

Brennan le spuse poliţiştilor ce aveau de făcut. Doi dintre poliţişti plecară în grabă. După câtva timp, se întoarseră cu două cazmale pe care le găsiseră în magazia lui Johnny. Îşi scoaseră vestoanele şi începură să sape. Era o muncă grea şi obosiră înainte de a ajunge la ceea ce căutau. Deodată se opriră din săpat. Unul dintre ei îngenunche pe iarbă şi băgă mâna în groapă. Fenner se ridică şi se apropie să privească. Poliţistul răscolea pământul cu mâinile. Din groapă se răspândi un miros de cadavru, care îi provocă greaţă lui Fenner. Văzu apărând brusc la suprafaţă un cap acoperit de noroi. Se trase înapoi.

— Căpitane, e un om mort aici, zise poliţistul, privind în sus la Brennan.

— Vor fi trei, zise Fenner. Brennan, să plecăm de aici. Să ne întoarcem la sediu. Acum asta e urgent!

Brennan le spuse celor trei poliţişti că o să trimită un autocamion şi un medic legist. Se îndreptară spre maşina lui Fenner.

— Pentru mine treaba asta a fost evidentă de când Ma Grisson a luat *Paradise Club,* spuse Fenner, urcându-se în maşină şi făcându-i semn lui Brennan să treacă la volan. Puteam să ne dăm seama cum şi-a finanţat afacerea. A cumpărat clubul cu banii plătiţi de Blandish drept răscumpărare.

Brennan tocmai era gata să pornească motorul, dar, ascultându-l, se opri.

— Cum dracu' îţi închipui că a reuşit să facă asta? întrebă el.

— Nu-i greu de ghicit. Ma a lansat zvonul că Schulberg i-a dat banii. Schulberg se ocupă de afaceri dubioase. Ştia probabil de banii de răscumpărare. Johnny mi-a spus, chiar înainte de a fi lichidat, că Grisson şi banda lui fuseseră împreună cu Riley la el. Într-un fel sau altul, se vede că Grisson a aflat că Riley a răpit-o pe fata lui Blandish. S-ar putea să fi bănuit că singurul loc unde putea s-o ascundă era la Johnny. El şi banda lui au venit aici, i-au lichidat pe Riley şi pe ceilalţi doi şi au luat fata. Blandish a plătit răscumpărarea lui Grisson, crezând că e Riley. Aşa s-a întâmplat! Îndată ce răscumpărarea a fost plătită, Ma Grisson a deschis *Paradise Club*-ul. Ce repede a ajuns sus! Toată lumea l-a acuzat pe Riley şi ei stau liniştiţi!

— Unde-i dovada? întrebă Brennan. Chiar dacă băieţii mei i-au dezgropat pe Riley şi pe ceilalţi doi, asta nu înseamnă că i-a ucis banda lui Grisson. Acum, că Johnny e mort, noi nu mai avem nici o dovadă.

Fenner aprobă:

— E adevărat. Trebuie să găsim dovezi. Să nu facem treaba pe jumătate. Ştii ce cred eu?

— Ei, ce crezi tu, deşteptule? întrebă sarcastic Brennan.

Conducea cu viteză şi acum goneau pe autostradă.

— Cred că fata lui Blandish se află la *Paradise Club*.

Fenner strigă la Brennan pe când acesta se întoarse să se uite la el:

— Vezi pe unde mergi!

Brennan apăsă pe frână şi trase maşina la marginea şoselei.

— Ce te face să crezi asta?

— Adu-ţi aminte că Doyle zicea că la club, la etaj, se află o cameră pe care o ţin încuiată. Pun pariu că e acolo!

— O să aflăm în curând, spuse Brennan, pornind din nou maşina.

— Crezi? întrebă gânditor Fenner. Clubul e ca o fortăreaţă. Ai nevoie de timp ca să intri acolo. Între timp, ei pot omorî fata sau o pot duce în altă parte. Blandish o vrea vie. Dacă vrem să o scoatem în viaţă de acolo, trebuie să lucrăm cu mănuşi. Trebuie să ne punem capul la contribuţie, Brennan.

— Bine, hai să ne gândim! Ce crezi c-o să reuşim să găsim?

— Nu ştiu, răspunse Fenner, aprinzându-şi o ţigară. Lasă-mă să mă gândesc!

În următoarea jumătate de oră, Brennan continuă să conducă cu viteză, în timp ce Fenner se lupta cu durerea de cap şi cu gândurile. Pe când Brennan încetinea înainte să intre într-un orăşel, Fenner zise:

— O umflăm pe Anna Borg. Ea ştie că Grisson şi Riley s-au întâlnit la Johnny. E singurul martor pe care-l avem. Nu vreau să fie scoasă din circulaţie. În afară de asta, ea petrece o groază de timp la club. S-ar putea ca ea să ştie că fata lui Blandish e acolo, dar să nu ştie că banda lui Grisson l-a lichidat pe Riley. Dacă o să-i spunem asta, există şansa ca ea să vrea să se răzbune.

Brennan se opri în faţa unui *drugstore*.

— Pun totul în mişcare, anunţă el.

Fenner îl văzu intrând într-o cabină telefonică. Se uită la ceas. Era trecut de şase. Mai aveau încă trei ore până la Kansas City.

Se întreba dacă într-adevăr Miss Blandish se afla în club. Dacă era aşa, atunci era prizoniera bandei Grisson de peste trei luni.

Se strâmbă.

Ce i se putuse întâmpla în acest răstimp? Se gândi la Slim Grisson şi dădu din cap cu tristeţe.

Brennan ieşi şi se urcă în maşină.

— Am dat ordin s-o aresteze pe Anna Borg. Câţiva băieţi vor supraveghea clubul.

Fenner mormăi:

— Să mergem.

Brennan porni automobilul şi ieşiră în viteză din orăşel în autostradă.

3

La ora cinci, Rocco plecă de acasă şi se îndreptă voios spre strada principală. După ce plecase Maisey, se mai odihnise o oră în patul lui mare.

Îl intrigase fata misterioasă despre care îi povestise Maisey. Hotărâse că trebuie să vadă ce se întâmpla acolo. Ştia că Slim, Flynn şi Woppy nu se întorceau până la unsprezece. La ora asta, Eddie Schultz nu se afla la club. Îl îngrijorau doar Doc Williams şi Ma Grisson. Trebuia să fie atent, dar credea că ar putea să-l fenteze pe Doc dacă ar fi nevoie. Ma îl îngrozea, însă, cu puţin noroc, s-ar putea să nu dea de ea.

Era sâmbătă şi depozitul de lângă club se închisese. Maisey îi spusese că există o intrare în club şi prin depozit. Voia să găsească tocmai această intrare.

Depozitul se învecina cu un hotel mizer. Îl cunoştea pe proprietar: un grec rotofei pe care-l chema Nick Papolos. Îi spuse lui Nick, făcându-i cu ochiul, că vrea să admire panorama oraşului de pe acoperişul hotelului. Nick îl fixă cu privirea, ridicând din umerii lui masivi şi îi spuse să se descurce singur.

— Doar să nu mă bagi în vreo încurcătură, zise grecul.

Rocco îl bătu uşurel pe braţ:

— Nick, doar mă ştii. Nici un fel de încurcătură.

Luă liftul până la ultimul etaj, deschise un luminator şi ieşi pe acoperişul plat. De aici se putea trece uşor în depozit. După douăzeci de minute de căutare minuţioasă, găsi uşa secretă care ducea în club. În câteva secunde reuşi să ridice zăvorul şi să o deschidă. Cu inima bătându-i puternic şi ţinând revolverul în mână, străbătu un coridor întunecat. La capătul coridorului, se afla o altă uşă încuiată. O deschise şi pe acesta fără greutate şi se trezi într-o cameră spaţioasă, bine mobilată, cu un televizor mare. Tot acolo mai era o uşă şi Rocco se opri puţin, ezitând. Se îndreptă fără să facă zgomot spre uşă şi ascultă cu urechea lipită de toc. Nu auzi nimic şi deschise uşa, intrând într-un dormitor elegant. Miss Blandish stătea pe marginea patului, fixând podeaua cu ochii goi. Purta o rochie albă de bumbac pe care i-o cumpărase Slim. Între degetele ei subţiri şi albe fumega o ţigară.

Rocco se holba la ea. Nu văzuse niciodată o fată atât de frumoasă. Faţa ei i se păru oarecum cunoscută. Era aproape sigur că o mai văzuse undeva pe această fată.

Se mişcă tăcut prin cameră.

Miss Blandish nu-şi ridică ochii. Brusc scăpă ţigara, care căzu pe covor; fata puse piciorul pe ea.

— Bună, zise încet Rocco. Ce faci aici?

Ochii ei, lipsiţi de viaţă din cauza drogurilor, îl priviră intens.

— Te rog, pleacă, spuse ea.

Rocco îi văzu pupilele mărite şi se lămuri.

— Cum te cheamă, scumpo? întrebă el.

— Cum mă cheamă? se încruntă ea. Nu ştiu. Te rog, pleacă. Lui nu i-ar plăcea să te găsească aici.

Unde o mai văzuse? se întrebă el. Se uita la părul ei roşu-auriu. Apoi îl năpădi un val de emoţie. Revăzu în minte o groază de fotografii ale fetei, care apăruseră în toate ziarele. Roşcata asta de pe pat, parcă lipsită de viaţă, e fiica lui John Blandish. Cum dracu' o înhăţase banda Grisson? Era aşa de emoţionat, încât abia putea să mai respire. Ce şansă să-şi

regleze conturile! Şi, în afară de asta, exista şi o recompensă de 15.000 de dolari oferită pentru fată!

— Numele tău e Blandish, nu-i aşa? spuse el, încercând să-şi stăpânească tremurul din glas. Ai fost răpită acum patru luni. Ţi-aduci aminte?

Ea îl scrută atent.

— Blandish?! repetă ea. Ăsta nu-i numele meu.

— Ba da, este. O să ţi-l aminteşti în curând. Hai, fetiţo, o să facem împreună o plimbare.

— Nu ştiu cine eşti. Te rog, pleacă!

Rocco îi atinse braţul, dar ea se smuci înapoi şi chipul i se schimonosi de spaimă.

— Nu mă atinge!

Vocea ei ascuţită îl băgă în sperieţi pe Rocco. Doc Williams sau Ma Grisson ar fi putut intra în orice clipă. Voia să ia fata şi s-o ducă în apartamentul lui. Era tentat s-o lovească ca să-şi piardă cunoştinţa şi s-o care în spate, dar ştia că era imposibil să facă asta la lumina zilei.

— Vino, spuse el cu o voce amară. Te aşteaptă Slim. Am venit să te iau şi să te duc la el.

Fusese o idee inspirată. Miss Blandish se ridică imediat în picioare. Îl lăsă pe Rocco s-o scoată în salon. O conduse în coridorul care ducea în depozit. Mergea ca o somnambulă.

Rocco nu se linişti decât atunci când reuşi să iasă cu fata din depozit pe aleea care ducea din spatele clubului în stradă şi s-o urce într-un taxi.

Îi dădu şoferului, care se uita curios la Miss Blandish, adresa apartamentului său.

În acest timp, Ma Grisson vorbea la telefon cu Flynn.

— Am aranjat totul, spunea Flynn. Ne întoarcem. N-a fost nici o problemă.

— Amândoi? întrebă Ma.

— Da!

— Bine, bine! Grăbiţi-vă!

Şi Ma închise telefonul.

Uşa biroului se deschise şi intră Eddie Schultz.

Avea o vânătaie pe obraz.

Ma îl fulgeră cu privirea.

— Tu şi cu afurisitele tale de muieri! mârâi ea. Blestemata aia ar fi putut să ne dea de gol!

Eddie se aşeză. Îşi aprinse o ţigară, pipăindu-şi maxilarul.

— N-a fost greşeala Annei. Ce s-a întâmplat?

— Totu-i aranjat datorită mie. Flynn tocmai mi-a confirmat că i-a lichidat pe amândoi, pe Johnny şi pe lepădătura aia de Fenner.

— N-a fost greşeala Annei, repetă Eddie. Tot ce i-a spus individul ăla...

— Să n-o mai prind pe la club, zise Ma. N-am nevoie aici de cineva care ciripeşte.

Eddie începu să spună ceva în apărarea Annei, dar se opri văzând flacăra diabolică din ochii lui Ma. Îşi aminti că Anna îl întrebase cine e fata din camera lui Slim. Dacă-i spunea Annei că Ma nu mai vrea s-o primească la club, s-ar putea ca Anna să facă urât. S-ar putea chiar să înceapă să bată toba în privinţa fetei. Ştia că, dacă-i spunea lui Ma la ce se gândea, Ma i-ar fi ordonat lui Flynn s-o lichideze pe Anna.

Ma văzu după expresia de pe chipul lui că ceva nu era în regulă, că ceva îl neliniştea.

— La ce te gândeşti? îl întrebă ea, uitându-se fix la el.

— Ascultă, Ma, până acum nimeni nu ştie de crime. Avem clubul, avem bani câţi n-am fi visat vreodată şi suntem bine aranjaţi. Dar pentru cât timp? Uite, Anna a vorbit şi din cauza asta era gata să pierdem totul. I-am lichidat pe Johnny şi pe ziarist, aşadar acum iar suntem acoperiţi, dar pentru cât timp, Ma?

Ma se foia neliniştită. Ştia unde bate Eddie. Auziră pe cineva bătând la uşă şi Doc Williams intră în cameră. Avea faţă aprinsă. Ma îşi dădu seama că iar băuse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el şi se aşeză lângă Ma.

— Totu-i aranjat, spuse Ma. N-aveţi de ce să vă temeţi!

— Până data viitoare, zise Eddie. Ma, de ce te amăgeşti? Atât timp cât fata e aici, stăm ca pe dinamită.

— Îmi spui tu mie ce am de făcut? mârâi Ma, fulgerându-l cu privirea.

— Asta încerc de mult să fac. Am fi în siguranţă, fără să ne pese de nimic, dacă n-ar exista fata lui Blandish. De ce a trebuit să-l lichidăm pe Johnny? Fiindcă ne-a fost teamă că vor năvăli copoii aici şi vor găsi fata. Dacă ea nu se afla la noi, puteam lăsa copoii să vină şi puteam chiar să le râdem în nas.

Doc scoase o batistă şi-şi şterse transpiraţia de pe faţă:

— Ma, are dreptate. Câtă vreme fata este aici, noi nu suntem în siguranţă.

Ma se ridică şi începu să se plimbe înainte şi înapoi prin cameră, în timp ce Eddie şi Doc o priveau.

— N-ar putea să aibă un atac de inimă? îl întrebă Eddie pe Doc. Slim n-ar bănui că tu ai avut vreo legătură cu asta.

Pusese degetul pe rană. Ştia că Ma şi Doc se temeau amândoi de Slim.

Ma se opri. Îl privi fix pe Doc.

— Aş putea să-i dau ceva, spuse Doc. O privi întrebător pe Ma: Ma, mie nu-mi place să fac aşa ceva, dar n-o mai putem ţine aici.

Ma ezita:

— Slim ar putea să-şi dea seama?

— N-o să poată dovedi nimic, o linişti Doc. Ar muri în somn. O s-o găsească moartă.

Ma se uită la ceasul de pe birou:

— În câteva ore se întoarce.

Ezita, privindu-l când pe Eddie, când pe Doc.

— Ma, ar trebui să facem asta, repetă Eddie.

Ma se aşeză. Strânse pumnii.

— Da, ar trebui.

Se uită la Doc:

— Doc, tu o să te ocupi de asta. După ce ai aranjat-o, şterge-o şi nu te întoarce până noaptea târziu. Să-l lăsăm pe el s-o găsească. Am să-i spun că nu m-am apropiat de ea. Eddie, ţine-te şi tu deoparte.

Eddie respiră adânc.

„Acum totul o să fie în ordine, se gândi el. Dacă Miss Blandish nu va mai fi în viaţă, Anna s-ar putea întoarce la club.”

Doc, transpirat şi înspăimântat, ezita.

— Du-te! zise Ma. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Nu sta aici ca un tembel. Trebuia să facem asta mai demult. Şterge-o!

Doc se ridică încet şi ieşi din cameră.

— Şterge-o şi tu! îi ordonă Ma lui Eddie. Nu vreau să te mai văd decât deseară pe la zece. Du-te la cinema sau în altă parte, dar nu rămâne aici.

— Bine, Ma, spuse Eddie şi se îndreptă spre uşă, apoi se opri: După ce-o să dispară, Anna o să poată să lucreze iar aici?

— Da, răspunse Ma.

Se îndreptă încet spre birou şi se aşeză. Eddie o privea atent.

— Am să-i găsesc lui Slim o altă fată. Acum a prins gust pentru fete, spuse Ma.

Eddie se strâmbă:

— N-o să fie chiar atât de uşor.

Faţa lui Ma se schimonosi într-un zâmbet cinic:

— Am să-i găsesc eu pe cineva. Dacă ai bani, poţi obţine orice.

Eddie ieşi. Îl văzu pe Doc Williams urcând scările. Era bucuros că nu trebuie s-o lichideze el pe fată. Îi părea rău pentru Miss Blandish. Avusese ghinion. Traversând curtea spre locul unde îşi parcase maşina, se gândea că, în orice caz, pentru ea era mai bine să moară.

Se urcă în maşină. Se gândea la ce urma să facă.

Se va duce la cinematograf, apoi o va invita pe Anna la cină.

Pe când Eddie pleca, doi detectivi se instalară, urmând instrucţiunile lui Brennan, într-un loc de unde puteau observa, fără să fie văzuţi, intrarea în club.

4

Slim stătea la capătul scărilor şi se uita în sus către Ma. Flynn şi Woppy erau în spatele lui Slim, în dreapta. Ma avea pe chip o expresie pe care Slim n-o mai văzuse niciodată. Până atunci nu se gândise că Ma e bătrână. Avu un şoc privind-o şi dându-şi seama cât de bătrână era.

Slim ştiu că se întâmplase ceva rău, fiindcă nu mai văzuse niciodată pe faţa roşie a lui Ma expresia aceea de înfrângere, de slăbiciune.

— Ce-i? întrebă el. Ce-i cu tine?

Ma nu răspunse. Se ţinea cu mâna de balustradă, strângând-o aşa de tare, încât i se albiră încheieturile.

— Spune odată! ţipă Slim la ea. Ce s-a întâmplat?

„Când am să-i spun, o să mă omoare. Măcar dacă Eddie ar fi aici! E singurul care ar fi putut să-l oprească. Flynn nu e în stare. Flynn o să stea şi o să se uite cum mă omoară”, se gândea ea.

Se trezi vorbind cu o voce rece, fără vlagă:

— A dispărut fata.

Slim înlemni. Apoi făcu câţiva paşi înainte şi scrută faţa lui Ma. Buzele lui subţiri îi dezgoleau dinţii galbeni.

— Minţi! I-ai făcut ceva, nu-i aşa?

— A dispărut. Acum câteva ore, m-am dus în camera ei şi n-am găsit-o acolo.

Slim începu să urce scările. Ma îi privea cum se apropie. Când ajunse lângă ea, Ma îl privi fix.

— Vacă bătrână, mârâi Slim, încerci să mă sperii, dar eu nu mă sperii chiar aşa de uşor. Dacă te-ai atins de ea, te omor. Ţi-am spus asta, nu? Oricine se atinge de ea va avea de-a face cu mine.

— A dispărut, repetă Ma.

Slim trecu pe lângă ea şi traversă coridorul. Deschise uşa, izbind-o cu piciorul şi intră în salon. Privi în jur, apoi se duse în dormitor.

Ma aştepta. Faţa ei fleşcăită lucea de transpiraţie. Îl auzea pe Slim trecând dintr-o cameră într-alta.

— Ma, cum a putut să plece? se miră Flynn.

Ma privi în jos spre el. Pe faţa lui se citea o frică groaznică.

— Nu ştiu. Am intrat în cameră. Ea nu mai era acolo.

— Unde-i Doc? întrebă Woppy, cu o voce sinistră.

— A plecat. Şi voi aţi face mai bine dacă aţi pleca. Am păţit-o. S-a terminat. Copoii au şi pus mâna pe ea.

— Dacă puneau mâna pe ea, zise Flynn, până acum ar fi fost aici.

Porni pe scări, în timp ce Slim ieşea în coridor cu cuţitul în mână. Ochii lui galbeni străluceau. Flynn se opri la jumătatea scării, privindu-l pe Slim, care se apropia uşor şi în tăcere de Ma.

— Tu ai omorât-o, nu? întrebă Slim. Tu ai vrut întotdeauna să scapi de ea. Bine... deci ai ucis-o. Acum e rândul meu. Te omor eu pe tine.

— Nu m-am atins de ea, spuse Ma, stând nemişcată ca o statuie. Cineva a luat-o. Nu putea pleca singură. Bine, Slim, dă-i drumul şi omoară-mă, dacă aşa vrei tu. Dar pe urmă n-o s-o mai ai nici pe fată, nici pe mine. Poate că aşa e mai bine pentru tine, să nu ne mai ai pe nici una dintre noi.

Observă o ezitare în ochii strălucitori ai lui Slim.

— Dă-i drumul, continuă ea. Şi o să vezi unde ajungi. O să vezi ce bine e să fii singur. Totdeauna ai vrut să fii vioara întâi, nu-i aşa, Slim? Dar ascultă ce-ţi spun! N-o să poţi avea încredere în nimeni. Va trebui să te dai la fund. Va trebui să-ţi găseşti un loc unde să te ascunzi.

Îl privi fix.

— Slim, unde o să te ascunzi?

Cuţitul strălucitor îndreptat spre ea se lăsă în jos. Slim ezita. Dintr-o dată, părea pierdut şi se uită când la Ma, când la Flynn.

— Ma, ce facem? întrebă el. Trebuie s-o găsim.

Ma respiră adânc. Scăpase ca prin urechile acului. Chiar şi acum îi era frică să se mişte.

Deodată, un zgomot la intrare îi făcu pe toţi să se întoarcă spre uşă. Flynn ridică piedica revolverului.

Doc Williams urca gâfâind scările. Era roşu la faţă şi transpirat. Îl văzu pe Slim stând cu cuţitul în mână lângă Ma, încremenită ca o statuie, pe Woppy livid, rezemat de perete, şi pe Flynn cu revolverul pe jumătate scos din buzunar.

Se îndreptă şovăitor spre piciorul scării.

— Rocco a luat-o! Ai auzit, Ma? Stârpitura aia blestemată a luat-o, spuse el.

Slim coborî scările îmbrâncindu-l pe Flynn atât de tare, încât aproape îl doborî. Slim îl apucă pe Doc de piept şi-l scutură.

— Unde e Rocco? urlă el. De unde ştii că el a luat-o?

Ma coborî scara, aproape târându-se. Îl prinse pe Slim de încheietura mâinii şi-l împinse.

— Lasă-l în pace, spuse ea.

Apoi i se adresă lui Doc:

— Să ne lămurim. Eşti sigur că Rocco a luat-o?

Doc îşi şterse faţa transpirată.

— Dă-mi ceva să beau, ceru el şi se aşeză pe unul din braţele canapelei.

Ma îi făcu semn lui Woppy, care alergă către bar.

— Ma, când am plecat, vorbi Doc, eram agitat. Mi-era rău. Am vrut să beau ceva. M-am dus la barul din colţ...

Woppy se apropie de el şi-i dădu un pahar pe jumătate plin cu whisky.

Doc îl dădu peste cap şi apoi puse paharul jos.

— Continuă! mârâi Slim.

— Discutam cu barmanul. M-a întrebat cine e roşcata pe care a văzut-o urcându-se cu Rocco într-un taxi. Am stat ca un prost, bând şi pălăvrăgind mai mult de o oră până să-mi pice fisa. M-am întors la timp, Ma. Aşa trebuie să fie, nu? Rocco şi o roşcată. Aşa o fi vrând el să-şi ia revanşa.

Slim se îndreptă spre ieşire.

— Aşteaptă! spuse Ma. Nu pleca aşa, ca un zănatic!

Slim nici nu privi în jur. Coborî scările, trase uşa şi, deschizând-o, ieşi în curtea interioară cufundată în întuneric.

— Aleargă după el, îi zise Ma lui Flynn. Şi tu Woppy, la fel.

— Ducă-se dracului, răspunse Flynn. Eu o şterg. M-am săturat. Dă-mi ceva bani. Părăsesc banda.

— N-ai să pleci nicăieri! Imbecilule, n-ai unde să te duci! Nu capeţi nici o para de la mine! Du-te după el! Şi tu, Woppy! ordonă Ma.

Flynn ezită, apoi, înjurând printre dinţi, îi făcu semn lui Woppy şi coborâră împreună treptele, îndreptându-se spre uşă.

Când dispărură în întuneric, Ma puse mâna pe umărul lui Doc.

— Doc, am crezut că te văd pentru ultima oară. Acum ce facem?

Doc era puţin ameţit.

— Ce să facem? Ma, am vrut să fug şi mi-am dat seama dintr-o dată că n-am unde. Slim o s-o aducă înapoi şi totul va fi la fel.

— Încă n-a găsit-o. Doc, eşti alături de mine. O să ieşim cumva din încurcătura asta. Tu eşti alături de mine!

5

Miss Blandish zăcea pe patul imens al lui Rocco, fixând tavanul cu ochii ei goi.

Altădată Rocco s-ar fi considerat norocos că are o asemenea frumuseţe în camera lui, însă acum mintea i se întunecase de spaimă şi roşcata cu picioare lungi îl atrăgea tot atât de mult ca un manechin dintr-o vitrină care ar fi nimerit în patul lui.

„Am să joc bine această carte”, îşi spusese el când, în sfârşit, o convinsese să intre în apartamentul lui. „La ce bun să chem copoii? Trebuie să iau legătura cu Blandish. Asta e singura mea speranţă să pun mâna pe cei 15.000 de dolari. Dacă mă duc la copoi, îmi suflă biştarii.”

Căută încă o dată în cartea de telefon, dar numele lui Blandish nu figura. Sună la Informaţii, însă operatoarea n-a putut sau n-a vrut să-i spună numărul lui Blandish. Când eşti milionar, nu ţi se trece numărul în carte. Rocco nu ştia asta. Acum, după ce telefonase la cele mai importante cluburi şi restaurante întrebând dacă Blandish e acolo şi nu-l găsise, începea să-l cuprindă neliniştea.

„Dacă nu-l găsesc urgent”, îşi spunea în sinea lui, „aş putea să dau de bucluc.”

Nu se gândea decât la Slim. Nu-şi închipuia cum Slim ar putea să ghicească că el o luase pe fata lui Blandish, dar, dacă totuşi ghicea şi venea acolo, Rocco ştia că n-ar mai avea mult de trăit.

Încerca să stimuleze memoria fetei, dându-i ziarele în ale căror pagini figurau ştiri despre răpirea ei. În timp ce el vorbea la telefon, ea se uita liniştită în ziare, dar era clar că nu făcea nici o legătură între ea, fotografii şi răpire.

O privi. Continua, cu ochii ei de drogată, să fixeze tavanul, fără să-l vadă.

— Hei, fetiţo, zise Rocco, dându-şi seama că se aflau în cameră de peste două ore. Încearcă să te concentrezi! Cum pot să intru în legătură cu tatăl tău? Am telefonat la fiecare nenorocit de număr la care credeam că-l pot găsi şi n-am dat încă de el.

Miss Blandish îşi mişcă picioarele lungi, continuând să se uite în tavan. Arăta ca şi când nu-şi dădea seama că el se află acolo.

Exasperat, Rocco se apropie şi-o apucă de braţ:

— Hei! Trezeşte-te!

Atingerea mâinii lui îi dădu o reacţie care-l înspăimântă. Se smuci într-o parte şi se ghemui lângă perete, cu ochii larg deschişi de spaimă.

— Bine, bine, vorbi el liniştitor. N-ai de ce să te temi de mine. Mă auzi? Încerc să-l găsesc pe tatăl tău. Care-i numărul lui de telefon?

Miss Blandish se chirci, departe de el.

— Lasă-mă în pace! Nu mă atinge!

Rocco încercă să-şi stăpânească panica:

— Dacă nu-l găsesc pe babacul tău, amândoi dăm de dracu'! Nu înţelegi? O să ne trezim cu Slim aici. Cum îl găsesc pe taică-tu?

Brusc ea se ridică din pat şi alergă la uşă. Rocco o ajunse când pusese deja mâna pe clanţă.

— Dă-te la o parte! şuieră ea. Lasă-mă să ies!

Rocco, transpirat, o aruncă înapoi pe pat. Se aplecă peste ea, apăsându-i mâna pe gură.

— Gura! spuse el furios. Vrei să te găsească Slim?

Ea încetă să se zbată şi, pentru prima dată de când se afla în cameră, ochii îi reveniră la viaţă. Îşi luă mâna de pe gura ei.

— Da, îl vreau pe Slim! Vreau să vină aici!

— Nu ştii ce vorbeşti, zise Rocco, holbându-se la ea. Nu vrei să te duci acasă? Ce-i cu tine?

Scutură din cap:

— N-am nici o casă. N-am pe nimeni. Numai pe Slim îl vreau.

Rocco se ridică în picioare:

— Am să chem copoii. Am suportat destule.

Se apropie de telefon, gândindu-se: „Dacă mă trag copoii pe sfoară în privinţa recompensei, o să fie rău, dar în orice caz, ei trebuie să sosească aici înaintea lui Slim.”

Începu să formeze numărul sediului central al Poliţiei. Miss Blandish sări brusc din pat. Apucă firul telefonului şi-l smulse. Timp de câteva clipe, ţinând strâns în mână telefonul mut, Rocco se uită fix la ea, simţind un fior rece pe şira spinării.

— Nebuno! mârâi el. Ce ţi-ai închipuit că faci?

Ea se retrase departe de el.

— Trebuie să-i spui *lui* că tu m-ai luat, trebuie să-i spui că n-am vrut să merg cu tine, spuse ea, frângându-şi mâinile.

— De ce tu… tu… Rocco nu mai ştia ce să spună. Ce-i cu tine? Am încercat să te ajut. Nu vrei să pleci de lângă Slim?

Ea se lipi de perete şi începu să plângă încetişor.

— Nu pot să plec de lângă el. O să rămân cu el până la sfârşitul vieţii.

— Vorbeşti prostii! strigă Rocco. Mă duc să chem poliţia.

Fata se strecură de-a lungul peretelui spre uşă şi se lipi cu spatele de ea.

— Nu! Trebuie să aştepţi aici până vine el! spuse ea, cu o voce ascuţită. Trebuie să-i spui că tu m-ai luat!

Exasperat, Rocco o apucă de braţ şi o trase de lângă uşă. O aruncă pe pat. Pe când se întorcea spre uşă, ea se ridică. Apucă o scrumieră grea de sticlă, care se afla pe noptieră. O aruncă spre el. Îl lovi în cap şi el căzu ameţit, sprijinindu-se în mâini.

Miss Blandish se lipi iar de perete, privindu-l. Rocco încercă să se ridice, apoi se prăbuşi pe o parte, ţinându-şi capul în mâini şi gemând.

Zgomotul unei uşi care se deschidea o făcu pe Miss Blandish să privească în partea cealaltă a camerei. Uşa ce ducea la baie era întredeschisă. Rămase paralizată în timp ce uşa se deschidea larg şi în odaie pătrunse Slim. Intrase prin geamul de la mansardă şi pe urmă prin cel de la baie. Ochii lui galbeni strălucitori se plimbau de la Miss Blandish la Rocco, care se afla întins pe podea.

Rocco, pe jumătate leşinat, îşi dădu seama de primejdie. Instinctul îl avertiza că nu mai are mult de trăit. Se rostogoli pe spate, ridicându-şi mâinile într-un gest inutil de apărare.

Slim înaintă, rânjind.

Miss Blandish văzu cuţitul lucind în mâna lui şi se întoarse, închizând ochii.

Îl auzi pe Rocco scâncind.

Zgomotele care urmară o făcură să se lase în genunchi şi să-şi astupe urechile cu mâinile. Fiecare lovitură de cuţit pe care Slim i-o aplica lui Rocco o cutremura şi o înţepenea de groază.

6

Anna Borg era închisă de două ore, care i s-au părut interminabile, într-o celulă izolată de la subsolul poliţiei. Era speriată şi istovită. La început ţipase, urlase, înjurase, dar nu venise nimeni. Se simţea ca şi când ar fi fost îngropată de vie şi nervii îi cedară rapid.

Se tot întreba de ce fusese arestată şi aruncată acolo. Când Eddie alergase la Ma să discute despre Johnny, Anna se hotărâse să-l părăsească. Se săturase de Eddie şi de *Paradise Club.* Îndată ce-i auzise maşina îndepărtându-se, aruncase câteva haine într-o valiză, luase banii pe care Eddie îi ţinea în apartament pentru cazuri de urgenţă şi luase un taxi până la gară.

Se gândise că ar putea pleca la New York. Ştia că îşi putea găsi oricând o slujbă în vreo speluncă până şi-ar fi făcut timp să caute altceva. Orice era mai bine decât să fie cu Eddie şi să rişte să intre în vreo încurcătură din cauza lui Ma Grisson şi a fiului ei nebun.

Însă, în timp ce achita taxiul, doi vlăjgani apărură ca din pământ şi se apropiară de ea. Unul dintre ei îi flutură prin faţă o insignă.

— Anna Borg?

— Nu poţi să spui „domnişoară”? mârâi Anna, fulgerându-i cu privirea pe cei doi detectivi.

Chiar dacă se comporta recalcitrant, simţi totuşi un fior rece. Urangutanii ăştia aveau de gând s-o aresteze?

— Fetiţo, căpitanul vrea să-ţi vorbească, spuse unul din ei. N-o să te ţină mult.

O maşină a poliţiei se apropie. Anna îşi dădu seama că trecătorii se opriseră şi-i priveau.

— Trebuie să prind un tren, zise ea furioasă. Puteţi să-i transmiteţi capului ăla pătrat să se ducă dracului!

O mână uriaşă se lăsă pe braţul ei.

— Hai, scumpo, vorbi insinuant detectivul. Doar nu vrei să ai necazuri, nu? N-o să dureze mult!

— Ia-ţi labele de pe mine! se înfurie Anna.

Încă ezita, însă, când celălalt detectiv înaintă, ea intră în maşină. Amândoi detectivii se urcară şi ei şi automobilul porni cu viteză.

— O să daţi de dracu' amândoi, mârâi ea. Am să vorbesc cu avocatul meu să vă „aranjeze”. O să vă treziţi de acolo de unde aţi pornit-o, adică de jos!

Detectivul mai în vârstă râse:

— Ţine-ţi firea, fetiţo. Linişteşte-te!

Anna îl înjură, apoi se cufundă într-o tăcere morocănoasă. Teama o învăluia. Făceau vreo legătură între ea şi moartea lui Alvin Heinie?! I se părea că trecuse o groază de vreme de când descoperise că Heinie stătea la acelaşi hotel ca ea şi că el îl turnase pe Riley. Sub impulsul furiei, intrase în camera lui şi-l împuşcase pe când îi deschidea uşa. Regretase chiar în clipa aceea. Dacă până acum fusese sigură că între asasinatul acela şi ea nu se putea face nici o legătură, în momentul de faţă această siguranţă dispăruse.

La poliţie ceruse să vorbească cu avocatul ei, dar sergentul de serviciu o privise inexpresiv şi fix, apoi îi făcu semn unei gardiene cu o faţă aspră; aceasta o apucase strâns şi o împinsese, traversând un coridor, într-o celulă întunecoasă, în timp ce ea se împotrivea şi ţipa. În spatele ei uşa fu trântită şi încuiată. În timpul celor două ore de aşteptare, Anna se liniştise. Când zăvorul fu tras şi uşa se deschise, sări speriată în picioare.

Gardianul îi făcu semn:

— Vino! Căpitanul vrea să discute cu tine.

— Cineva are să mi-o plătească! zise Anna fără prea multă convingere.

Fu condusă sus pe scări, prin sala de aşteptare, în biroul lui Brennan. Se opri brusc în prag când îl văzu pe Fenner stând pe pervazul ferestrei, pe Brennan în spatele biroului şi pe cei doi detectivi rezemaţi de perete. Se uită fix, cu ochii mari, la Fenner.

Gardianul o împinse şi ea înainta câţiva paşi împleticindu-se, apoi auzi uşa închizându-se în spatele ei.

— O să-ţi pară rău pentru asta! ţipă Anna la Brennan. Cheamă-mi avocatul!

— Stai jos, Anna, zise Brennan liniştit. Vreau să-ţi vorbesc.

— De unde până unde îmi spui Anna? se zburli ea. Pentru dumneavoastră sunt domnişoara Borg.

— Stai jos şi tacă-ţi gura! ordonă unul din detectivi.

— Gorilă! ţipă Anna, dar se aşeză, privind neliniştită când la Brennan, când la Fenner.

— Avem motive să credem că Miss Blandish, fata răpită acum patru luni, se află la *Paradise Club,* spuse Brennan.

Anna se holbă la el. Arăta năucită.

— Sunteţi nebuni? Toată lumea ştie că Frankie Riley a răpit fata. Ce urmăriţi?

— Aşa am crezut şi noi, dar acum am aflat altceva, continuă Brennan. Banda Grisson a luat fata de la Riley. Suntem siguri că în momentul de faţă ea se află în club.

— Vreţi să-l aranjaţi pe Eddie? întrebă Anna, încruntându-se. Copoiule, nu te-aştepta să te ajut. Habar n-am de nici o răpire.

Fenner spuse:

— Brennan, timpul trece. Las-o să vadă „exponatele”. Dacă nici ele n-o conving, apoi nimic n-o poate face să vorbească.

Brennan fu de acord. Făcu semn unuia dintre detectivi, care se apropie de Anna.

— Vino, scumpo! Am să-ţi arăt ceva.

Anna se uită neliniştită la Brennan:

— Să vină avocatul meu. Nu mă puteţi ţine aici...

— Vino odată şi nu mai trăncăni atât, zise detectivul.

Anna se ridică. Ieşi după detectiv. Fenner şi Brennan se uitară unul la altul.

— Nu cred că ştie ceva, vorbi Brennan. S-ar putea să ne pierdem timpul.

— S-ar putea, dar încercăm, răspunse Fenner, aprinzându-şi o ţigară.

Aşteptară. După vreo zece minute, uşa fu împinsă şi se deschise. Detectivul o aducea înapoi pe Anna, care se

sprijinea de el. Era palidă şi cu ochii măriţi de groază. Se lăsă într-un scaun şi-şi ascunse faţa în mâini.

— Îl poţi identifica? E Riley? o întrebă Brennan.

Ea se cutremură.

— Ticălosule! Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

Fenner se apropie de ea:

— Nu-i aşa plăcut să-l vezi, nu-i aşa? Banda Grisson l-a aranjat. I-am găsit pe toţi trei, Riley, Bailey şi Bătrânul Sam. A fost o lucrătură grozavă din partea lui Ma Grisson şi cât de tare trebuie să mai fi râs Eddie când te-a convins că Riley te-a părăsit. Riley era învinuit pentru tot şi, în timpul acesta, el era de mult oale şi ulcele. Ai primit vreo parte din răscumpărare? Pariez că nu. Tot ce-ai căpătat a fost un apartament mizer la club şi un amant ca Eddie. Acum ai şansa să egalezi scorul. Ce zici, fetiţo?

— Şterge-o de lângă mine! ţipă Anna. Habar n-am de nimic.

— Fii deşteaptă! zise Fenner. Acum eşti în afara oricărei bănuieli şi e bine să rămâi aşa. Colaborează cu noi şi noi vom colabora cu tine. Ascultă: vrem să ştim dacă fata se află în club. Noi aşa bănuim, dar nu suntem siguri. Este în camera de sus, aceea încuiată, nu-i aşa?

Albă la faţă şi tremurând, Anna îl fulgeră cu privirea:

— Află şi singur!

— Pune-te în locul fetei! spuse Brennan, aplecându-se peste birou. Ţie ţi-ar plăcea să fii închisă cu un monstru ca Grisson? Haide, Anna, dacă ştii ceva, dă-i drumul! Tatăl fetei acordă o recompensă de 15.000 de dolari şi o să am grijă s-o capeţi tu.

— Oh! las-o baltă! vorbi cu răutate Anna. Niciodată n-am turnat nimic copoilor şi n-o s-o fac nici acum.

Fenner întrebă:

— Pot să vorbesc cu „domnişoara” asta cinci minute între patru ochi?

Brennan ezită, apoi se ridică. Nu-şi puteau permite să piardă prea mult timp. Ieşi din cameră, făcându-le semn celor doi detectivi să-l urmeze.

Anna îl înfruntă pe Fenner:

— Îţi pierzi timpul degeaba! N-am nimic să-ţi spun.

— Eu cred că da. În orice caz, eu am ceva să-ţi spun. Ne-am interesat în legătură cu tine. Brennan nu ştie că locuiai într-o cameră la *Palace Hotel* în noaptea în care a fost împuşcat Alvin Heinie. Habar n-are că ai un revolver de calibru 25, dar ştie că Heinie a fost împuşcat cu unul de calibrul ăsta. N-o să-i ia prea mult să facă legătura între cele două informaţii şi să te învinuiască de crimă dacă îi spun şi lui ceea ce ţi-am spus ţie. Ai avut motiv, prilej şi armă. Colaborează cu mine şi-mi ţin gura. Însă, dacă nu vrei, îi spun lui Brennan că erai în hotel în noaptea aceea şi apoi el o să te „stoarcă” bine.

Anna lăsă ochii în jos.

— Ei, ce zici? o întrebă Fenner. Nu avem timp de pierdut. Fata lui Blandish se află în club?

Anna ezită, apoi răspunse:

— Nu ştiu, dar e o fată acolo, într-o cameră. N-am văzut-o niciodată. Nu ştiu dacă este ea sau alta.

Fenner se îndreptă spre uşă şi-l chemă pe Brennan:

— S-a răzgândit. Ştie că în camera încuiată se află o fată, dar n-a văzut-o niciodată.

— Cum de ştii că e o fată acolo, dacă n-ai văzut-o? o întrebă Brennan.

— I-am auzit pe băieţi vorbind, răspunse Anna morocănoasă. Am zărit-o pe Ma urcând acolo cu lucruri de la spălătorie. Şi pe Slim l-am zărit intrând cu sacoşe cu lucruri de la magazinele pentru femei.

— Ei, pune-ţi acum mintea la contribuţie! spuse Brennan. Cum putem pătrunde acolo şi lua fata înainte s-o lichideze?

Anna ridică din umeri:

— Habar n-am! Nu eu conduc poliţia voastră împuţită. E treaba voastră!

— Când clubul e deschis, ce şanse avem ca să pătrundem înăuntru? întrebă Fenner.

— Nici una. Sunt foarte bine organizaţi. Îşi cunosc fiecare membru în parte. Până când nu îl identifică, uşa nu se deschide.

— Mai există şi altă posibilitate de a intra?

— Nu ştiu.

Brennan şi Fenner schimbară priviri. Fenner ridică din umeri.

— Bine, spuse Brennan.

Se duse la uşă şi îl chemă pe gardian:

— Du-o în biroul lui Doyle şi stai cu ea acolo.

— Hei! exclamă Anna, sărind în picioare. N-o să mă ţii aici! Ascultă...

— Rămâi aici până scoatem fata de acolo, zise Brennan. Ia-o!

În timp ce protesta violent, Anna fu împinsă afară din cameră. Când ţipetele ei se stinseră, Brennan vorbi:

— Nu ne-a spus nimic.

— Doar că se află o fată în camera încuiată, răspunse Fenner. Şi nu poate fi alta decât fata lui Blandish, dar cum o scoatem de acolo?

— Dacă pătrundem acolo, trebuie să ne asigurăm că în club nu e nici unul dintre membri. Prima mişcare e să înconjurăm „prăvălia” şi să oprim lumea să intre. Clubul se deschide pe la zece. Brennan se uită la ceas: nu e nici măcar opt. Dacă-l putem înhăţa pe vreunul din banda Grisson, vom putea să-l facem să vorbească. S-ar putea să existe şi altă intrare în club în afară de uşa aceea de oţel.

Ridică receptorul:

— Doyle, tu eşti? Vreau să-l arestezi pe unul din banda Grisson, rapid. Nu, nu mă interesează care din ei. Adu-i pe toţi dacă poţi, dar aş vrea cel puţin unul, cât se poate de repede. Bine!

Închise telefonul.

— Dacă vreunul din şobolanii ăia hoinăreşte prin oraş, pe ăla o să-l săltăm noi. N-avem altceva de făcut decât să aşteptăm.

— Ar trebui să-i spunem lui Blandish ce avem de gând, zise Fenner. Mai ales că e vorba de fiica lui.

Brennan ezită, apoi aprobă. Făcu un gest spre telefon:

— Bine, dă-i drumul, spune-i.

7

Eddie Schultz descoperi că nu e chiar aşa de dur cum îşi închipuise. Deşi filmul pe care-l vedea avea o acţiune palpitantă, nu reuşi să-i reţină atenţia. Gândurile îi reveneau la Miss Blandish.

„Cred că e deja moartă, reflectă el. Oare ce-o să facă Ma cu cadavrul fetei? Cum o să reacţioneze Slim?”

Eddie se gândea că n-ar vrea să fie în pielea lui Ma pentru toţi banii din lume.

Brusc nu mai putu suporta întunericul cinematografului. Se ridică şi îşi croi drum către ieşire, împingând brutal vreo trei persoane care se aflau pe scaunele de lângă interval. Era opt şi trei minute. Simţea nevoia să bea ceva. Traversând strada, intră într-un bar, comandă un whisky dublu, apoi se duse într-o cabină telefonică şi sună acasă. Voia să-i spună Annei să vină să se întâlnească la bar, ca să poată lua împreună cina mai devreme. Nu mai putea suporta singurătatea. Se enervă când nu-i răspunse nimeni. Era un lucru neobişnuit ca Anna să plece din apartament înainte de ora nouă. Unde s-o fi dus? Se întoarse la bar, dădu băutura pe gât, plăti şi plecă. Se hotărî să se întoarcă acasă. S-ar putea ca Anna să fi ieşit puţin şi să se înapoieze.

Sosi în faţa blocului, parcă maşina şi intră în hol.

Portarul, un negru solid, stătea în cuşeta lui, citind pagina cu informaţii despre cursele de cai.

— Salut, Curly, spuse Eddie, oprindu-se. Ai văzut-o ieşind pe domnişoara Borg?

Portarul lăsă ziarul:

— Am văzut-o, domnule Schultz. A ieşit la zece minute după ce aţi plecat dumneavoastră.

Se uită cruciş la el.

— Avea cu dânsa o valiză.

Eddie se încruntă:

— Bine, Curly.

Se îndreptă spre lift şi urcă. Ajunse în apartamentul lui, descuie şi intră. Pătrunzând în dormitor, văzu că uşa dulapului era deschisă. Dintr-o privire îşi dădu seama că multe dintre hainele Annei lipseau.

Înjură în surdină. A şters-o! N-ar fi bine să-i spună lui Ma? Ezită. Ma trebuie totuşi să ştie. Când se îndrepta către telefon, se auzi soneria de la uşă.

„Cine ar putea fi?” se întrebă el neliniştit.

Mâna îi alunecă în buzunarul hainei şi strânse bine revolverul. Se îndreptă spre uşă.

— Cine e? întrebă el.

— Un mesaj de la domnişoara Borg, domnule Schultz, zise portarul.

Eddie descuie grăbit uşa care se deschise brusc atunci când apăsă pe clanţă, aruncându-l cu putere înapoi în cameră. Înainte să-şi recapete echilibrul, doi bărbaţi solizi năvăliră în cameră şi-l ameninţară cu revolverele.

— Uşurel, Schultz, spuse unul din ei. Sus mâinile!

Portarul, cu ochii ieşiţi din orbite de uimire, privi camera, apoi se întoarse şi plecă grăbit.

Eddie îi înfruntă pe poliţişti:

— Nu mă puteţi acuza de nimic, zise el, simţind în stomac o durere ca de cuţit. De ce daţi buzna aşa?

Unul dintre cei doi vlăjgani se apropie de el şi-i luă revolverul.

— Schultz, ai permis pentru ăsta? întrebă el.

Eddie tăcu mâlc.

— Hai, vino! Doar nu vrei să dai de belea! Ai putea avea o groază de necazuri, dar la ce bun?

— Nu vin cu voi, mormăi Eddie. Nu sunt vinovat de nimic.

— La fel spuneţi toţi, zise unul dintre detectivi. Să mergem!

Eddie ezită, dar până la urmă îi lăsă pe cei doi bărbaţi să-l urce în lift şi să-l ducă la maşina Poliţiei, care aştepta jos. Zece minute mai târziu se afla în biroul lui Brennan, faţă-n faţă cu el şi cu Fenner.

— Ce vreţi de la mine? urlă Eddie. N-aveţi nici un drept să mă aduceţi aici. Vreau să vină avocatul meu.

— Arată-i şi lui „exponatele”, apoi adu-l înapoi, ordonă Brennan.

Ridicând din umeri, Eddie ieşi cu cei doi detectivi, încercând să facă pe grozavul, deşi nu se simţea deloc sigur. De ce au arestat-o pe Anna? Ce ştia Anna? Le-o fi spus ceva?

Cinci minute mai târziu, livid şi tremurând, se înapoia în biroul lui Brennan.

— Ştim că tu şi prietenii tăi i-aţi lichidat pe indivizii ăia, spuse Brennan. Johnny a vorbit înainte de a fi împuşcat. Ştim că tu şi gorilele tale aţi înhăţat-o pe fata lui Blandish. Schultz, ai însă o şansă să-ţi scapi pielea scârboasă. Vrem să scoatem fata din club. Spune-ne cum o putem scoate şi o să am grijă să nu ajungi în camera de gazare. O să capeţi zece, cincisprezece ani, dar cel puţin scapi cu viaţă. Ne-am înţeles?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, copoiule, zise Eddie, în timp ce sudoarea îi curgea pe faţă. N-am răpit-o pe fata aia… Nu i-am ucis pe tipii ăia. Vreau să vină avocatul meu.

— Schultz, n-avem timp să discutăm la nesfârşit cu tine, spuse Brennan. Asta e singura ta şansă să ieşi basma curată şi ai face bine să cauţi să „ieşi” cât mai repede, ca să nu doreşti ceva mai târziu să nu te fi născut niciodată.

— Îţi spun că nu ştiu nimic, urlă Eddie. Îl vreau pe avocatul meu.

Brennan ridică receptorul:

— Trimite-i sus imediat pe O'Flagherty şi Doogan, ordonă el şi, după ce puse receptorul jos, se apropie de Eddie: Băieţii ăştia doi au fost bătuţi rău de nişte brute ca tine. O'Flagherty a stat mai mult de patru luni în spital, iar

Doogan şi-a pierdut un ochi. Îi ţinem în Poliţie pentru că ei nu s-ar pricepe să facă nimic singuri: chiar dacă nu sunt foarte utili în serviciul activ, ne sunt însă grozav de necesari pentru alte „treburi” ale noastre. Îi urăsc pe bandiţi. Din când în când le cade în mâini o pasăre „dură” ca tine, care nu vrea să „colaboreze” cu noi. Îl dau în grija lor şi lucrul ăsta îi bucură foarte mult. N-am întrebat niciodată cum îl tratează pe tip, dar totdeauna el „ciripeşte” după ce petrece câteva ore cu ei. Toţi arată ca dracu' când se întorc aici să-şi dea declaraţiile, dar nu mă prea sinchisesc de asta, pentru că ştiu că băieţii ăştia doi au fost aranjaţi de bandiţi într-un hal fără de hal.

Eddie auzise de O'Flagherty şi Doogan. Ştia că nişte „băieţi” îi snopiseră în bătaie pe cei doi poliţişti şi atunci când aflase ştirea îşi frecase mâinile de bucurie, dar acum ideea că aceste două gorile vor „lucra” cu el îl îngrozea.

— Nu poţi să-mi faci una ca asta! exclamă el, trăgându-se spre perete. Am prieteni! Atinge-te de mine şi-o să vezi cum îţi pierzi slujba!

Brennan rânji ca un lup:

— Toţi şobolanii de teapa ta spun acelaşi lucru şi iată că încă mă aflu aici.

Uşa se deschise brusc şi intrară doi bărbaţi. Eddie nu mai văzuse niciodată oameni atât de solizi, în afară doar de luptătorii profesionişti. Erau îmbrăcaţi în pantaloni albaştri, iar cămăşile lor erau transpirate. Se cutremură văzându-le muşchii uriaşi şi feţele aspre, brutale. Stăteau lângă uşă, măsurându-l cu privirea. Doogan, a cărui orbită roşie, goală părea că-l fixează pe Eddie, îşi strânse pumnii enormi.

O'Flagherty, cu faţa brăzdată de cicatrici şi cu nasul turtit, aştepta privindu-l pe Brennan.

— Băieţi, ăsta-i Eddie Schultz, vorbi Brennan. Ştim că e implicat în răpirea fetei lui Blandish. El zice că nu există nimeni în poliţie care să-l facă să vorbească. Vreţi să încercaţi voi?

O'Flagherty rânji, descoperindu-şi dinţii sparţi. Se uită la Eddie la fel cum se uită un tigru la prada lui.

— Sigur, căpitane, răspunse el. Ne-ar face plăcere să încercăm. Nu arată chiar aşa de „tare”.

Doogan se apropie de Eddie:

— Iubitule, eşti rezistent? întrebă el, măsurându-l pe Eddie cu singurul lui ochi şi, ridicând mâna dreaptă, îl izbi peste faţă.

Acesta arăta de parcă fusese lovit de un baros. Căzu în patru labe şi se rostogoli prin cameră; îi huruia capul şi faţa parcă-i luase foc.

— Ei! Nu în biroul meu! protestă Brennan. Nu vreau sânge chiar peste tot. Luaţi-l de aici!

Eddie se ridică cu greu în picioare. Când Doogan şi O'Flagherty se apropiară de el, nervii îi cedară.

— Spune-le să plece! ţipă el. Am să vorbesc! Nu-i lăsa să mă atingă!

— Băieţi, lăsaţi-l, spuse Brennan şi se ridică.

Cei doi poliţişti se retraseră, uitându-se la Eddie miraţi şi dezamăgiţi.

— Am să vorbesc, repetă Eddie, ţinându-se de obrazul învineţit şi umflat. Nu-i lăsa să mă mai atingă.

— Bine. Asta chiar e o surpriză! comentă Brennan. Bine, băieţi, aşteptaţi afară! Dacă voi crede că e nevoie să fie „îmboldit”, o să vă chem.

Doogan, dezgustat, îşi şterse nasul cu dosul palmei:

— Căpitane, nu pot să-l mai ating o dată? întrebă el cu speranţă, strângând pumnii.

Eddie se trase deoparte, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Nu acum, răspunse Brennan. Poate mai târziu.

Cei doi poliţişti părăsiră fără tragere de inimă biroul.

— Stai jos, zise Brennan.

Eddie se prăbuşi într-un scaun, în faţa lui Brennan.

— Fata lui Blandish e în club? întrebă Brennan.

Eddie îşi umezi buzele:

— Căpitane, înţelegerea rămâne valabilă? O să mă scapi de camera de gazare?

— E acolo?

— Da.

— Cum o scoatem?

Eddie ezită, apoi spuse brusc:

— Căpitane, acum e moartă. N-am putut să fac nimic. Ma este cea care a aranjat totul. L-a obligat pe Doc s-o lichideze.

Fenner şi Brennan, amândoi, se ridicară în picioare.

— Minţi? întrebă Brennan cu o voce tăioasă, rece.

— Crede-mă că n-am nici în clin, nici în mânecă cu chestia asta, vorbi precipitat Eddie. Ma a vrut întotdeauna să scape de fată, dar Slim o iubea. Apoi noi am aflat că individul ăsta de aici s-a dus să vorbească cu Johnny şi atunci Ma l-a trimis pe Slim cu băieţii să-l aranjeze pe Johnny. În timp ce Slim se afla acolo, Ma s-a decis să se descotorosească de fată. Am încercat s-o opresc, dar nu poţi face nimic atunci când Ma hotărăşte ceva. Ea i-a spus lui Doc să-i facă fetei o injecţie.

Brennan şi Fenner se priviră. Fenner făcu un gest de neputinţă. El se aşteptase tot timpul să audă că Miss Blandish nu mai e în viaţă, aşa că acum nu părea deloc surprins.

— În afară de uşa din oţel mai există vreo altă intrare în club? întrebă Brennan.

— Prin depozitul de alături. Cum intri, în stânga, e o uşă în perete, răspunse Eddie.

Brennan îl strigă pe Doogan:

— Du-l pe şobolanul ăsta jos în celulă, îi ordonă lui Doogan când acesta intră, şi lasă-l în pace, ai auzit?

Doogan îl luă pe Eddie şi ieşi cu el.

Fenner zise:

— Poate că aşa e cel mai bine. Până şi taică-su dorea să fie moartă, spre binele ei. Mai bine îi spun şi lui.

— Da, bine, o s-o aranjez eu pe javra aia bătrână. Vrei să vii cu mine?

— Sigur. Însă am să-l sun mai întâi pe Blandish.

În timp ce Fenner întindea mâna după receptor, Brennan ieşi în fugă, dând ordine sergentului de serviciu.

CAPITOLUL V

1

Miss Blandish se rezemase de perete, muşcându-şi degetele, fiindcă, deşi ar fi vrut, nu putea să ţipe. Se uita înspăimântată la Rocco, care zăcea întins pe jos. Corpul îi era brăzdat de numeroase răni şi sângele se scurgea pe covor. Slim stătea aplecat peste el, respirând cu greutate. Îşi trecu lama cuţitului printre degetele mari şi apoi îşi şterse cuţitul pe haina lui Rocco.

— N-o să te mai supere, se adresă el rânjind lui Miss Blandish. Cât timp sunt lângă tine, nimeni n-o să te supere.

Se apropie de fereastră şi privi în stradă. Circulaţia era intensă şi trotuarele erau pline de oameni care se îndreptau spre case. Îşi dădu seama că nu putea să iasă cu fata pe stradă. Putea fi recunoscută uşor. Se întreba cum ar rezolva Ma această situaţie, îl mai privi o dată pe Rocco şi îi veni o idee. Dintr-odată fu mulţumit de el însuşi. O să-i arate lui Ma că nu era singura care avea creier.

Traversă camera, căutând un costum de-al lui Rocco. Găsi o cămaşă şi o cravată. Aruncă hainele pe divan.

— Îmbracă-le, îi spuse lui Miss Blandish. Într-un fel sau altul trebuie să te duc acasă. Hai, dă-i drumul, îmbracă-te.

Miss Blandish clătină din cap şi se trase înapoi. Nerăbdător, Slim o împinse spre pat.

— Fă ce ţi-am spus! zise el, ciupind-o de braţ. Îmbracă-te!

Înspăimântată şi fără nici o tragere de inimă, fata îşi scoase rochia ieftină de bumbac şi o lăsă să cadă pe podea.

Apoi se întinse repede după cămaşă, ştiind că Slim o privea intens.

Se uitară unul la altul. Înţelese ce spuneau ochii lui şi, strângând cămaşa pe ea, se dădu înapoi.

— Te rog... nu...

Slim se apropie de ea şi-i smulse cămaşa. Respira cu greutate, cu gura încleştată şi ochii lipsiţi de orice expresie.

Tremurând şi fără să opună nici o rezistenţă, ea se lăsă condusă spre pat. Se auzea tic-tacul ceasului de pe cămin. Jos, în stradă, traficul se opri, porni iar şi apoi se opri din nou.

Brusc, Miss Blandish ţipă ascuţit.

Timpul trecea şi întunericul se lăsa în cameră, în apartamentul vecin cineva deschise televizorul. O voce inexpresivă începu să explice cum se prepară o prăjitură. Vocea insistentă, puternică, îl trezi pe Slim, care deschise încet ochii. Întoarse capul şi o privi pe Miss Blandish, care zăcea pe spate lângă el. Privea fix, fără să vadă, tavanul.

— Dobitocul ăla crede că cel mai important lucru în lume e să faci o prăjitură, zise Slim.

Ridică capul şi se uită la ceas. Era opt şi douăzeci. Asta-l surprinse. Nu-şi dăduse seama că dormise atât de mult. Se dădu jos din pat. Zgomotul circulaţiei nu se mai auzea. Nu mai era oră de vârf.

— Trebuie să mergem. Ma s-o fi întrebând unde suntem. Hai, scumpo, pune-ţi hainele astea!

Fata coborî din pat, mişcându-se ca o somnambulă. Se îmbrăcă cu cămaşa şi costumul lui Rocco. Avea necazuri cu cravata. Slim, aşezat pe pat, o privea, amuzându-se ca un copil.

— E greu, nu? Totdeauna am avut de furcă cu cravata. Te vei obişnui. Arăţi bine ca băiat.

Se uită la cadavrul lui Rocco.

— A fost jocheu. Nu-mi plac indivizii care se „joacă” cu caii.

Atinse uşor cu piciorul cadavrul lui Rocco.

— Ce-a căutat, a găsit.

Miss Blandish se îmbrăcase. Costumul lui Rocco îi venea într-adevăr bine. Slim o măsură, dând din cap satisfăcut.

— Eşti un băiat pe cinste. Se ridică, îndreptându-se către dulap, unde găsi o pălărie de-a lui Rocco: Pune-o! Ascunde-ţi părul tău frumos! Ai putea fi fratele meu mai mic.

Îl lăsă să-i aranjeze pălăria, stând ca o păpuşă, dar cutremurându-se de fiecare dată când degetele lui umede şi fierbinţi o atingeau.

— Vino! Trebuie s-o ştergem! zise Slim.

O conduse în baie, se opri să se uite pe fereastră în curtea interioară şi fu mulţumit că acolo nu se afla nimeni. O ajută pe fată să iasă prin ferestruică pe scara de incendiu. Coborâră pe scară, Slim ţinând-o de braţ şi împingând-o repede în jos. La ultimul etaj, un bărbat se uita pe fereastră când trecură pe lângă el. Era în vârstă, gras şi chel.

— Hei! Ce faceţi acolo? întrebă el.

Slim îl privi cu ochii lui galbeni scăpărând. Bărbatul se trase speriat înăuntru. Faţa lui Slim, palidă şi slabă, gura lui băloasă, ochii strălucitori şi părul lung şi neîngrijit atârnând de sub pălărie îl înspăimântaseră.

Slim parcase Buick-ul la capătul aleii. O trase pe Miss Blandish spre maşină, apoi o împinse înăuntru. Se aşeză la volan şi porni. Se opri doar să deschidă torpedoul, de unde scoase revolverul de calibru 45 pe care-l ţinea întotdeauna acolo. Puse revolverul pe banchetă în dreapta lui, apoi porni motorul şi ieşi în strada principală.

În timp ce se îndrepta spre club, sirena poliţiei îl făcu să înlemnească. Se uită în oglinda retrovizoare. Văzu maşinile din spatele lui mutându-se pe banda din dreapta şi lăsând liber culoarul din mijloc. Se trase şi el în partea dreaptă şi văzu trei maşini de poliţie gonind din urmă. Îl depăşiră în mare viteză. Neliniştit, se întrebă unde se duceau şi le urmări cu privirea. După câteva minute, îşi dădu dintr-o dată seama că ele încetiniseră şi se opriseră în faţa curţii în care se afla intrarea în *Paradise Club.*

Cuprins de o panică nebună, viră brusc într-o stradă laterală, tăind faţa unui automobil care frână cu un zgomot

puternic. Acceleră şi, uitându-se înapoi, văzu o groază de poliţişti coborând din maşini şi alergând prin curte spre club.

Simţea cum sudoarea îi şiroia pe faţă. Ce putea face? Unde să se ducă? Se uită la Miss Blandish, care privea în gol prin parbriz. Fără Ma, fără uşa şi obloanele de oţel ale clubului, se simţea pierdut şi înfricoşat. Mintea lui atrofiată încerca să facă faţă situaţiei.

— Hei, tu!

Se uită în dreapta. Un copoi se holba la maşină, privindu-l întâi pe Slim, apoi pe Miss Blandish. Slim îl recunoscu. Era unul din patrula de cartier: masiv, cu o faţă agresivă, care, ori de câte ori avea ocazia, îi „aranja” pe cei din banda Grisson.

— Cu tine am treabă, zise copoiul şi mâna lui alunecă spre tocul revolverului.

Mâna lui Slim apucă revolverul de calibru 45, îl ridică şi-l împuşcă pe poliţist dintr-o singură mişcare. Rafala îl lovi în piept, aruncându-l pe trotuar.

Miss Blandish ţipă. Tresărind, Slim o izbi cu dosul palmei, o lovi apoi peste gură şi o aruncă înapoi pe banchetă. Mai mulţi trecători se trântiră pe jos pe trotuar. Înjurând, Slim dădu drumul armei pe banchetă, apoi porni maşina şi acceleră puternic, în timp ce un om striga după el.

Slim era turbat de spaimă. Singurul lui gând era să iasă la drum deschis, unde se putea folosi de viteza fantastică a maşinii.

Când Slim îl împuşcase pe poliţist, Fenner şi Brennan coborau dintr-o maşină a poliţiei care tocmai sosise. Împuşcătura îi făcu pe amândoi să se oprească. Văzură Buick-ul ţâşnind în stradă, celelalte automobile făcându-i loc în grabă.

Fenner alergă spre poliţistul împuşcat, în timp ce Brennan ordonă altor trei poliţişti pe motociclete să urmărească Buick-ul. Aceştia porniră cu un hârâit de eşapament. Apoi Brennan se apropie de Fenner, care clătină din cap:

— E mort, zise el. Cine ar putea să fie asasinul?

— Unul din banda Grisson, răspunse aspru Brennan. Vino să-i săltăm pe ceilalţi. Şobolanul ăla n-are s-ajungă prea departe.

Soseau încontinuu poliţişti. Strada se umpluse de o mulţime de gură-cască.

În club, Ma Grisson urmărea ce se întâmpla afară printr-o gaură din oblonul de oţel de la fereastra biroului ei. Flynn privea printr-o altă gaură. Woppy se ghemuise lângă perete. Doc Williams stătea aproape de biroul lui Ma. Avea în mână un pahar plin până la jumătate cu whisky. Ochii îi erau sticloşi, iar faţa îi lucea din cauza transpiraţiei.

Ma se întoarse încet şi se uită întâi la Doc şi apoi la Woppy. Flynn se trase înapoi, cu ochii la ea.

— Asta e! zise ea cu o voce rece, dură. Am ajuns la capătul drumului! Cred că nu-i nevoie să vă spun ce ne aşteaptă!

Flynn era calm. Îşi rotea privirea prin cameră; era neliniştit, dar n-arăta înspăimântat. Woppy părea că e gata să se prăbuşească. Ochii i se mişcau îngroziţi. Doc sorbi o înghiţitură, ridicând din umeri. Era prea beat ca să mai simtă vreo emoţie.

Ma, târâindu-se cu greu prin cameră, deschise un dulap şi scoase un automat Thompson.

— Voi, băieţi, faceţi ce vreţi, continuă ea. Eu ştiu ce am de făcut. Copoii n-or să mă înhaţe vie. Simt o plăcere nebună să iau câţiva din nenorociţii ăştia cu mine.

Flynn se apropie de ea. Luă şi el un automat din dulap.

— Ma, sunt alături de tine. Să „lucrăm” repede şi fără milă.

Se auzi o lovitură puternică în uşa de oţel. Apoi o voce amplificată de un megafon ordonă:

— Voi, cei de acolo, ieşiţi afară! Ieşiţi afară cu mâinile sus!

— O să le trebuiască ceva timp până să pătrundă în club, zise Ma.

Se duse la birou şi se aşeză. Puse Thompson-ul cu ţeava spre uşă şi le spuse:

— Băieţi, lăsaţi-mă singură. Asta-i camera mea şi aici vreau să mor. O să vă găsiţi şi voi ascunzători! Ştergeţi-o!

— De ce nu le dăm drumul înăuntru? întrebă Doc.

Sfârşise de băut whisky-ul şi puse paharul pe birou.

— Ma, avem bani. Putem angaja cei mai buni avocaţi. Mai avem o şansă.

Ma zâmbi dispreţuitor:

— Crezi? Biet bătrân nebun şi beţiv! Dă-i drumul, dacă îţi închipui că ai vreo şansă. Caută-ţi singur un avocat şi ai să vezi unde ajungi. Ştiu eu ce-o să se-ntâmple. Acum ieşiţi şi lăsaţi-mă singură!

Între timp, Flynn deja plecase. Fugi către scară, prin restaurantul cufundat în întuneric. Zgomotul loviturii în uşa de oţel îl făcu să se oprească în hol. Privi în jur, apoi se strecură în spatele tejghelei de la garderobă, lângă scară. Puse Thompson-ul pe tejghea şi aşteptă, cu mâinile tremurându-i puternic şi cu buzele subţiri deschise într-un rânjet înrăit.

Woppy apăru alergând în hol. Arăta ca un animal vânat. Când se îndreptă spre intrarea din faţă, Flynn urlă la el:

— Dacă faci asta, te tai în bucăţi!

Woppy se roti şi se uită înnebunit la Flynn:

— Trebuie să ies de aici! ţipă el isteric. Nu vreau să fiu ucis! Vreau numai să ies de aici!

— Acum n-ai unde să te duci, îi răspunse Flynn. Nu mai poţi face nimic. Vino aici!

Din spatele lui Flynn răsună o împuşcătură. Brusc, faţa lui Woppy se umplu de sânge. Căzu înainte şi se rostogoli, cu mâna bătând aerul.

Ghemuindu-se, Flynn se întoarse. În capătul scărilor apărură doi poliţişti cu revolverele în mână.

Trăgând piedica Thompson-ului, Flynn îşi dădu seama că aceştia găsiseră în depozit intrarea în club şi înţelese că acum într-adevăr venise sfârşitul, începu să tragă cu automatul Thompson. Cei doi poliţişti fură retezaţi de rafală. De undeva, de sus, de pe scări, începu să tragă alt Thompson.

Flynn se ghemui şi mai tare în timp ce o salvă de plumb îi zbură pe deasupra capului. Transpirând şi rânjind, se gândea că aşa-i bine să mori: să împuşti şi să fii împuşcat.

Se întoarse ridicând ţeava automatului şi se uită cu grijă de după tejghea. Thompson-ul de sus trăgea încontinuu. Patru salve îi raseră aproape creştetul capului. Flynn nu opri focul nici când se prăbuşi pe covor într-un lac de sânge, cu creierii împrăştiaţi peste tot.

Apărură patru poliţişti, privind cercetător. Se uitară jos în hol. Brennan li se alătură:

— Au mai rămas Doc, bătrâna şi Slim, îi spuse Brennan lui Fenner când acesta ajunse sus.

— Unul dintre ei a şters-o cu Buick-ul, îi aminti acesta. S-ar putea să fi fost Slim.

Brennan se îndreptă spre mijlocul clubului. Făcându-şi mâinile pâlnie la gură, strigă:

— Ieşiţi afară! N-aveţi nici o şansă! Ieşiţi cu mâinile în sus!

Doc Williams se ridică din scaun:

— Ei bine, Ma, cum ai spus şi tu, am ajuns la capătul drumului. Nu sunt un luptător. Mă duc să mă predau.

Stând în spatele biroului, cu mâna ei mare pe automat, Ma rânji, arătându-şi dinţii galbeni:

— Fă ce vrei. Te vor închide pe viaţă sau te vor trimite în camera de gazare. E de preferat, căci merge mai repede.

— Nu sunt un luptător, repetă Doc. La revedere, Ma. A fost bine, nu-i aşa? Da' adu-ţi aminte că tot timpul ţi-am spus că nu-mi place răpirea asta. Uite unde ne-a adus!

— Ieşiţi afară! ţipă Brennan. Pentru ultima oară vă spun! Ieşiţi afară sau venim noi acolo!

— Salut, Doc, zise Ma. Ieşi încet cu mâinile sus. Acestor indivizi le cam place să tragă.

Doc se întoarse şi se îndreptă încet spre uşă. O deschise şi apoi se opri:

— Vin, îi avertiză el. Nu trageţi!

Ma rânji batjocoritor. Ridică Thompson-ul şi ţinti spatele lui Doc.

Pe când Doc se îndrepta spre restaurantul slab luminat, Ma apăsă pe trăgaci. Automatul răpăi violent, o singură dată, şi Doc fu azvârlit în faţă. Se prăbuşi, dându-şi sufletul înainte să se prăbuşească pe covor.

— Sărmane bătrân nebun, mai bine că ai murit, spuse Ma şi se ridică în picioare.

Ţinând automatul cu amândouă mâinile, păşi în tăcere şi cu hotărâre spre uşă. Acolo se opri.

— Veniţi şi luaţi-mă! ţipă ea. Haideţi, gorile laşe! Veniţi şi luaţi-mă!

2

Strângând cu putere volanul, Slim se aplecă peste el, privind concentrat în timp ce conducea Buick-ul cu o viteză nebună pe şoseaua principală care ieşea din oraş. Gura îi era întredeschisă, buzele îi atârnau, faţa palidă, murdară îi lucea de transpiraţie. Auzea sirenele poliţiştilor, care-l urmăreau pe motociclete. După câţiva kilometri, ar fi putut ieşi în autostradă şi, dacă ajungea acolo, era sigur că motorul Buick-ului său ar fi lăsat în urmă pe oricine se ţinea după el. În dreptul unei cotituri, îi apăru în faţă un automobil. Ciocnirea părea inevitabilă. Miss Blandish ţipă, ascunzându-şi faţa în mâini. Rânjind, Slim apăsă pe acceleraţie, în timp ce şoferul celălalt frână nebuneşte. Buick-ul trecu la câţiva centimetri.

O sută de metri mai departe apăru o altă intersecţie şi, pe când Buick-ul se îndrepta spre ea, culoarea semaforului se schimbă, arătând roşu.

Slim apăsă pe claxon. Poliţiştii de pe motociclete, văzând că n-are de gând să oprească, porniră sirenele, prevenind celelalte maşini să elibereze sensul de mers.

Buick-ul ţâşni în intersecţie, în timp ce circulaţia se opri cu un vacarm teribil. Un singur şofer nu fusese destul de rapid. Buick-ul îl izbi în aripă, spărgându-i farurile din spate.

Înjurând, Slim redresă Buick-ul cu o răsucire de volan şi îşi văzu de drum. Deodată intră pe autostradă. Se relaxă şi apăsă pe acceleraţie, simţind cum maşina capătă viteză.

Lumina pălea. Peste puţin timp avea să fie întuneric. Zgomotul sirenelor îl enerva. Acum era sigur că, datorită vitezei pe care o putea atinge maşina lui, poliţiştii nu vor mai fi în stare să-l ajungă. Se uită în retrovizor. Văzu la vreo două sute de metri în spate doi copoi pe motociclete, aplecaţi pe ghidoane, gonind după el. Al treilea copoi dispăruse. Deodată zări o flacără şi auzi o pocnitură. Unul dintre copoi trăsese. Slim mârâi.

— Lasă-te jos lângă banchetă, îi spuse el lui Miss Blandish. Hai, fă ce ţi-am spus!

Tremurând, ea alunecă de pe banchetă. Slim aprinse farurile. Poliţia elibera şoseaua. Circulaţia spre oraş încetinise deodată, maşinile trăgându-se pe margine. Se uită din nou în retrovizor. Unul din copoi rămăsese în urmă, însă celălalt se ţinea scai de el.

Slim ridică brusc piciorul de pe acceleraţie. Buick-ul pierdu din viteză. Uitându-se în retrovizor, îl văzu pe poliţist ajungând în spatele lui. Aşteptă, în timp ce faţa lui vicioasă se strâmbă. Copoiul trecu pe lângă el ţipând, însă Slim nu putu să distingă ceea ce-i spunea din pricina zgomotului produs de motorul motocicletei. Rânjind, Slim manevră violent Buick-ul într-o parte. Simţi cum maşina loveşte motocicleta. Se lăsă nebuneşte pe volan, încercând să evite deraparea. Cu coada ochiului, văzu cum motocicleta zboară de pe şosea, lovindu-se de bordură şi cum dispare într-un nor de praf.

Redresă Buick-ul şi apăsă pe acceleraţie. Maşina se topi în întuneric. Nemaifiind deranjat de sunetul sirenelor, Slim avea linişte să se gândească la ce avea de făcut.

„Sunt pe urmele mele”, îşi spunea în gând. Nu ştia ce să facă. Era riscant să mai ţină fata cu el, dar în clipa asta nici prin gând nu-i trecea să scape de ea. Privi indicatorul de benzină. Avea destulă. Dar unde să se ducă? Nu avea cine

să-l ascundă. Se aplecă şi o atinse pe umăr pe Miss Blandish.

— Ridică-te! E-n regulă!

Miss Blandish se ridică cu greu şi se aşeză lângă el. Se retrase într-un colţ al scaunului, uitându-se prin parbriz la şoseaua lungă, pustie, care se întindea la nesfârşit în faţa lor.

De vreo cincisprezece ore nu mai primise droguri şi mintea i se limpezea încet. Încerca să-şi amintească ce căuta în acest automobil de curse. Neclar, în subconştient, îi apărea imaginea unui bărbat micuţ, cu tenul închis, cu haina pătată de sânge.

— Vor veni după noi, zise Slim. Ne vor urmări. Tu şi cu mine vom fi împreună până la capăt N-avem unde să mergem.

Miss Blandish nu înţelese vorbele lui. Auzindu-i glasul, simţea doar o spaimă nebună.

Slim ridică din umeri. Era obişnuit cu tăcerea ei, dar acum ar fi vrut s-o audă vorbind. Ar fi vrut să-l ajute. Ştia că, în cel mai scurt timp, copoii aveau să blocheze drumurile şi nici măcar autostrada n-o să mai fie sigură. Ar trebui să abandoneze autostrada şi să dispară undeva la ţară. Ar fi vrut ca Ma să fie lângă el. Ea ar fi ştiut ce-i de făcut.

După câţiva kilometri, ajunse la o intersecţie; părăsi autostrada, luând-o pe un drum secundar care, după alţi câţiva kilometri, îl scoase într-o şosea prăfuită. Conduse pe drumul murdar, şerpuitor, care ducea într-o regiune împădurită.

Se făcuse întuneric şi Slim simţi că îi e foame. După ce mai merse vreo câţiva kilometri, zări în faţa lui ferestrele luminate ale unei ferme. Încetini, apoi, observând că porţile fermei erau deschise, schimbă direcţia Buick-ului, intrând pe o cărare care ducea într-acolo.

— Plec să fac rost de ceva mâncare, zise el. Aşteaptă-mă în maşină.

Puse palma lui umedă şi fierbinte pe încheietura mâinii lui Miss Blandish:

— Fetiţo, să nu fugi! Tu şi cu mine trebuie să fim alături. Stai liniştită!

Opri maşina şi coborî. Luându-şi revolverul, se îndreptă fără zgomot spre ferestrele luminate şi privi înăuntru.

La masă stăteau trei oameni: un bărbat de vreo cincizeci de ani, mic de statură şi bine legat, îmbrăcat într-o cămaşă în carouri şi pantaloni albaştri, o femeie cu chipul ascuţit, probabil nevasta lui, şi o fată blondă, de vreo douăzeci de ani, desigur fiica lor. Mâncau şi, văzând bucatele de pe masă, lui Slim îi lăsă gura apă.

Se îndreptă spre uşă, întoarse fără zgomot clanţa şi împinse. Uşa cedă.

Cei trei ridicară privirea când el deschise uşa. Slim rânji, văzând teama întipărită pe feţele lor. Îi ameninţă cu revolverul, cu ochii galbeni lucind.

— Staţi liniştiţi şi n-o să păţiţi nimic!

Când intră în cameră, bărbatul încercă să se ridice, lăsându-se imediat înapoi în scaun când Slim îl ameninţă cu revolverul.

— Îmi trebuie asta, zise Slim, luând plăcinta de carne care mai rămăsese pe masă. Aveţi telefon?

Bărbatul făcu semn cu capul în direcţia telefonului aşezat pe masa de lângă perete. Slim se îndreptă spre el. Puse jos tava şi smulse firul telefonului.

— Calmaţi-vă, spuse el. Uitaţi că m-aţi văzut!

Se uită la fată, măsurându-o din ochi. Avea silueta lui Miss Blandish.

— Tu! Revolverul se îndreptă spre ea: Dă-mi rochia de pe tine. Grăbeşte-te!

Fata se făcu albă. Se uită la taică-su.

— Doreşte vreunul din voi să fie împuşcat? mârâi Slim.

— Fă cum ţi-a spus, zise tatăl ei.

Fata se ridică, îşi descheie rochia şi şi-o scoase. Tremura atât de tare, încât abia se putea ţine pe picioare.

— Aruncă-mi-o, porunci Slim.

Fata îi aruncă rochia. El o ridică, punând-o sub braţ.

— Să nu suflaţi o vorbă nimănui, spuse el.

Luă plăcinta şi pieri în întuneric. Se grăbi spre Buick şi se sui în el.

Miss Blandish se trase într-o parte pe când el îi azvârli rochia în poală.

— Ţi-am adus ceva.

Puse cu grijă plăcinta jos, apoi porni maşina.

— O să ţi se potrivească. Când o să ne îndepărtăm puţin, o să ţi-o pui. Nu-mi face plăcere să te văd în costumul individului ăla.

Conduse cam doi kilometri şi apoi opri. Se uită înapoi de-a lungul şoselei, dar nu zări nici o maşină urmărindu-l şi nici nu auzi vreun zgomot care să-l neliniştească.

— Hai să mâncăm, zise el. Miroase bine.

Cu degetele lui murdare, rupse o bucată din plăcintă şi începu să mănânce.

Miss Blandish stătea ghemuită departe de el.

— Ia! spuse el nervos. E bună!

— Nu.

Ridică din umeri şi continuă să înfulece plăcinta. În nici cinci minute o terminase şi aruncă tava goală afară.

— Acum parcă mi-e mai bine. Îşi şterse degetele unsuroase de pantaloni. Pune-ţi rochia aia! Hai, grăbeşte-te!

— Nu vreau!

O apucă de ceafă şi o zgâlţâi.

— Fă ce ţi-am spus!

Vocea lui se prefăcu într-un urlet:

— Îmbracă-te!

O împinse din maşină, ţinând-o încă de ceafă.

— Vrei să-ţi scot eu hainele de pe tine?

— Nu.

Îi dădu drumul:

— Îmbracă-te!

Stând în Buick-ul luminat de plafonieră, o urmărea cum se străduia să-şi scoată costumul lui Rocco şi să-şi pună rochia. Adună hainele şi le aruncă pe bancheta din spate a maşinii. O îmbrânci pe Miss Blandish înapoi pe locul ei. Ea se aplecă, ţinându-şi capul în mâini. Tremura. Trupul ei tânjea după

amorţeala produsă de stupefiantele administrate cu regularitate de Doc. În faţa ochilor îi reveneau încet-încet imagini confuze ale întâmplărilor din ultimele patru luni şi mai bine.

Slim o privea neliniştit. Ghici ce se petrecea cu ea. Văzuse în închisoare oameni drogaţi care-şi zdrobeau capetele de pereţi pentru că nu-şi luau doza de stupefiante. Dacă ar fi putut schimba o vorbă cu Ma! Ea l-ar sfătui ce să facă. Apoi îi trecu prin minte un gând tulburător. Ce se întâmplase oare cu Ma? Fugise? Fusese încolţită în club? Toată viaţa îşi închipuise că nimeni n-o putea învinge. Nu putea să creadă că i s-ar întâmpla ceva rău.

Drumul prăfuit se sfârşi brusc într-o şosea secundară şi Slim se trezi din nou conducând alături de alte maşini, ceea ce îl neliniştea. Traficul nu era intens, însă depăşea mereu câte un autocamion sau un automobil şi se întreba dacă Buick-ul n-o să fie cumva recunoscut.

Ceva mai târziu se apropie de o benzinărie aflată la o intersecţie a şoselei cu alt drum prăfuit. Întoarse maşina pe drumul prăfuit şi o trase pe margine. Privi înapoi spre staţia de benzină. Văzu un bărbat care stătea în biroul luminat şi citea un ziar.

„S-ar putea ca acolo să fie un telefon”, se gândi Slim. „Oare aş putea afla ceva de Ma?” Pe cine să întrebe, oare? Îşi aduse aminte de Pete Cosmos. Cosmos şi Eddie Schultz au fost întotdeauna prieteni buni. Nu era exclus ca Pete să ştie ceva.

— Mă duc să dau un telefon, îi zise el lui Miss Blandish. Aştepţi aici... ai înţeles? Mă aştepţi aici!

Ea rămase mai departe ghemuită cu capul în mâini. Îşi dădu seama cât de puternic tremura şi că, în halul în care era, nu se putea ţine nici măcar pe picioare, darmite să fugă.

Coborî din maşină, îşi prinse pistolul de calibru 45 de cureaua pantalonilor şi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre benzinărie. Intră în birou. Bărbatul, gras şi prostănac, ridică

privirea când Slim împinse uşa, deschizând-o. Păru foarte surprins să-l vadă. Se ridică în picioare.

— Amice, vreau să dau un telefon, spuse Slim. E-n regulă?

Figura lui Slim îl înspăimântă pe bărbat.

— Poftim! Vrei şi benzină?

— Nu... numai de telefon am nevoie. Slim se îndreptă spre birou: Amice, ştii ce? Umflă-mi cauciucurile!

Bărbatul plecă din birou şi se opri lângă pompe. Se uita neliniştit la Slim prin geam şi apoi, plin de speranţă, la drumul cufundat în întuneric.

Lui Slim îi luă câteva minute ca să găsească în cartea de telefon *Cosmos Club.* Nu era obişnuit să folosească o carte de telefon şi începu să năduşească şi să înjure, dar, până la urmă, găsi numărul.

La telefon răspunse chiar Pete.

— Pete, aici e Grisson, spuse Slim. Spune-mi repede. Ce se întâmplă?

— Totu-i pierdut, răspunse Pete îndată ce-şi reveni din şocul iniţial pe care-l avu când auzi vocea lui Slim. Eddie a fost arestat. Poliţia a intrat în club. A fost ca-n iad. Woppy, Flynn şi Doc au fost lichidaţi în timpul luptei.

Slim îşi dădu seama de încordarea din vocea lui. Sudoarea rece îi picura de pe faţă pe mâini.

— Nu mă interesează gorilele alea. Ce-a făcut Ma?

Urmă o pauză. Slim auzea muzica stridentă, şuierătoare a orchestrei clubului şi răsuflarea greoaie a lui Pete.

— Trezeşte-te! urlă el. Ce s-a întâmplat cu Ma?

— A murit, Slim. Îmi pare rău. Poţi să fii mândru de ea. Le-a venit de hac, înainte de a muri, la patru copoi. S-a bătut ca un bărbat adevărat.

Slim îşi simţi gura amară. Picioarele i se înmuiară. Dădu drumul receptorului şi acesta căzu pe podea. Ma era moartă! Nu-i venea să creadă. Se simţi deodată fără apărare, pierdut, înconjurat.

Zgomotul unei motociclete care se apropia îl făcu să încremenească. Se uită repede pe geam. Un poliţist pe

motocicletă încetini trecând pe lângă benzinărie şi se îndreptă spre Buick.

Slim sări la uşă şi-o deschise. Poliţistul se oprise lângă Buick, coborâse de pe motocicletă şi se aplecase spre parbrizul maşinii.

Slim scoase pistolul.

Omul care se afla de serviciu la benzinărie, de care Slim uitase, scoase un strigăt când văzu pistolul în mâna lui.

Poliţistul se întoarse, privi în jur, îşi duse mâna spre tocul automatului, dar totul fu inutil.

Slim ridică piedica pistolului de calibru 45 şi apăsă pe trăgaci. În liniştea nopţii, rafala răsună puternic, violent. Poliţistul se prăbuşi, lovindu-se de motocicletă.

Înjurând, Slim privi în jur, dar nu mai era nici urmă de bărbatul de la benzinărie. Ezită câteva clipe, apoi fugi spre Buick. Păşi peste cadavrul poliţistului şi urcă în maşină, în timp ce Miss Blandish deschidea portiera şi încerca să coboare. Slim o înşfăcă de braţ şi o trase înapoi. Se lăsă peste ea şi închise portiera.

— Stai liniştită! ordonă el, cu vocea tremurând de panică şi furie.

Porni maşina şi conduse nervos pe drumul prăfuit, îndreptându-se spre pădure. Bărbatul de la benzinărie apăru în spatele unei pompe de ulei. Alergă către poliţist, se aplecă spre el, apoi se întoarse şi fugi în birou, punând mâna pe telefon.

3

Brennan şi Fenner stăteau aplecaţi peste o hartă mare întinsă pe un birou din Serviciul operaţional al sediului general al Poliţiei, când îşi făcu apariţia un ofiţer.

— Domnule, vă caută domnul Blandish.

Brennan făcu o mişcare de nerăbdare.

— Mă ocup eu de el, zise Fenner, plecând din cameră şi urmându-l pe ofiţer într-una din sălile de aşteptare.
John Blandish stătea lângă fereastră, privind luminile clădirilor din oraş. Cum întră Fenner, se întoarse.
— Am primit mesajul dumitale, spuse el scurt. Era tras la faţă şi livid. Ce se întâmplă?
— Suntem aproape siguri că fiica dumneavoastră trăieşte, îi comunică Fenner venind lângă el la fereastră. În ultimele trei luni a fost închisă la *Paradise Club.* Acum o oră am pătruns acolo. Avem dovezi că a fost ţinută în interiorul clubului.
Faţa lui Blandish se înăspri.
— Ce dovezi?
— Un apartament, o uşă încuiată, rochii.
— Atunci, unde este?
— Chiar înainte de raidul nostru, Grisson a scos-o din club. Era îmbrăcată într-un costum bărbătesc. Mai târziu, ni s-a raportat că Grisson a pătruns într-o fermă şi a luat o rochie. Pe moment, i-am pierdut urma, dar măcar ştim cât de cât pe ce drum au apucat. Nu pot fi departe. Avem echipaje care supraveghează toate şoselele. Îndată ce o să se lumineze puţin, o să-i căutăm şi cu ajutorul elicopterelor. E doar o chestiune de timp.
Blandish se întoarse şi privi pe fereastră.
— După atâta timp... în viaţă, murmură el. Am sperat, pentru binele ei, că e moartă.
Fenner nu scoase nici un cuvânt. Urmă o pauză lungă, apoi Blandish întrebă, fără să se întoarcă:
— Mai ai ceva să-mi spui?
Fenner ezită. Blandish, cu ochii lipsiţi de expresie, se întoarse:
— Nu-mi ascunde nimic, vorbi el tăios. Mai ai ceva să-mi spui?
— Au drogat-o şi Grisson a trăit cu ea. El e un caz patologic. Domnule Blandish, când o vom găsi, va avea nevoie de îngrijire specială. Am discutat cu medicul poliţiei. El vrea ca nimeni să nu-i amintească în nici un fel de trecut

până când nu o va consulta. M-am exprimat prost. Poate că-i mai bine să vorbiţi cu el. Crede că n-ar trebui să fiţi aici când o vom aduce, că ar fi mai bine ca dumneavoastră s-o aşteptaţi acasă şi să venim noi cu ea. Are nevoie de câteva ore ca să-şi revină din şocul că şi-a recăpătat libertatea şi ar fi mai bine să i se întâmple asta printre străini. Şi încă ceva: Grisson nu se predă... Va trebui să-l omorâm. Este o treabă a dracului de grea pentru că e şi ea cu el. Dumneavoastră vă daţi seama...

— Bine, bine, spuse nerăbdător Blandish. M-aţi convins. Am s-o aştept acasă.

Porni spre uşă, se opri şi apoi continuă:

— Înţeleg că dumneata ai găsit pista care a dus la individul acela. N-am uitat înţelegerea noastră. Când îmi aduceţi fata, dumneata îţi vei primi banii. Am să aştept acasă. Ţine-mă la curent cu toată operaţiunea şi anunţaţi-mă când o găsiţi.

— Am să aranjez totul, răspunse Fenner.

Blandish fu de acord şi ieşi.

Fenner clătină din cap, aşteptă câteva secunde până ce Blandish se îndepărtă şi apoi se întoarse în biroul Serviciului operaţional. Îi spuse lui Brennan ce discutase cu Blandish şi căpitanul îl aprobă.

— Ai dreptate. Tocmai am dat de o nouă urmă a gorilei ăleia. Puse degetul pe hartă. Acum zece minute era aici cu fata. A rănit grav un poliţist pe motocicletă, care a văzut fata şi chiar a vorbit cu ea. Am strâns cercul. Ne vine în ajutor şi armata. Nu mai poate dura mult. Am ordonat postului de radio şi televiziunii locale să-şi întrerupă emisia şi să-i anunţe pe toţi locuitorii din district să caute maşina.

Fenner stătea pe marginea biroului. Era surprins că perspectiva de a obţine 30.000 de dolari nu-l bucura aşa cum s-ar fi aşteptat. Se gândea mereu la fata lui Blandish şi la suferinţele pe care le îndurase cât timp se aflase în mâinile lui Grisson.

— Când o să-l încolţiţi, în sfârşit, pe şobolanul ăsta, o să aveţi de furcă. Pentru că e şi ea cu el, n-o să-i puteţi face de petrecanie.

— O să-mi bat capul abia când o să-l încolţim, zise Brennan.

Luă o ceaşcă de cafea de pe tava adusă de un funcţionar.

— O mai reţii pe Anna Borg? întrebă Fenner, luându-şi şi el o cafea.

— Numai până îl prind pe Grisson. Apoi îi dau drumul. N-avem nimic cu ea. Mă bucur că i-am eliminat pe cei din banda Grisson! Oh! Bătrâna aia! Cât timp o să trăiesc o să-mi amintesc de ea. Am crezut că n-o să terminăm niciodată cu ea. Avea cinci gloanţe în corp şi tot a mai tras până ce şi-a golit automatul, îmi pare bine că Slim nu-i seamănă. Pariez că, atunci când îl încolţim, va ceda. Sunt sigur.

Fenner se aşeză pe scaun şi-şi puse picioarele pe birou.

— Fata asta mă obsedează, zise el, încruntându-se. A fost un iad pentru ea. Imaginează-ţi-o închisă într-o cameră cu degeneratul ăla timp de patru luni.

— Da! Brennan îşi termină cafeaua: Drogurile pe care i le-au dat au transformat-o într-un manechin. Îmi pare rău pentru ea. S-ar putea ca efectul lor să fie înlăturat, dar după o asemenea experienţă mă îndoiesc că o să mai fie în toate minţile.

— Tatăl ei gândeşte la fel. Mi-am dat seama după cum mi-a vorbit. După el, ar fi fost mai bine să moară.

Cei doi bărbaţi continuară să discute liniştiţi, în timp ce activitatea biroului operaţional era în toi. Timpul trecea. La douăsprezece şi douăzeci, un ofiţer care asculta şuvoiul de informaţii transmise la radio mâzgăli repede ceva pe o bucată de hârtie şi-i întinse mesajul lui Brennan.

— Au găsit maşina lui Grisson abandonată la Pine Hill, îl informă Brennan. Se pare că au luat-o prin pădure.

Se aplecă peste hartă şi Fenner, sărind în picioare, se apropie şi el. Studiară împrejurimile.

— Hm! Pădure de jur-împrejur şi doar câteva ferme.

Se întoarse spre oamenii lui.

— Aflaţi dacă fermele astea două au telefon. Dacă au, înştiinţaţi-i că Grisson s-ar putea să se îndrepte spre ei.

Ofiţerul formă un număr şi ceru informaţiile. După o oarecare întârziere, raportă:

— Ferma lui Waite, care e cea mai îndepărtată, nu are telefon. A lui Hammond are.

— Sună-l pe Hammond şi anunţă-l.

— Nu putem merge acum acolo? întrebă Fenner. Mă enervează statul ăsta pe loc.

— Am acolo două sute de oameni, zise Brennan. Ce să mai facem şi noi? Cum aflăm că l-au încolţit, o să dăm fuga.

Înştiinţarea mult aşteptată veni abia pe la cinci dimineaţa, când răsărea soarele.

Ofiţerul comunică:

— Grisson a fost văzut la ferma lui Waite, spuse el, vorbind repede. Acum cinci minute, Waite l-a zărit plecând dintr-un şopron şi ducându-se după apă. Nu încape nici o îndoială că e vorba de el.

— Dar ce-o fi cu fata? întrebă Brennan, apropiindu-se. Dă-mi telefonul. Apucă receptorul: Aici căpitanul Brennan. Raportează!

— Sergent Donaghue la telefon, răspunse o voce. Domnule, încă nu ştim nimic de fată. Ferma e înconjurată. Nu poate scăpa. Intrăm şi-l luăm?

— Aşteptaţi-mă pe mine. Dacă încearcă să fugă, omorâţi-l, altfel staţi ascunşi până vin eu. Ajung acolo în mai puţin de o oră. Trânti apoi receptorul şi-i ordonă ofiţerului: Cheamă elicopterul! Am plecat! Îl privi pe Fenner. Vrei să mergi cu mine?

— Aş vrea să văd cum ai putea să mă opreşti, răspunse acesta şi ieşi primul din cameră.

4

Slim se trezi din somn tresărind. Dintr-o dată, mintea îi intră în alertă. Luă revolverul în mână, în timp ce se ridica în capul oaselor, clipind în lumina slabă a soarelui care se strecura prin găurile din perete. Timp de câteva clipe, nu putu să-şi dea seama unde se afla, apoi îşi aminti cum au mers noaptea printre copaci şi cum, zărind luminile fermei, a intrat în şopron, fiind prea obosit ca să poată merge mai departe. Avusese probleme cu Miss Blandish până ce reuşise să o bage în şopron. Era într-un asemenea hal de extenuare, încât nu mai putea să se ţină pe picioare. O târâse în pod. O îmbrâncise pe paiele care acopereau podeaua, apoi închisese uşa podului şi pusese deasupra o legătură de fân.

Adormise greu. Acum, stând pe jumătate ridicat, îl dureau oasele din pricina podelei. I se făcuse foame şi sete. Se uită la ceas: era cinci. Dacă nu va putea să iasă din şopron toată ziua? Ar trebui să facă rost măcar de apă. Se uită spre locul unde dormea Miss Blandish, apoi dădu la o parte legătura de fân, deschise uşa podului şi coborî încet pe scară în mijlocul şopronului. Se îndreptă spre uşă ţinând revolverul în mână şi privind cercetător spre ferma care se afla la vreo cincizeci de metri.

Nu se vedea nici un semn de viaţă. Perdelele murdare, din plasă, acopereau toate ferestrele. Rămase la pândă câteva minute, apoi, mulţumit că nu era nimeni treaz, porni atent înainte.

Bătrânul Waite, cu cei doi fii ai săi, care vegheaseră toată noaptea în spatele perdelelor, încremeniră văzând silueta înaltă, slabă, în costum negru jerpelit, ieşind din şopron cu revolverul în mână.

— Asta-i, zise Waite. Harry, sună la Poliţie! Repede!

Slim, cu o găleată în mână, se îndreptă spre rezervorul de apă. Băgă găleata în rezervor, apoi se întoarse grăbit în şopron, fără să ştie că între timp se dăduse alarma şi că maşinile poliţiei, pline de oameni înarmaţi, se îndreptau din

toate părţile către ferma izolată. Cără găleata în pod şi închise uşa. Ar fi vrut să poată face rost şi de mâncare, căci îi era foame. Bău puţină apă, apoi se aşeză.

Privea fix acoperişul şopronului încercând să se hotărască ce să facă mai departe. Îi părea rău că abandonase maşina, dar n-avusese încotro, căci toţi poliţiştii căutau acum Buick-ul. Totuşi, marşul de câţiva kilometri prin pădure îl făcuse să simtă nevoia unei maşini. Poate că la fermă se afla una pe care ar putea-o lua. Se întrebă câţi oameni locuiau oare la fermă. Poate că vor pleca la câmp mai târziu şi el va putea să ia maşina! Închise ochii. Trecu o oră şi, pe măsură ce minutele se scurgeau, panica ce-l cuprinsese creştea. Se întreba ce simţi când mori. Ce se întâmplă când nu mai exişti? Era un lucru pe care nu-l putea înţelege. Pur şi simplu nu putea.

O auzi pe Miss Blandish mişcându-se şi se ridică, sprijinindu-se în cot. Fata se trezea încet, mormăind.

Pe când o privea cum deschide ochii, auzi vag zgomotul unui elicopter. Se uitară unul la celălalt. Văzu cum ea se trage înapoi, cu ochi înspăimântaţi, astupându-şi gura cu mâna.

— Să nu faci nici un zgomot! mârâi el.

Simţise instinctiv că era gata să ţipe.

— Mă auzi?! Nu te mişca! Nu mă apropii de tine, aşa că stai liniştită!

Ea rămase nemişcată, privindu-l cu ochi mari. Zgomotul elicopterului deveni din ce în ce mai puternic; acum părea că zboară chiar deasupra şopronului.

Lui Slim îi îngheţă inima. Dintr-o dată pricepu ce însemna zgomotul ăsta. Se sculă cu greutate în picioare, împinse legătura de fân şi ridică uşa podului.

Se opri să-i spună fetei să rămână pe loc, apoi se târî pe scară, alergă spre uşă şi privi afară.

Ajunse la timp ca să vadă că un elicopter purtând sigla armatei, steaua albă, ateriza pe câmp, în spatele fermei.

Înţelese îndată că poliţia le descoperise ascunzătoarea şi în mână îi apăru imediat pistolul. Închise uşa şopronului şi lăsă drugul. Printr-o crăpătură a uşii, cercetă curtea fermei.

Nu era o fermă prea bine gospodărită şi în curte era harababură: două tractoare vechi, o şaretă şi un autocamion erau aşezate alandala, fiecare din ele putând constitui un bun adăpost pentru oricine voia să se apropie de şopron.

Deodată văzu un copoi care, fără să fie observat, făcuse o săritură rapidă de la autocamion către unul dintre tractoare. Se mişcase cu o asemenea iuţeală, încât Slim n-avusese timp să-l ochească, ceea ce îl făcu să înţeleagă că nu mai avea nici o scăpare, întrucât se apropiaseră prea mult.

Brennan şi Fenner coborâră din elicopter în spatele fermei, într-un loc ferit. Au fost întâmpinaţi de un sergent solid, roşu la faţă, şi de un locotenent din armată, înalt şi slab.

— Nu şi-a părăsit încă ascunzătoarea, domnule, raportă sergentul Donaghue. E ca şi prins. Ferma e înconjurată. Vi-l prezint pe locotenentul Hardy.

Brennan dădu mâna cu locotenentul.

— Unde l-aţi încolţit? întrebă el.

— Veniţi pe aici, domnule căpitan, zise Donaghue.

Cei patru bărbaţi se îndreptară pe câmp spre fermă. Brennan observă, mulţumit, că ferma era înconjurată de poliţişti înarmaţi, camuflaţi, culcaţi la pământ, cu puştile în mână.

— Aveţi grijă cum mergeţi pe aici, sir, spuse Donaghue, oprindu-se la colţul casei.

Se strecurară pe lângă clădire până se apropiară de curtea fermei. Sergentul le arătă şopronul imens aflat la câţiva metri în faţa lor.

— Acolo e!

Brennan studie terenul. Primii treizeci de metri ofereau o acoperire perfectă, însă ultimii douăzeci se aflau în câmp deschis.

— Sergent, nu ştii dacă are vreun automat Thompson?

— Nu ştiu, domnule căpitan.

— Dacă are, ar putea să facă o groază de victime. Nu aţi văzut încă fata?
— Nu, sir.
— O să încerc să iau legătura cu el. E vreo portavoce pe aici?
— Imediat vă aducem una, domnule.
Apoi bărbaţii se retraseră. Câteva minute mai târziu, de-a lungul câmpului sosi o maşină cu megafon, care se opri lângă ei. Brennan luă microfonul.
— Locotenent, poţi trimite câţiva dintre oamenii dumitale în spatele celor două tractoare şi al autocamionului?
— Sigur, răspunse Hardy. I-aş fi trimis acolo de mult, dar Donaghue mi-a spus să aşteptăm.
Se întoarse spre sergent şi-i dădu instrucţiuni.
— Nici o împuşcătură, recomandă Brennan. Dacă fata e înăuntru, nu putem risca.
— Am înţeles.
Zece soldaţi porniră fără zgomot din preajma fermei. Întinşi pe burtă, începură să se târască spre autocamion şi tractoare.
Tremurând şi asudând, Slim îi văzu cum înaintează. Uniformele lor kaki, căştile lor de oţel şi carabinele îl înfricoşară. Ridică pistolul şi încercă să-l ochească pe unul din soldaţi, aflat în raza lui vizuală, dar arma parcă juca în mâna lui şi, înjurând de furie şi teamă, trase orbeşte. Văzu praful ridicându-se la vreun metru de cel mai apropiat soldat, care sări şi, făcând doi paşi, se adăposti în spatele camionului. Ceilalţi soldaţi se mişcară şi ei cu repeziciune spre obiectivele indicate şi dispărură.
Brennan mormăi:
— Dacă avea un Thompson, îl folosea, îi spuse el locotenentului. Depinde câte gloanţe mai are. Am să-l somez!
Ridică microfonul:
— Grisson! Eşti înconjurat. Ieşi cu mâinile sus! Grisson! N-ai nici o şansă! Ieşi afară!

Vocea puternică, metalică se auzi clar în aerul proaspăt al dimineţii. Slim ascultă, în timp ce gura i se strângea pungă. Şi-ar fi dorit foarte mult un Thompson. Se blestema că s-a lăsat prins aşa. Se gândea la Ma. Pete îi spusese că se luptase ca un bărbat. Se uită la pistol. Mai avea doar cinci gloanţe. Bine, o să ia cu el cinci gorile. N-o să-l prindă viu niciodată.

Sus în pod, Miss Blandish auzi întâi împuşcătura şi apoi vocea metalică. Semiconştientă, îşi dădu seama că se apropia momentul de care, de-a lungul celor patru luni, se temuse doar vag. În scurt timp o să fie liberă şi abia atunci vor începe pentru ea momentele grele, urmările experienţei prin care trecuse. Se târî spre gura podului şi privi în jos. Îl văzu pe Slim stând cu spatele la ea, pândind prin crăpătura uşii şopronului. Spatele-i slab era încordat. Zări revolverul din mâna lui. Îl auzi vorbind singur. Acum afară era linişte. Privirea ei concentrată îl făcu pe Slim să se întoarcă. Se întoarse încet şi se uitară lung unul la altul. El, stând rezemat de uşă, transpirând şi tremurând, ea, întinsă pe duşumea, cu capul şi umerii ieşindu-i prin gura podului, privind în jos la el. Se priviră multă vreme. Faţa lui strălucea în lumina slabă din şopron. Începu să o înjure, împroşcând-o cu toate vorbele murdare posibile, pe care le rostea cuprins de panică.

Ea asculta, sperând că o s-o împuşte. Dorea din răsputeri ca el să ridice revolverul şi să tragă un glonte în ea, dar el nu făcea altceva decât s-o înjure, privind-o cu ochii lui galbeni, febrili.

Un zgomot de afară îl făcu să se întoarcă. Văzu o mişcare în spatele şaretei şi trase. În liniştea care domnea, împuşcătura se auzi până departe. Zări un nor de praf şi aşchii albe de lemn sărind dintr-o parte a şaretei.

Încă o dată, vocea metalică îl somă să iasă:

— Grisson! Te aşteptăm! N-ai nici o şansă! Ieşi afară cu mâinile sus!

Creierul îi fu cuprins de panică. Picioarele i se înmuiară. Faţa lui ascuţită, de lup, începu să se schimonosească,

întocmai ca a unui copil înainte să înceapă să plângă. Se lăsă în genunchi, aruncând revolverul.

Miss Blandish îl privea cu atenţie. O clipă crezu că fusese împuşcat, dar, când începu să geamă, ea se trase înapoi, ascunzându-şi faţa în mâini.

Brennan, nerăbdător ca totul să se sfârşească odată, dădu noi ordine poliţiştilor. Câţiva soldaţi şi doi ofiţeri de poliţie se ascunseră în spatele şaretei, folosind-o ca pavăză împotriva gloanţelor. Începură s-o împingă prin curte spre uşa şopronului.

Slim văzu cum şareta se apropie. Se sculă clătinându-se şi apucă revolverul. Cuprins de o panică şi de o disperare fără margini, ridică drugul care ţinea uşa, o deschise larg şi ieşi în fugă afară. Trase orbeşte în şareta care înainta, stând în soarele arzător cu spaima întipărită pe faţă.

Două automate deschiseră focul. Deodată, pe cămaşa lui albă, murdară, apăru sângele. Revolverul îi căzu din mână. Focul automatelor se opri tot atât de brusc cum porni.

Brennan şi Fenner îl priveau cum se prăbuşea încet. Picioarele lui subţiri se mişcau convulsiv, dezordonat, la fel cum se zbate un şarpe când moare. Spatele i se arcui, mâinile i se încleştară în pământul uscat, apoi căzu înţepenit.

Cei doi bărbaţi, cu revolverele în mâini, traversară curtea. Fenner ştiu, înainte de a ajunge lângă el, că Slim murise. Se opri o secundă lângă el. Ochii acestuia, galbeni, îl priveau fără nici o expresie. Faţa lui albă, ascuţită, ridicată în sus, părea uimită şi lipsită de apărare. Gura-i era larg deschisă. Fenner se întoarse cu o tresărire de dezgust.

— S-a terminat cu el, spuse Brennan. Bine că am scăpat.

— Da, răspunse Fenner.

Răsuflă adânc, apoi se îndreptă încet spre şopron.

5

Miss Blandish coborâse din pod. Cele două salve scurte o avertizaseră că Grisson era mort. Acum, fără nici o speranţă, se îndreptă spre cel mai întunecos colţ al şopronului şi se aşeză pe un butoi întors cu fundul în sus. Desluşi afară voci de bărbaţi şi, la auzul lor, tresări. Îi era groază de clipa care se apropia cu repeziciune, când va trebui să iasă în lumina soarelui, înfruntând privirile curioase, cercetătoare ale salvatorilor ei.

Timp de o secundă, Fenner n-o zări. Stătea în pragul şopronului, uitându-se în jur şi o văzu abia după ce ochii i se obişnuiră cu întunericul dinăuntru. Îşi dădu seama imediat de starea de tensiune în care se afla fata în aşteptarea acestui moment greu. Intră în şopron şi se opri la câţiva metri de ea.

— Bună, spuse el calm, cu o voce obişnuită. Sunt Dave Fenner. Tatăl dumneavoastră m-a rugat să vă duc acasă îndată ce veţi fi în stare să mergeţi. Nu e nici o grabă. Acum sunteţi liberă. Îmi veţi spune ce doriţi să faceţi şi eu voi aranja totul.

O văzu relaxându-se uşor. Se feri să se apropie prea mult de ea. Îi amintea de un animal încolţit, înfricoşat, gata să intre în panică la cea mai neînsemnată mişcare.

— Cred că ar fi bine, continuă el, dacă v-aş duce la un hotel liniştit, ca să vă puteţi odihni un pic, să vă schimbaţi hainele şi apoi, dacă vreţi, să mergem acasă. Am rezervat o cameră la un hotel, care nu e prea departe de aici. N-o să fie nici un fel de problemă. Presa nu ştie nimic de asta. Nu veţi fi deranjată. Puteţi intra prin uşa din spatele hotelului, de unde o să ajungeţi direct în cameră. Vă convine aranjamentul?

Ea îl privi intens câteva clipe, apoi zise:

— Da.

— Afară se află un doctor, continuă Fenner. E un domn amabil. Vrea să vă vadă. Pot să-l aduc?

Miss Blandish înlemni brusc, iar panica i se oglindi în ochi.

— Nu vreau nici un doctor! spuse ea sălbatic. Pentru ce să vreau un doctor? Nu vreau să văd pe nimeni!

— E-n regulă. N-o să vedeţi pe nimeni dacă nu vreţi. Îmi daţi voie să vă conduc la hotel?

Din nou îl fixă, ezitând, apoi încuviinţă.

— Am să aduc o maşină, spuse Fenner. Rămâneţi aici şi nu intraţi în panică. N-o să vedeţi pe nimeni. Nimeni n-o să vă deranjeze.

Se întoarse şi ieşi, îndreptându-se spre locul unde aştepta Brennan. O mulţime de soldaţi şi poliţişti stăteau şi se uitau curioşi spre şopron. Bătrânul Waite cu cei doi fii ai săi se holbau din uşa casei. Patru soldaţi cărau corpul lui Grisson spre un camion.

În timp ce Fenner se apropia de Brennan, sosi şi doctorul. În spatele lui păşea o soră.

— E agitată, comunică Fenner. Nu vrea să vadă pe nimeni. Nu vrea doctor. E de acord să meargă la hotel. Vrea s-o duc acolo.

Doctorul ridică din umeri.

— Perfect. Trebuie să fi suferit un şoc. E mai bine s-o lăsăm să facă ce vrea. Eu plec înainte să reţin o cameră la hotelul Bohnam. Când o să se obişnuiască cu gândul că e liberă, am s-o examinez. Ce spui dacă ai lua-o pe soră cu dumneata?

— N-am nimic împotrivă, răspunse Fenner, dar nu cred că fata va fi de acord. A făcut nazuri când i-am spus că ar trebui s-o vedeţi.

— Bine. În regulă. Eu plec. Sora va rămâne totuşi aici, în caz că fata o să aibă nevoie de ea. Când veţi sosi la hotel, totul va fi aranjat. Trebuie să fim atenţi să nu ajungă la ea ziariştii. Odată ce se află că trăieşte şi că a fost salvată, vor roi în jurul ei.

— O să am eu grijă să n-ajungă până la ea, spuse hotărât Brennan.

În timp ce doctorul pleca grăbit, Fenner zise:

— Poţi să le spui tuturor acestor oameni să se retragă şi să laşi o maşină afară lângă şopron?

— E-n regulă! Du-te şi stai cu ea.

Fenner aşteptă până când îl văzu pe Brennan dând dispoziţie poliţiştilor şi militarilor să se retragă, apoi se întoarse la şopron.

Miss Blandish stătea tot pe fundul butoiului. Ridică privirea când se apropie de ea.

— Am aranjat totul, vorbi el, scoţând un pachet de ţigări. N-aveţi de ce să vă temeţi.

Îi oferi o ţigară şi, după o clipă de ezitare, ea o luă şi acceptă ca el să i-o aprindă.

— Tatăl dumneavoastră s-a gândit că ar fi mai bine să vă aştepte acasă, continuă Fenner, aprinzându-şi şi el o ţigară. Dacă doriţi, îl pot aduce aici.

Din nou văzu panica apărând în ochii ei:

— Nu vreau, răspunse ea, fără să-l privească. Vreau să fiu singură.

— Bine. O să vină când o să vreţi dumneavoastră.

Se aşeză jos pe o grămadă de paie, la câţiva metri de ea.

— Probabil că vă întrebaţi cine sunt, vorbi el, fiind convins că ea nu se întreba de fapt nimic, dar ştiind că e necesar să creeze cât de cât o atmosferă normală. Îmi câştig existenţa ca detectiv particular. Tatăl dumneavoastră a venit la mine… continuă el să vorbească încet şi firesc, privind-o cercetător.

La început nu observă nici urmă de interes pe faţa ei, dar pe urmă, când îi povesti despre viaţa lui de ziarist, despre Paula şi despre unele din cazurile lui, o văzu că se destinde şi, după vreo douăzeci de minute, timp în care îi vorbise neîntrerupt, realiză că ea chiar îl asculta. La sfârşit îşi spuse că doctorul avusese suficient timp ca să rezerve o cameră la hotel şi zise:

— Bine, nu vreau să vă plictisesc mai mult vorbind despre mine. Cred că putem merge. Nu trebuie să fiţi îngrijorată. Afară nu e nimeni. Sunteţi gata de plecare?

Fenner văzu încă o dată cum se lasă cuprinsă de panică, însă se ridică şi se apropie de uşa şopronului, deschizând-o larg. Afară aştepta un automobil. Nu se zărea nici un om.

— Bine, spuse el fără s-o privească. Să mergem!

Deschise portiera maşinii, lăsând-o aşa, apoi se aşeză la volan. Aşteptă. După câteva minute, Miss Blandish apăru încet şi încă nehotărâtă în uşa şopronului. Fenner n-o privi. Miss Blandish se apropie de maşină şi se urcă, trântind portiera. Fenner conduse pe drumul accidentat al fermei până ce ajunse în şoseaua prăfuită. Miss Blandish stătea departe de el, privind înainte cu ochi inexpresivi. După vreo patruzeci de minute sosiră la hotelul din Pine Hill. Fenner, care cunoştea hotelul, trase la intrarea din spate. Nu se afla nimeni în jur. Opri şi coborî.

— Aşteptaţi aici. Mă întorc în două secunde, spuse el şi intră repede în hol, unde îl găsi pe doctor.

— Camera 860, îi comunică el lui Fenner, dându-i cheia. E ultimul etaj. Sora îi va aduce nişte haine. Cum se simte?

Fenner ridică din umeri.

— N-a vorbit prea mult. E nervoasă, dar cel puţin se pare că a acceptat compania mea. Dumneata, doctore, trebuie să dispari. O duc sus!

— Încearcă, dacă poţi, s-o convingi să mă vadă, spuse doctorul. E important să o examinez cât mai repede.

— Bine. Am să văd ce pot face, răspunse Fenner şi se întoarse la maşină.

Miss Blandish stătea nemişcată, frământându-şi mâinile. Când Fenner se apropie, ridică privirea.

— Totul e gata, spuse el. Nimeni n-o să vă sâcâie.

Fata coborî din maşină şi amândoi intrară în hol, iar de aici în lift. Pe când urcau spre ultimul etaj, ea întrebă deodată:

— Am auzit împuşcăturile. El e mort, nu-i aşa?

Tresărind, Fenner răspunse:

— Da. Nu trebuie să vă mai gândiţi la el. Toate astea sunt de domeniul trecutului.

Nici unul dintre ei nu mai scoase o vorbă. O conduse de-a lungul coridorului pustiu până la camera 860, descuie uşa şi

se dădu la o parte. Ea intră în cameră. Doctorul făcuse o treabă bună. Camera era plină de flori şi îi aşteptau tăvi cu mâncare şi băutură. Ferestrele erau deschise şi soarele lumina covorul albastru. Miss Blandish se apropie încet de o vază imensă cu trandafiri. Se opri lângă ea, atingând bobocii sângerii.

Fenner închise uşa.

— Doctorul Heath ar vrea să vă vadă. Aţi fi de acord?

Ea îl privi. Fu bucuros să observe, când îi răspunse, că în ochi nu i se mai citea frica.

— Deocamdată nu vreau să văd pe nimeni. Doctorul nu poate să mă ajute cu nimic.

— Ştiţi ce aş face dacă aş fi în locul dumneavoastră? întrebă Fenner liniştit. Aş face un duş şi mi-aş schimba hainele. Veţi găsi altele în dulap.

Deschise dulapul şi scoase lucrurile puse acolo de soră. I le dădu.

— Duceţi-vă şi faceţi un duş. Eu vă aştept aici şi nimeni n-o să vă deranjeze. E bine?

Se uită cercetător la el, cu o expresie încurcată:

— Mereu trataţi oamenii aşa? întrebă ea.

— N-am avut prea multe ocazii de acest fel, răspunse el zâmbind. Puteţi să mergeţi la baie.

Ea intră în baie şi încuie uşa.

Clătinând din cap, Fenner se apropie de fereastră şi privi în stradă la circulaţia care, de sus, părea să se desfăşoare departe şi lent. Maşinile parcă erau nişte jucării. Puţin mai jos de poarta hotelului văzu un grup de bărbaţi, câţiva cu bliţuri şi aparate de fotografiat, discutând cu trei poliţişti care păzeau intrarea.

„Aşadar se aflase, se gândi el. S-ar putea ca de acum încolo să înceapă necazurile. În scurt timp, oraşul o să geamă de ziarişti.”

Se întoarse pe coridor. Trei poliţişti stăteau de pază la capătul scărilor. Brennan îi spusese fetei că o să-i ţină pe cei din presă departe de ea. Îşi respectase promisiunea, dar

Fenner ştia că, mai devreme sau mai târziu, când vor pleca de la hotel, ziariştii or să se repeadă la ea ca nişte şacali.

Peste un sfert de oră, uşa băii se deschise şi Miss Blandish ieşi. Îşi pusese rochia înflorată pe care i-o cumpărase sora şi care i se potrivea. Fenner se gândi că nu văzuse niciodată o fată atât de frumoasă.

— Pariez că acum vă simţiţi mai bine, nu-i aşa? întrebă el.

Ea se îndreptă spre fereastră înainte ca el s-o poată opri şi se uită în jos. Se trase repede înapoi, întorcându-se spre el, cu ochii înspăimântaţi.

— E-n regulă, vorbi el liniştitor. N-aveţi de ce să fiţi îngrijorată. Nu vor putea urca până aici. Mai bine staţi jos şi relaxaţi-vă. N-aţi vrea să mâncaţi ceva?

— Nu.

Ea se aşeză, ascunzându-şi faţa în mâini.

Fenner o privi. Se aşternu o tăcere lungă, apăsătoare, apoi ea rosti deodată cu un glas disperat:

— Nu ştiu ce-am să mă fac!

— Nu vă gândiţi acum la asta, spusese Fenner blând. O să vedeţi că lucrurile se vor aranja. Oamenii uită. O să fie mai greu în primele trei sau patru zile, apoi cazul dumneavoastră va fi uitat. Acum întâmplările prin care aţi trecut dumneavoastră sunt în centrul atenţiei tuturor, dar după o vreme interesul pentru ele o să scadă şi n-o să se mai ocupe nimeni de dumneavoastră. Aveţi o groază de lucruri de făcut.

Vorbea ca să se afle în treabă, simţind că trebuie să spună ceva. Nici el nu credea în ceea ce spunea. Era sigur că nici ea nu credea.

— Mi-aţi spus că el a murit, dar nu-i adevărat.

Se înfioră toată.

— Acum el e cu mine.

Făcu un gest de neputinţă.

— Nu ştiu ce-o să spună tata. La început m-am gândit că aşa ceva nu poate să se întâmple, dar acum văd că totuşi s-a întâmplat. Nu ştiu ce să fac.

Fenner simţi că faţa i se acoperă de o sudoare rece. Era o complicaţie pe care n-o bănuise nici în vis, o situaţie pe care se simţea incapabil să o rezolve.

— N-ar fi mai bine să trimitem după tatăl dumneavoastră? întrebă el stingherit. Nu puteţi rezolva o astfel de problemă singură. Lăsaţi-mă să trimit după dânsul.

Ea clătină din cap:

— Nu. Privi în sus. Ochii ei păreau nişte găuri decupate într-o coală de hârtie albă. N-o să fie în stare să mă ajute. O să fie doar teribil de stingherit şi de emoţionat. E ceva ce trebuie să îndur singură, dar mi-e ciudă că nu sunt capabilă să fac faţă încercărilor la care mă supune viaţa. N-am fost pusă niciodată în situaţia de a ţine piept vreunei probleme. N-am ştiut niciodată preţul lucrurilor. Am petrecut grozav până s-au întâmplat toate astea. Cred că e un test pentru mine, nu-i aşa? Dar simt mai curând că am intrat într-o capcană. Nu ştiu dacă am putere să ies din ea. Mi-e ruşine de mine. Sunt o persoană fără nici un fel de fond, lipsită de caracter şi de credinţă. Unii oameni pot să ţină piept încercărilor, deoarece cred în Dumnezeu. N-am crezut niciodată în nimic, mi-a plăcut doar să mă distrez.

Strângea şi-şi desfăcea pumnii, apoi ridică ochii, iar zâmbetul ei forţat îl făcu pe Fenner să se simtă prost.

— Poate că e mai bine să-l văd pe doctor. O să-mi dea ceva. Apoi, după cum aţi spus şi dumneavoastră, în câteva zile o să fiu în stare să înfrunt toate astea.

Se uită într-o parte, continuând să vorbească ca pentru sine.

— Vedeţi cât de slabă sunt. Am nevoie să mă sprijin de cineva. N-am putere să rezist singură. Mi se întâmplă asta fiindcă am fost crescută cu convingerea că întotdeauna mă vor ajuta alţii, dar vina e numai a mea. Nu acuz pe nimeni, ci numai pe mine.

— Am să-l aduc pe doctor, spuse Fenner. Nu trebuie să fiţi aspră cu dumneavoastră. O să treceţi peste asta. E bine să vă obişnuiţi cu gândul că la început e nevoie să vă ajute cineva, mai ales după ce-aţi trecut prin ce-aţi trecut. Pe

urmă, totul va merge bine. Trebuie să mai rezistaţi câteva zile.

Zâmbetul ei se prefăcu într-o grimasă.

— N-aţi vrea să vă grăbiţi? interveni ea politicoasă. Simt nevoia să iau ceva. Doctorul ştie ce să-mi dea. Altfel, îmi va fi foarte rău. De luni de zile trăiesc numai cu droguri.

— O să-l aduc, spuse Fenner şi se îndreptă spre uşă, lăsând-o deschisă.

Ieşi pe coridor şi strigă spre unul din poliţişti:

— Ei, tu! Adu-l repede pe doctor aici!

Între timp, uşa se trânti în spatele lui, făcându-l să se întoarcă repede. O auzi trăgând yala.

Cuprins de o panică nebună, bătu în uşă, dar Miss Blandish nu deschise. Se trase înapoi, apoi izbi cu umărul în uşa din lemn, dar acesta nu cedă.

Cei doi poliţişti veniră în fugă:

— Deschideţi-o! strigă Fenner, simţind cum sudoarea îi curge pe faţă. Repede!

Pe când cei doi poliţişti, unindu-şi forţele, izbeau amândoi deodată, Fenner auzi un ţipăt slab, ca un scâncet, care părea să vină de departe. Şi mai auzi cum, jos în stradă, oamenii începură să ţipe şi cum circulaţia se întrerupea.

Iar el stătea neputincios în prag şi se uita la camera goală.

CUPRINS

Editura VREMEA

Adresa poştală:
Str. Constantin Daniel, nr. 14
010631, sector 1, Bucureşti
Redacţia:
Piaţa Naţiunilor Unite, nr. 3-5,
sector 4, Bucureşti
bl. A, et. 5, ap.40
telefon 335.81.31
fax 311.02.19
e-mail office@edituravremea.ro
www.edituravremea.ro

Tiparul executat la Multiprint – Iaşi
Coli tipar: 14
Hârtie offset A, 70 gr./m2, format 16/84/54